

REVISTA NOASTRA

Publicație a elevilor și profesorilor din Colegiul Național "UNIREA" - Focșani
Fondată în 1912 - Seria a III-a - Nr. 29-30/24 ianuarie 2008

CUPRINS

- Argument pag 3
Calendar unirist pag 4
De ce e bine sa citim mai mult de 2 zile pe an pag 6
Omul domenestic si omul infernal in coaja lui Antipa
(Daniela Pălașu) pag 9
Despre usa interzisa (Cristina Golomoz) pag 13
Cabinetul magic (Teodora Bratu) pag 17
Orbitor-aripa stângă (Alexandra Alstanei) pag 20
Transcederea ficitonialului real (Ioana Alexandru) pag 23
Valori si textualitate in balada "Mistretul cu colti de argint"
(Toader Aloanei) pag 25
Ionut Chiva - "69 sau sila de vlată" (Adrian Stoicescu) pag 29
Tobe de tincheea (Gheorghita Daniela) pag 30
Împărătnul mustelor (Siu Laura) pag 32
Ochi albastri si părul negru (Mirabela Scare) pag 34
Dintre sute de cărți pag 36-81
Debut (Andra Rotaru, Miruna Buză, Diana Mereciu) pag 36
Spânzurătoarea fără spânzurători (Cristina Vechiu) pag 43
Eseu (Ioana Alexandru) pag 46
Omul-inginer între trup și sufer (Andra Haniță) pag 49
Confluente pag 53-62
Traduceri pag 61
Pagina gimnaziului pag 63-65
Amintiri pag 66-72
A fi profesor la CNU pag 66
Despre Ceiul de Jo! pag 67
Confluența vieții mele cu liceul "Unirea" pag 68
Amintiri de la "Unirea" pag 70
Nu regret nici o secundă pag 72
Proiecte de top pag 73-85
Amicul razelor de la "Unirea" pag 73
Aventuri în cyberspace pag 74
Concursul de traducere poetică pag 76
O liceastră deschisă pag 77
The English Drama Club pag 78
Sceneta "Ora de ceai" / "It's tea time" pag 80
Uniristi-reprezentanți Români în Europa pag 85
"Cometează" CNU pe scena STEV-ului pag 86
Grădina secretă a Vranceaș pag 89
VRÂNCENIU vs. Vrânceanu pag 90
Un unirist pentru Beijing pag 91
Rezultatele la concursuri și olimpiade pag 93
Programul L.M.T. pag 94
Interviurile revistei noastre pag 96

ARGUMENT

Numărul de față al Revistei Noastre se dorește să fi primul dintr-o serie care își propune, pe lângă multe elemente de continuitate și câteva premiere:

- * prezentarea proiectului care a început în 1990 și care, cu toate vicisitudinile și schimbările societății românești, continuă, zicem noi și nu numai noi, cu destul de mult succes, CNU sau Unirea de după Revoluție, într-o secțiune numită Amintiri de la Unirea (nu că ne-am fi dorit să ajungem așa de repede la vîrstă amintirilor, ci pentru că am ajuns la momentul când ne dăm seama că, la părerile celor care vorbesc despre noi și despre proiectul nostru este cazul și ne-am creat dreptul ca, după 17 ani de muncă și de rezultate, să adăugăm explicitarea unor lucruri, idei și idealuri care au stat în spatele acestui proiect).
- * inserarea unor articole despre opere publicate după 1950 care nu aparțin unui singur autor și nici măcar unui singur domeniu, ci sunt selectate doar pe criteriul pasiunii celui care scrie pentru acel scriitor sau pentru carteau respectivă. (Pe alocuri am lăsat să transpară și intenția, întotdeauna generoasă, a pledoariei pentru lectură, poate prinde anii...)
- * crearea unei secțiuni care să fie dedicată performanțelor elevilor liceului, proiectelor care sunt din ce în ce mai variate și interesante și, de multe ori, soldate cu premii (ceea ce nu e rău de loc...), acelor eseuri, teme care apar în timpul procesului didactic și care depășesc cu mult valoarea unei simple lucrări școlare sau sunt mult prea originale și care în mod obișnuit rămân cel mult notate cu un zecă...
- * ilustrarea multor material cu fotografii într-un număr mult mai mare, aceasta întărind, în vizionarea noastră, rolul de PR al Revistei.

Vă dorim către răstoire și, ceea ce vă dorim și mai mult, către plăcută!

Calendar unirist

Septembrie: fierbere mare, neicușorule, porțile se deschid larg bobociilor.

Gânduri multe pentru luniile care vin și tre' să vină și balul cu tot cu sponsori (ia-i de unde nu-s),

nervi, ploaie multă și urâtă, filmări, chicotele... nea Ispas solicită de un nou rol.

Prefigurăm un Oscar pentru întreaga activitate cinematografică doamnei, pardon, tanti Lenuta... domnul Noană, personalitate multilateral dezvoltată, își exercează rolurile (vă rugăm, vă rugăm băgați NO COMMENT)...

Ah, vai și trierea miselor - naivitate, fragilitate,

imponderabilitate...

Undeva prin noiembrile-decembrie: Balul Bobociloor: bătăie, neică, pe bilete, mai ceva ca la cartele, și dă-i cu fondul școlii (poops, l-am achitat în pripă și cam degea...), motivații de absență=condiția primă, alfa și omega balului=batalioane de pedeapsă=ecologizarea liceului...

Atmosferă de atmosferă în preludiu balului, dat din coate, primit picioare, scrâșneli, câteva urări de bine organizatorilor, o, Doamne, în sfârșit liberi, adică înăuntru (după cuiziști, desigur)...

Cică filmul e beton, da' cin' se uită?, iar îla de prezintă guralivi, nu glumă, Corondan puțin mai mult OUT, și apoi fuga în Extrem la

dântulală, în fine, ce mai tura-vura? Distracție mare, monșer, trumuseti... după buget, neicușorule...

6-20 decembrie: concurs de concurs: cea mai frumoasă clasă sau clasa mea, un fulg de nea, globuletul cel mai kitsch, bucuria gimnaziului, ficușii promovati în grad de brazi (prietenii stiu de ce)...

Decembrie: perioada underground, anemie, anemie, profa vrea articole: "Da", haideți fraților, că să vă mai păsălogesc?" sau „Îmi cer scuze că nu v-am păsălogit destul, dar se apropie termenul limită, scumpilor" ... și tot aceeași inconfundabilă profă: „Revista trebuie să apără pe 24 ianuarie" (ce-o fi domile pe data asta de tot insistă femeia atât?)... și revista se coace, se coace la foc mic, respectând rețeta...

24 Ianuarie: ziua onorabilitului colegiu, alea, alea, s-a gătit și Revista Noastră și miroase tare bine, îmbigator... activități, prezentări, amintiri, olecuită de nostalgie și ocazia potrivită fratilor pentru a mai da iama prin chiuluri...

Balul Mărtisorului: evident în martie, și alte pregătiri, alte băgări de seamă cu alți băgători în seamă... da' s-o lăsăm mai moale, neicuță, că nă se urcă la cap de atâta sărbătoare (în fiecare zi, domnilor profesori, calendarul ne prezintă câte-un sfânt)...

Și hal și pe la olimpiade că asta-i gratis, e liber de la minister: „Am procură, monșter, am procură, nu mă însemnați cu roș" în catalog...

și, și vreau și eu medalii" (ori un somnic în timp ce alții tin sus baricadele la ore în locul nostru=perioada în care se merită să ti se zică „Tocilau")...

Mai-Iunie: Da', domnilor directori, cu respect, desigur, și ca la carte, n-ar fi bine să se ocupe liceul și de sărbătoarea de 1 iunie a școlilor și pionierilor patriei? Noi venim cu creta colorată, asfalt proaspăt de liceu, ziduri seculare de 30 de ani, dumneavaoastră cu motivările și pretextele... putem, putem???

10-15 Iunie: eterna și fascinanta despărțire de a XII-a: of, of, ceremonii, robe, urlete în Piața Unirii unde zboară chipurile de zor, și vreo cățiva claxonând în semn de felicire unirii... u!, u!, căt de tare ne-am mai distrat, căte baluri, bataloane de paranghelle și balram, străscin Colegiul Național Unirea... căcă (mai multe nu destăinuim, căci rufele se spală în familie)...

Notele de mai sus reprezintă un pamphlet aproximativ original și autentic, vă rugăm să-l luați ca atare. Orice abatere de la interpretare poate fi în deserviciul autorului (nu mai trageți, dragă, atâta în artiști)...

DE CE E BINE SĂ CITIM MAI MULT DE DOUĂ ZILE PE AN...

**CRISTIAN
VECHIU**
clasa a XII-a E

Trebule să recunoasc că e aproape imposibil de găsit un argument solid pentru a susține într-advers ideea titlului. În general, nu există nici un argument pentru care omul anului două zile și căt o mai fi ei să se spuce de căi. Literatura astăzi nu doar că și-a pierdut cibărirea de odinioară, dar se atâr și într-o continuu și masivă pierdere de sens și identitate. Nu mai putem afirma sub nici o formă un motiv generalizabil pentru care ar trebui să citim. Sensul său astăzi sub amprenta cruciș a particularului; numai în anumite condiții deosebit de speciale are rost să ne irosim „prețiosul timp” cu cititul. Bă călm mai mult decât două zile pe an poate reprezenta un motiv în sine pentru a căi, pentru a căi nu orice fel de carte, pentru a căi „Lumea în două zile” a lui George Bănuș.

Am ales în mod special să fac referire la Bănuș întrucât că situația să ilustrează excelent maladie cu care se confruntă societatea actuală: ignoranță și uitare. Literatura contemporană română mi-a cunoscut, de-a lungul timpului, numeroase surprize: cine îl mai cîștește pe Breban sau Avăușe, unde au dispărut Bănușescu sau renegatul D.R. Popescu? Care critic, care editură promovează literatura VALOROASĂ (în că utiliză mejuscule pentru a nu cumva să se interpreteze în mod eronat că se face referire la ce publicau manualele acelor vremuri) și anilor '60-'70 și, nu în ultimul rând, de ce care manualele noastre de azi îl ignoră pe adevaratii prozatori ai literaturii moderne românești? Toate acestea stau sub imperiul talinelor. Există totuși un motiv serios

pentru care pledează pentru promovarea și aducerea aminte a acestor scriitori români. La sfârșitul anilor '40 literatura părea să fie ajuns în impas, la capătul drum. Multă au opinia că cădată cu romanul colosal al lui James Joyce, „Ulysses”, și cu proza lui Franz Kafka, a serie nu mai e și puțină. Orice încercare literară părea searbă ori derizerie. Joyce puase capăt unei lungi ocolis, casă a culturii și mentalului colectiv european. Cu romanul modern literatura intră într-o viață și într-un fel de hâră, într-un vid, la granița inexprimabilului și a nebuniei; au fost consumate toate formulele posibile, pentru acel moment, de exprimare în scris, de la romanele alegorice sau cu tentă de parodie (Mihail Bulgakov sau Thomas Mann) până la contracopiale lui Zamiată sau Orwell. În stare condiții finește era să se înveacă ceea nou pe scenă literară, ceea ce să transcendă modernismul. Astfel a luat naștere postmodernismul, neajunsurile lui însă constau tomai în faptul că Joyce nu închelase o perioadă, dimpotrivă. În opinia mea, prin „Ulysses” el devine deschizătorul de drumuri către o continuare a romanului modern, fie că vorbim aici de roman ironic, fie de roman conflictic. Abordarea lui Joyce, universul creat prin romanul său, imaginul original, dar și autentic, vizionarea de ansamblu a unei societăți pe cale autoexprimare, de autodevorare, goată de orice fel de sacrificata, dedicată nimicnicilor de tot soluțioare aceasta constituia nouă filăș pe care literatura ar fi trebuit să-l urmeze.

Generația romancierilor români din '60-'70 pare să îl înțeleagă prea bine acesta. Nu doar, citind un Breban (vezi „Animale Bănușe” sau „Buna-Vestire”) și senzatia că te confruntă cu un univers kafkaian ori, citindu-l pe Bănuș, ne raportăm la scriitura lui Joyce. Dar apropierea dintre deja clasicii literaturii universale și scriitorii noștri autohtoni, mai puțin cunoscuți, nu are în niciun caz conotății de ordin negativ. După închiderea românească realizată de criticii Nicolae Manolescu, „Lumea în două zile” a lui George Bănuș aparține conflictului. Prin extindere, aceeași catalogare poate fi

Intrările și pentru „Ulysses”. Ambele romane pochează prin inovația adusă la nivelul tipului de personaj. Cu certitudine că eroii acestora depășesc barierile tipologilor tradiționale. Astă Stephen Dedalus, că și Antipa rămân un mister pentru universul în care cel doi acționează și se desfășoară. Evenimentele din viața celor doi ne sunt surprinse pe parcursul unei zile întregi („Ulysses”) sau în decurs de două zile (soletul de iarnă și soletul de vară pentru „Lumea în două zile”), astă încă concentrarea masivă de evenimente și detaliu tac din ceea ce două creații adevărate române fluvii. Joyce este preocupat în a înfățișa o față de dezestabilitate a Irlandei, reprezentativă însă nu numai pentru mamașul societății irlandeze, ci și pentru scurzurile interiere ale fizicii umane, ale europeanului din interbelic. În aceeași măsură freamătușul celor două zile de sărbătoare din romanul lui Beşerî desvăluiește taboul unei societăți atavice, adioane rebarbatice, în care orice urmă deumanitate și frerească s-a pierdut, în care moartea poate fi anticipată pentru că nu mai reprezintă decât sfârșitul deplin, un maximum maximorum al mizeriei în care se complică mai mult sau mai puțin personajele românilor.

În „Ulysses” observăm că Stephen Dedalus este băntuit de complexe, nevoit să poarte în spina sine tarele, stigmatale mediu în care evoluază, măcinat deasori de constimația sterilității proprii, de suferință și remușcări. Pentru Antipa, în schimb, singura soluție dia a nu fi acasă și de putregaiul ce-l inconjoardă este chiar compromisul, alege să se complacă, preferă să renunțe la orice fel de analiză interioară asupra sa și nu din lipsă de potențial introspectiv, pentru Antipa viața trebuie plăcută, trebuie trăită, trebuie lăsată în răs, astfel își va răde ea de el. A-și asuma condiția constituie risipul interogațiilor existențiale ale celor doi protagonisti, dar, spre deosebire de Stephen Dedalus, Antipa își ia măsurile de precauție: remușcarea și regretul nu fac parte din tipicul său. El își trasează viața în funcție de două zile ale anului, zile în care încărca să redescopere sensurile ascunse. Își centrează

energiile interioare doar pentru a revitaliza sacralitatea pierdută a Crăciunului, celebrându-i prin anticipație în ziua soletății de iarnă. Antipa, ca și Dedalus, face notă discordantă tată de restul universului burlesc și grotesc în care sunt plasati de cel doi autori. Dedalus prin concepțiile proprii se autoizolează de comunitatea din Dublin, astă cum Antipa se închide în universul casnic și protector de fecare dată pe 21 decembrie. Antipa susține încă mutății în comportamentul său, fiindcă cel pe care ni-l propulsăza Bâlță în a doua jumătate a romanului ilustrează reversul inactivului, pitorescului Antipa din aridă și caniculară zi de 21 decembrie. Dintr-o dată viața dezamăgită în ziua soletății de vară îl demonizează și împlifică masculinitatea, ironia, răutatea, îl acutizează. Îl pregătesc pentru incidentul fatal din finalul cărtii. Replicile sale spuse de amestec joval, cam pedant, de aluzii și inclinări sunt caracteristice și personajelor joyciene. Caracterul protejat al protagoniștilor constituie, de asemenea, o altă punte de legătură. Transformarea lui Antipa pare a fi doar una: de la o zi din an la o altă ei își găsește dublul, reversul, un alt ego. Dedalus, în rândul său, susține pre schimbări, este surprins nu odată în meditație să slindu-se să-si etălpnească glandurile în curgere și metamorfoza lor continuă. Antipa poate juca pe parcursul romanului rolul mincinosului¹, al soțului lubitor², al fataului ușor³, al fiului, al amantului⁴, al partizanului și totodată al necupurești⁵, al unui soț de semizeu; al ingerului⁶ și demonului⁷. În definitiv al măscăriștilor, a cărei replică în oglindă este o malimă.

Dedalus poate apărea teatral în maniera celu care ar fi în stare să joace orice rol, de la Aristotel la Shakespeare, de la Iisus la Lucifer, de la Hamlet la Macbeth, însă mai puțin rolul său, asemenea lui Antipa, fiindcă cel doi nu reușesc niciodată să fie ei însăși. Cei doi protagonisti improviză și continuă, încercând să-si adapteze sau să-si creeze propriul lor mediu, revizuindu-l nelinostit⁸. Stephen se lasă subjugat de fluxul conștiinței, Antipa, paradoxal, este învins chiar de modul său unic de a

GEORGE BALANĂ

LITERATURA CONTEMPORANĂ

concepe viața- căreia este prin a-și anticipa propria moarte, recunoscându-se deosebit și zdrobit întrucâtva de enormitatea vieții, oricără de mult și-ar fi dorit el să nu se lase îngesat de ea. Pentru maniera în care stârșesc, se fac vinovatele personajele mefistoteleice cu care cel doi interfeorează. Malachi Mulligan¹ se dovedește a fi lespșitorul lui Dedalus, el îl urmărește pe parcursul întregului roman, minimalizându-i reacțiile și trăirile Muntrice, deprimându-l,

Inceciind să-l coboare în primitivismul societății din Dublin. Pe de altă parte, lespșitorul lui Antipa este un opus al acestuia, lui Anghel îl lipesc acea ironie sterilă și desconsiderare cincioa și valorilor tipicoi ale lui Mulligan. Anghel îl ia rolul de demon în sensul, el simbolizează principiile negative ale unui întreg metanș de mituri ori rituale: pore și fil Chavon, dar și un vechi invitaț chinez, maestru în talnele întunericului și misticismului, seamănă cu magiulătorul de sulfite, Cicikov², dar și căinele de pază din Hades (Corber) și la sfârșit, e însuși Hades pentru Antipa. Anghel își aregă totuști același roluri, deși se atrăduște să fie un factor de echilibru pentru nesuccesul Antipa, nu ilustrează decât o cruntă parodie, un Lucifer segmentat, fractiorat fără încă o identitate exactă³.

JAMES JOYCE

Stephen Dedalus și Antipa au devenit treptat antologici pentru romanul modern prin ceea ce îi definește, prin maniera în care creatorii săi i-au imaginat și propulsat în centrul unui univers calcificat, suprasaturat de nerealizări și netrebuință. În centrul unui univers hăotic, în desfășurarea farșelor, debilităților și varietății. Nevoi și unul și celălalt să se metamorfozeze continuu pentru a supraviețui. Dedalus și Antipa urmează

resta romanelui de fuctură nouă: cel doi nu sunt niciodată eroi, pentru că literatura lui Joyce sau Kafka, dar și literatura din '60-'70 și romancierilor autohtonini propune, înfapt, niște antieroi. Dedalus are la bază un învingător, un erou antic, pe Ulise, dar personajul lui Joyce dă cîte în a se regăsi pe sine, el îi e o replică egară și lui Ulise. Antipa își are originea într-o serie chiar din nume: anti-pator, cel care nu își are seomân, și de altă parte, el își opune prin excelență, chiar și vieții necurățătoare. George Bălășău reușește să creze prin formula sa inedită de personaj un roman de înălță factură, ce se originează din literatura joyceană.

... și reiau: să citim mai mult de două zile pe an poate reprezenta un motiv în sine pentru a citi, pentru a citi nu orice fel de carte, pentru a citi Lumea în două zile a lui George Bălășău.

NOTE BIBLIOGRAFICE

¹ Prin raportare la Felicia, dar și la restul personajelor. În deosebi Vizirul și Pasală.

² Tot prin raportare la Felicia

³ Anghel îl percepe pe Antipa drept un discipol, dar, în finalul romanului, în momentul în care este acordată ascendența preceptorului mefistoteistic alături.

⁴ Punct Silvia Raciu

⁵ Față de elmen

⁶ Este prezentat cu multe boeme în prima parte a romanului, lăsat necondiționat de Felicia, de tatăl său, de August pălăriș, de călăuză Eronanga și admirați de patul său și de Papală.

⁷ Anticipașii morărești, sefului de gară și a preotului în ceea ce-a doar parte; colegii de serviciu sunt rotinați și nemulți făli de ei, înaltă activitatea sa de „la fabrică” certificată de doamna Traiană ca morărești și democristiană întrădările.

⁸ În sensul în care ambi vor suporta caracterul protecție, iar în sensul de schimbătură își se potrivă și maniera de a percepe medul în care trăiesc, totuști fiind urmări fundamentali.

⁹ În carte apare mai ales sub denumirea de Buck, ediții tapu.

¹⁰ Personaj al lui Gogol din „Suflete române”.

¹¹ În sens extrapolat, Anghel poate fi unul dintre personajele lui Bălășău, cel care își assume un rol plin de inerentitate și profesionism, realizând atunci deci un împărat, un omos, un lăchez, dar căruia cu timpul își conține o dimensiune mistică.

Omul domestic și omul infernal în coaja lui Antipa sau până unde se poate glumi

prof. DANIELA
PLĂIĂSU

Un exercițiu de lectură și de reflectare minunat, cu o savoare aparte, poate fi oferit de romanul **LUMEA ÎN DOUĂ ZILE** al lui **GEORGE BALĂITĂ**, apărut în 1975. Construit pe tehnica suprapunerii planurilor, romanul se dezvoltă și îl în egală măsură pe ghești unui căutător de substituții narcologice (ghești comuni ce au descoperit Joyce, Proust, noul roman francez). În materie de: organizatori narrativi, obiecte simbol în care se reflectă semnificațile de adâncime ale textului, intertextualitate, alunecarea banalului cotidian domestic sau tehnologic în fantastic, invazia celor mai eteroclitice obiecte și ale lucruri care fac astfel deliciul amatorilor de postmodernism, mai puțin proza rece a multor poezii sau slătetea amestecuri de registre lexicale care uneori plăcătesc chiar și la vrăjitorii prozei postmoderniste de la noi) căt și pe cel al căutătorilor de referințe înrăstă la cele mai frumoase lecturi pe care le-ar fi putut avea un iubit de literatură până în momentul apariției cărții. Nu sunt lăsată departe nici cel ce ar dori într-un roman simetri, simbolisme rare, cludate și nici amatorii de comic, de la farsă până la cele mai sucite și vinovate fătete ale căutului și minciunii.

Pentru amatorii de fantastic e delicioasă familiaritatea cu aceasta a naratorului, a personajului principal, Antipa și a celorlalte personaje, chiar și a nobunului Anghel, pentru cei care gustă accentele grove intunecate ale genului, iasirea în fantastic se prezintă ca o ironie la adresa banalului celu mai depriment prin monotonie și procasualul său, dar și o glumă bună și la adresa fantasticului însuși.

Lipsă de prejudecăți în ceea ce privește gîsarea în real se consideră. În Lumea în două zile ca o bună surpriză încoută chiar și unui lector cu minima prejudecății. Orice mic gest poate juca într-o reală și înreală: o plantă crescută spontan lăngă căldarea gării din Dealu-Ocna devine vreul de fascole urât care e gata să ajungă la cer (alunecare de sorginte învecinată). Felicia vrea să-l ajute pe Antipa să lasă din bucătărie, dar îl scapă în calea cu supă (fantasticul pare aici că se produce printr-o contaminare între elemente sau prin forță de următoare atâtputernică în regatul domestic al Feliciei, scotă lui Antipa, lucru care face ca expresia și viața de o aripă să devină cumva reală, cuvintele căpătând sens propriu). Desigur naratorul apelează și la tehnica grea a fantasticului și anume colaborarea cu fantanisimul, nebunia, fatalitatea, oniricul, coincidențele bizare, simetria înnebutitoare dintre Albaia cu lumea ei potolită, Domestică și Dealu-Ocna cu lumea lui sinistru, rece, unde o industrializare haotică a făcut să nu mai rămână multă de visat decât de floață acte de decere în avans. Într-un ciudat paru în care moartea e invitată la masa de la cărăundă și în paru un nebun care se crede un stânt, dar este doar un assassin vede într-un funcționar răsat un profet al unei noi religii sau o reinvențare a unui Inteligent din străvechimea Chinei și îl ucide pe acest mănumiță funcționar pentru că nu-i la în serios puterile-Înfernalia. Simetria celor două universuri este adâncă și mentalități contrare, personaje în oglindă, elemente simbolice cu conotații antonimice.

Structura este duală: Zilei întâi, a solistului de iernă, îi corespunde Domestică. Ea și sub semnul păcii, al caselor dominate de femeia- zeitateă a căminului, care se sacrifică pentru confortul bărbatului, dar care doară de la împunere totală din partea acestuia, vrea să-l absorbe și să-l controleze viața - scotă protagoniștul, Felicia.

La Albaia, orăul în care se desfășoară prima zi, Antipa este înconjurat de prietenii blajini, cu o filosofie a Impăcării pățărirenii August (care e pe lume pentru a mai menține în viață de cele mai multe ori superbaile pățări vechi ale clientilor săi, dar și pentru a le asculta povestile acestora, chiar și cele pline de

LITERATURA CONTEMPORANĂ

minciuni cum sunt povestile lui Antipa, iar uneori, când consideră că se mentă, să dăruiască pentru căte unii căte o pătire rară, care se potrivește de minune capului acestuia și care nu se demonizează niciodată). Pasaliu de la Albala, singurul Pasaliu (care are mereu căte o logodnică de cele mai multe ori imaginari, care nu se va căsători evident niciodată și de aceea priveste și fantăzzează pe marginea cuplului Antipa-Felicia)-un bătrân flecar și chiar amuzant, bătrâniul Antipa (ce e martor cu o carecare tristețe, dar cu o funcție îngăduință la cudecașurile fizicii), profesorul Baroni (pe care îl interesează ca acuzație tot și nimic).

La Albala totul e solemn și comic, categoric care, ca orunde, sunt în contrast, dar care se și armonizează, creând un farmec indicibil acestui omag. Solemnitatea se nasc din vizuirea de început de lume din ziua solstițiului de iarnă care e punctul de început al creașterii zilei, este într-un fel naștere ei, de aceea Antipa este atât de grijuitor încât nu poate dormi, se agită din orice și se simte obligat să leșe îmbrăcat sau cum se curvine într-o zi de iarnă, deși afara, în mod atipic, e atât de cald încât osmerii merg în secou, toate acestea ca să nu se strice nimic din ordinea cosmică, să nu se perturbe nașterea nouului an.

Pentru cititorul care dorește să se desfășoare căutările legăturii simbolice, ele sunt o mulțime, naratorul din Lumea în două zile parțial ar vrea să savureze asemenea unui narator postmodernist buimăcescă și apoi sărgiu-

lectorului care participă la dezlegarea enigmei, dar legăturile sunt atât de multe încât te gândești că poate tocmai multele indicii sunt un joc fantastic și comic cu accente tragice și absurde pe care un narator cu o minte prea poenășă îl oferă unui lector pe măsură. Cele mai turbulentoare legături le face gluma, amprenta cea mai puternică, dar și stigmatul lui Antipa. În Domestica el e neșătesc, minciună, superficial, lies, crudat, cabotin, lenes, ipohondru, dar simpatic. Nimeni nu-l ia în serios și, de cele mai multe ori, astăzi îl scapă de ridiculul total, de persecuții, izolare sau orice alt fel de pedeapsă.

Toata liniștiție și căciuță de a serbători Crăciunul în ziua soțijului de iarnă e discutată mereu, dar totuși lumea îl face pe plac. Felicia mutând toate pregătirile tradiționale de Crăciun împreună prea multe discutii în ziua de 21 decembrie, iar colapsoajă precum August pallienul, batjucul femeilor Pasaliu și bătrânuil Antipa, binevoind să onoreze masa de Crăciun-solstițiul îñăbușit prea multe comentarii, desigur nu fără regretul că Antipa nu poate să fie și el un om ca lumea (mai ales din partea tatălui).

Lucrurile sunt vîzute acum cu un ochi proaspăt, dispus să însuflețească totul. Comicul vine din tendința iudică de a modifica orice, asa cum ar face un copil care se joacă: sezonul lui Antipa, de exemplu, sună: "boturi negre, animale de bătrâni sau păsări cu cloacă lat, niste milindioare de păsări. Un filozofam primitiv generator de comic."

Lumea din Albala are o anume patriarhală toleranță făță de atipic și o democrație a opțiunii fecăruia, niste rămășițe ale lumii interbelice, o carecare domnie, cultivarea libertății atât că se mai poate. Albala este sub semnul binetăcitoarei luncăriri care a fost venirea lui August pe lume. Acesta va spune: «Nu stiu de partea cui e dreptatea, deosebesc misuna mea și toleranța și Albala». Antipa înșuși ca ucenic neascultător al bătrânuil este tentat în Domestica să fie îngăduitor: «Adesea vorbim omenește și înainte de toate toleranță, nu? Are caracter oarecum democratic, nu?» Singurul care zguduiu această atmosferă de calmă, înțeleptenie, toleranță făță de joc și nebunie care în Domestica se numește clădirea, canaghiotică, este judecătorul Viziru. Între din pragul morții de o înfrângere care s-a dovedit mai puternică decât înseși forțele lui umane. De fapt, inițiatorul anchetei este, după cum el însuși mărturisește, cel care a pomit gluma sinistră de la care Antipa a înscopit să devină legendă: "poate nu ști, dar eu l-am

LITERATURA CONTEMPORANĂ

propus lui Antipa periuț. Eu! Pe urmă avăzănd Anghel și ceilalți. Pe urmă, dar nu mult mai târziu, gluma a căpătat o destinație monstruoasă. Cum? Când? De ce?

Viziru este prima conștiință zbuciumată, primul care își pună probleme durerii insolubile și cel care dă glumei dimensiunea responsabilității, o aduce în registrul grav, tragic, chiar dacă din nou ironia, grotescul reușește să-i submineze. Nu e lipsit de semnificație desigur, în acest sens, că Viziru nu face parte din lumea de la Albaia. El este prieten cu-al lui Antipa de la Dealu-Ocna. Numai visul și în același timp responsabilitatea sa de a ancheta moartea lui Antipa îl fac să vină la Albaia pentru a cunoaște pe August și pe ceilalți. Gravitatea lui, căutarea sa care vrea un adevarat unic și nu unul democratic cum para că domnește păreasa la Albaia, e firesc să-i facă să pară ciudat. Viziru face parte din Infernella, iar dacă în Domesticica plăcerii fontăzările și a găsirii între planuri chiar și a mindinilor era ca o înfloritură suavă și nostalgică, în lumea lui Viziru și alui Anghel, fantastul devine un vîrf căruia lucrurile cu greu îl scăpă, e un agent al haosului și al mutațiilor sinistre. Agresiunea asupra restului, a verosimilului este înversibilă, înseamnă devine o exrescentă malignă a restului, perturbându-l înversibil. La fel se întâmplă și în cazul lui Pasălu care la Dealu-Ocna e un om plin de venin, îl impresionează pe toti cu noroi.

deși scopul său e în fond aceleași: să capete înălță un pahar.

Toate acestea se întâmplă în Ziua a doua, colțînului de vară care este din nou leștin din matcă, cu o vreme nefrecă de noapte pentru 21 iunie (ziua cea mai lungă dar și începutul scăderii zilei, deci într-un fel, al morții acesteia). Locul e Dealu-Ocna, iar lumea e Infernella. Desigur, tonul grav pe care l-ar da lumii Împăriile astăzi de categorie în două universuri atât de diferențiate și redus la o glumă, pentru că aceste două denumiri sunt doar în planul de roman al căinei Argus, prietenul simțărilor și cîțelule a Felicei-Eromanga.

În Infernella Antipa este farseur, parlor, prin asta însă, în vîrtejul nebunesc al fantasmagoriei demonice, el devine agent al morții pentru că parcurge pe care le scrie pe dosul actelor de deces, printre-o glumă sinistră a destinului, se împlinesc. Fornalele funerare pe care gluma, ferea le declinăsează și nu pot fi opriate. Aici viața nebunului Anghel se întâlnește cu neșătoria lui Antipa, dar asta nu va face decât să-l duce pe Antipa la propria moarte. Gluma merge plină la assassinat, printre-o ieșire a lucrurilor din metă, căci Anghel, un boala mintal de o factură aparte, un cez pentru psihiatrii, va vedea în Antipa o nămcămare a înțeleptului Su Cio, un om dărât cu capacitate premonitor - omul care ste când o să moară semenii săi. În logica de mult încercată de credințele religioase și nu numai, Antipa trebuie să moară pentru ca legendă lui să poată merge mai departe. Ca o replică hazilă, și în Albaia cineva harvea mort mai bine decât viu, pentru că, dacă ar fi mort, acest bărbat atât de batjocorit și că neserios ar putea fiubit mult mai bine de Felicia care, în acest fel, nu ar mai fi împiedicată de noile mindinuri și farse și infidelități ale soțului ei și l-ar putea adora cum ste ea, ca o femeie aderență.

La Dealu-Ocna femeia aderență, potrivită registrului demonic de data aceasta, e Silvia Radis, cca cu un nume predestinat. Ea e amanta, stranie și distrugătoare, fascinantă prin animalitatea ei aparte și, evident, prin demonism. Făptura ei întrigă și prin subtrime, tortură. Spre deosebire de Felicia, Silvia e întărită ca face cîrlăvuri, fără ce grele.

Nu este nără. Însemnatăza răputul că Felicia oficează ritualul Crăciunului - ziua răstori - iar Silvia este ultima persoană pe care o vede Antipa înainte de a fi ucis. Felicia aduce echilibrul, ferindu-se casnică. Silvia are o postură ciudată de a tulbură linștea balanței: "Silvia

LITERATURA CONTEMPORANĂ

Raciu stil acum în față balanță, un obiect fragil, un simbol și o unealtă cu care lucrează în necare zi. Balanță stil acum nemisecat, telgearele și minusculă, argintii, arăști fără frică să dețină dreptatea și adesea într-un acum lumea se aștează în amonie și în înțelepciune, nimic nu o turbură (...) Femeia tânără îa un vîrf de cutii cu praf și îl răstoarnă în felulă din stânga. Ce a făcut nu mai este. Femeia însă nu pare îngrădită. Ea ride. Într-un vas de porțelan care seamănă cu jumătatea de ou, ea răstoarnă în palme cristalele colorașe, fumuri, străbătute de vînt subțiri, rosătoice (...) Acum balanță se înclină, femeia Tânără chichetează privindu-se într-o tavă de nichel, își scoadă pletele, își înclină capul, miscă urechi, iar ruptura din adâncul metalului își blică salitoare cu coada ei vîlcoasă împinsă în capăt" (Achilina, ajutoarea Silviei chiar spune că i se pare că salta ei are mereu coadă de drac și coarne ascunse).

Raciu nu e plăciletoare precum Felicia, ea e altceva, de fapt tot romanul e altceva de altceva. Dar de multe ori, cum a și fost explorat de când creștinismul cel puțin, dorul omului de altceva e o bună ocază pentru diavol sau demon pentru a crea o fală și a produce puțin haos moral. Dacă ar fi să interpretezi totul prima o singură cheie, plăcileata târgului de provincie poate fi temelia solidă pentru tot esfodajul impresionant de via, farse, calcule obscură, interpretări ciudate, referințe culturale, religioase sau numai de crea din Lumea în două zile.

Antipa, cel ce a fost dat altări din facultate pentru națiuni politice, cel ce a plecat în provincie pentru a se căsători cu o femeie pe care nu o iubea și pentru a deveni un funcționar nevetist care nu are altă găseală decât de a sta într-un post anodin până la pensie, înconjurat de grobieri, vicieni - mărunți de toate felurile, trebuie să-și construiască o lume și, oricât de bizară și de potică ar fi această lume, închizarea de o crea, ca la orice mare creator, se plătește.

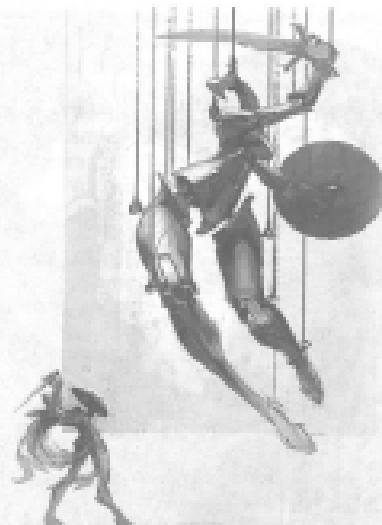
Istoricul temei târgului prăfuit, al faunei lui și al aventurăsorilor escapade din brațele lui posessive și o provocare cel puțin seducitoare pentru un român sau un rus și aici, chiar dacă în general există și spune că romanul în discuție este o capodoperă absolută, pot afirma cu tărie că, în istoricul acestel teme, e o operă de referință.

Chiar dacă de multe ori naratorul e fascinat de căle deja bătute- fantastul de tip gogolian pe care îl întâlnescă la tot pasul, înțelecă simboluri care structură complicat

trecerea de la real la fantastic, galeria de personaje, impletirea dintre fabulos și umor, tipurile de umor, toate aceste lucruri par că sunt luate doar ca provocări pentru a le duce, printr-un efort urias de imaginație, până la capăt, la limită unde devin altceva.

Pentru un profesor de română ca mine care, vrând-nevrând cunoaște avataurile balcanismului și miticismului de la Caragiale la Barbu și Camil Petrescu, este ulitor ce ajunge gluma cabotină, impertinentă, superficială, dar genială, monșor, a lui Mitică, personaj celebru al lui Caragiale, la Antipa-răřăčul în lipsile demonice ale jocului cu viață și cu moarte. Revine întrebarea lui Viziru până unde se postează glumi. Unde, la porțile Orientului, trebuie să sărsească nepășarea și să înceapă responsabilitatea, unde gluma se întâlnește cu tabuurile morale, sociale, religioase? Marea Wiegert, femeia pe care se pare că a iubit-o cu aderență, îi spune profetic lui Antipa cu mult înainte de a spărea nebunul Arhanghel în viață protagoniștului: "Schimoneșeala te bațoconsoare nu mă speră, nu mi-o oprește să-ți spun că într-o zi va trebui să plătești, Antipa. Tu glumești, dar necredința se plătește. Poți să-ți băzi joc căci vezi, dar viață este credință."

S-ar zice că, pe măsură ce gluma se apropijează sacru (chiar și rea de entropic cum se vede el în Lumea în două zile sau tocmai de aceea) ea capătă supraomenescul acestuia,

scapă de sub control: striveste și-n aceeași măsură sacralizată omul. Gluma aici nu mai produce zâmbete, ci teroare. Dar naratorul principal nu e de această factură. Scritura e complicate după toate regulile narratologiei moderne. De multe ori nu stii din al cui text încești: din povestile abracadabrante ale lui Antipa, din delirul lui Anghel, din logoreasa lui Pasală, din gândirea Eromangăi, din jurnalul lui Viziru, din documentele celui ce preia ancheta după moartea lui Viziru?

Și, cum nu-ți poți opri un zâmbet atunci când citești toate parantele înțelepte ale Eromangăi și odeale ei închinante adevărurilor profunde și în același timp de bun simț ale lumii și, urmând stilul pozaș al naratorului, aș zice ale civilizației căinesti, tot așa nu te poti opri dintr-un hohot de râs când citești acele fragmente din bătăile presei cenzurate în care

limba lui lemn face volute demente, realismul socialist apărând astăzi ca o glumă și mai sinistru și mai vinovată decât cea ce face acest ușoric neascultător, Antipa.

Cuvinte precum responsabilitate, progres, eficiență, exigență, raportul și raportul, sintagme ca revoluția tehnico-scientifică, societatea multilateră dezvoltată, întărirea creaționismului și comenziile sociale, clinastie muncitoriească și subiecte de presă ca demasarea unui sabotaj, ca inginerul care esteaptă cu interes venirea noilor cadre etc sunt revizionare pentru o lume inconștientă care are împertinența diabolică să credă că poate schimba tot, poate demola tot și construi orice îl trece prin cap sărăcă să pătinească. O lume sărăcă credință și cu idoli falși.

Și atunci până unde se poate glumi?

Despre "Ușa interzisă" de Gabriel Liiceanu

CRISTINA GOLOMOZ
clasa a XI-a A

Când am înținut pentru prima dată în mână "Ușa interzisă", citisem deja câteva cărți filosofice ale lui Liiceanu, dar aspectul intim present în acest jurnal-ceseu îmi era complet necunoscut. Mi-a plăcut cînd să glăzesc în locul filozofului un ins ghemuit în pînțecul nevrozelor. Într-un lichid amniotic emoțional ca-i săpă orice încercare de a se feri de lumea exterioară și care-l punea să doa piept cu realitatea, nelinmat, desigur, cu celebrul "sistem de iluzii", ce zăcea precum o pânză de păianjen distrusă. Nu înțelegeam de ce un autor ce atinsește totuși o anumită maturitate trăia o astfel de criză existențială tinerescă sau cum era posibil să nu aibă un sistem de iluzii secundar, un plan B, pe care să-l glandeze când dobândește la o anumită vîrstă, când devîl capabil să-ți amoreze propria neliniști despre lume, stând mult mai bine legat cu picioarele de pămînt. El bine, după alte câteva lecturi și după,

să admitem, o perioadă în care m-am mai maturizat către puțin în gădine, încep să înțelege că mă miram juvenil și îmbecil, căci odată cu vîrsta nu și se întărește musul epidermei fragedă și nici albul ochiului nu îl se acoperă cu vreo peliculă protectorie și asta cu atât mai mult în cazul celor care, prin formă, își pun întrebări. Din acest punct al deducției mele, n-am mai putut respinge cu atâtă usurință lăptul că acesta întrebării prin lăsuiri proprii exagerate, cărora nici cei mai buni nu le pot rezista.

O să încerc să tratez în acest articol câteva dintre problemele pe care consider că această carte le ridică, dincolo de întăriările de jurnal din viața autorului. Nu pot însă să nu recunosc că anumite detalii din cale pe care nu doresc să le discut aici sunt căi se poate de savuroase. Începând de la discuțiile cu Monica Lovinescu și comentariile din off ale lui Virgil Ierunca, până la boemele plimbări prin Paris ori chiar gustul culinar deosebit alătur de către autor.

Deschizând inițial cartea, dai negresit peste patru fraze scurte, pe care eu le-am înțeles că îlind o explicație a caracterului reobositului al scrierii, o justificare a practicii de jurnal în fața cititorului. Fînd dispus grăitic în formă de versuri albe, acest text de prezentare flexeză un registru și conține o cheie, în cluda aparențelor comune ce te fac să le acordi puțină importanță. "Ce mai e și cărcea asta? Jurnal,

LITERATURA CONTEMPORANĂ

de lupt, nu e/ eseu nu e, tratat nu e, roman nu e/ Cel mai corect ar fi să spun că este explozia (neîncărcabilă) a ființei mele pe parcursul unui an/ Dar ce lucru formidabil/ aceasta explozie/ mi-a redat mă însumă întreg". Prințepam, îată, din primele pagini, că se vorbește despre o adâncă depresie, o boală sufletească și de idealuri, pe care o vom că numiți, în continuarea cării, drept „prăbușirea sistemului de iuzi”. Vorbiți nu de către autor, unii cititori vor plasa aceste rânduri în primăjidea vecinătății a versului eminescian „Nu credeam să-mătăi a mur vreodată”, cu atât mai mult cu cătă slărgitul este căt se poate de asemănător: „Ca să pot mori înisit, pe mine/ Mie nedă-mă” și nu doar ca formă, ci chiar că fond, „Uza interzisă” fiind cartea unei vindecări, a unui exercițiu cu care Gabriel Liliceanu încearcă să păcălescă, ză de zi, timp de un an, realitatea galopândă spre a intra fără oprești în interiorul său. Această carte îl amintă pe Gabriel Liliceanu într-o perioadă din viața sa în care filozof nu mai e și scriitor nu se vrea, recunoașând ei înseși că nu reușește să mai atingă consistența filozofica și de scris, scrie doar că să trăiescă, într-o încercare deluzorie de a reaține un grad de consistență filosofică decentă.

Pentru a ști ce anume încearcă autorul să reconstruiască, este necesar, desigur, să stim ce anume e la originea acestiei scrieri. Ce este, până la urmă, „sistemul de iuzi”? Nimic mai mult decât distanță pe care o punem între

noul și celălău, între noi și exterior, de orice fel ar fi și, astfel încât nu orice dramă a lumii să nu devină automat drama noastră. Analogia pe care am făcut-o la început, aceea a pânzel de păianjen, nu a fost întărită. „Sistemul de iuzi”, fiind, într-adevăr, un fel de „sistem de operești” plasat undeva la granița dintre exteriorul și interiorul fizicului nostru între noi, fie că suntem ori nu conștienți de ea. Realitatea pură se învește, se agăță în ea, își pierde din densitatea dezvoltării. Pereoarea falsă, denaturată după propria slabiciune, este acela ne-simțire pe care ne-o administrăm zilnic și fără de care nu am reușit să ne plăzăm sănătatea mintală. Asadar, iuzia este necesară oricui și în fiecare moment al vieții, după prima secundă de conștientizare.

„Uza interzisă” este metaforă usâtă sufletului, ce să înțeleagă că cu măsură, pentru că înțelutul nostru să nu intre mai multă nelocuire decât putem dura. Este posibilitatea de a ne regăsi sensibilitatea, pentru a putea trage prin viață. În spatele acestei uși cloacăște viața morală și recăruia dintre noi, de aceea este important să stim că acea ușă este interzisă oricui în afară de nouă însine și că nu se poate trece de ea fără vola noastră. În cazul ideal, o „uza interzisă” puternică, nu lasă pe nimic să treacă. Asta ar implica însă, un „sistem de iuzi” de neodruncinat ce nu te lasă să ajungi în stadiul în care să-ți alțucișva teatrul de dezfațurare și dramei tale interioare.

Interesant mi-a apărut și modul în care autorul își semnalizează frustrările, doși nu sunt încă siguri că le să acceptă. Se afișă deci, într-o perioadă în care cărțile îl plătesc, filozofia îl pare greu de suportat, tonul scrierilor edificatoare îl înțelege, iar în cercetare academică abia mai crede. Își pună atât de tare mălinile în jurul găturilor de scriitori încât îi numesc sofiști decolzați și, batjocoritor, „eroi ai verbului”. Deși în pagina de început, scrișă probabil după ce traversase deja criză, își găsește puterea să recunoască fății de cător tactul că s-a folosit de scrii pentru a putea continua, pe parcursul cărții strămtează exagerat vederea cătorului, care nu mai este chemat să intră în rezonanță cu personajele, ci cu un unic sistem de referință, cu un unic interlocutor, cu un unic personaj. Într-o evidență contradicție, și-ar fi dorit să fie scriitor, dar îl dispăreau profund obiceiurile acestora, pe care chiar mai mult, le să practică. Mai departe, ajunge să-l privescă deprecativ plină și cei mai buni prieteni, condamnându-l pe Andrei Pleșu, de exemplu, pentru incapacitatea

de a-și depăsi anumite credințe pentru a-i urma preferințele în materie de filozofie ori pentru misticismul pe care îl consideră exagerat. Toate acestea prefigurărează situația unea în care Ilieanu se atâta, precum și înacceptarea ei totală, ceea ce îl îngreunează însemnat încercările de redabilitare.

Vîndere se face prin rememorare, nu prin trăire în prezentul cărtii. Sudarea "sistemului de iluzii" este anumită de regăsirea "codului" filozofic, în timp ce-l traducea pe Heidegger. Se descoperă din nou "capabil de heterotipie

metafizică" și își amintește revelația avută în urmă cu 18 ani în exact același loc, acesta că filozofii sunt bolnavi ai lui, "o gudcă sau o trufă condamnându-i să-și rupă viața de gândire. Gândirea lor e într-o parte, iar viața lor într-alta." Reflecția sa la Heidelberg coincide cu o reîntocarcere la filozofie, iar accidentalul capătă aura unui fapt de destin. Sufletul trebuie să locuiescă îngă idee și să se înfășoare împreună, la momentul oportun, în iluzii, aceasta trebuie să fie concluzia acestei cărti.

LECTURA, VECTOR AL CUNOAȘTERII

BOGDAN
OBODARIU
clasa a XI-a D

Lectura ne înaltă, ne eliberează (impulsionându-ne să căutăm „mai slabode vecuri”), dar mai presus de toate ne schimbă, noi fiind într-o mai mare măsură oameni în prezenta ei. Astfel acțiunea de a citi devine o geneză a reținutii.

Dar ce ne definește ca fiind oameni? Abilitatea de a simți, de a gândi, dorința de a aciona pentru un bine comun dincolo de interesul propriu. În efect, ceea ce ne face oameni sunt principiile morale, atice, legile nesarcină ale societății noastre, născute din experiența colectivă, subconștiință a umanității. Ca atare primul nivel al naturii noastre umane este un automatism. Ne mastrem într-o lume antropicată, deci îl urmăm regulile. Ceea ce proprie înseă ființa crepusculară care este omul de sacru, de lumină este dorința de a trece peste timpul, spațiul și regulile acestui lumen material.

Mircea Eliade afirmă că „lectura provoacă o rușine a divinelor și o leșire din timp”. Astfel, admînind adevărul acestui citat, putem considera lectura o consecință a dorinței

noastră de a depăsi limitele minșii și sufletului nostru. Când avem acces la gândurile și sentimentele scriitorului, cel care pentru un motiv specific lui-a decis să transmită un mesaj unui necunoscut, sensibilizându-l asupra unui aspect al realității. Ca stare, cum se spune că lumea oglindă gândurile (și „Cuvântul”) Creatorului. Înțelegind-o astfel, îl sădor pentru o clipă, sacru. Cu căt perspectivele sunt mai diverse, cu căt înțelegerea devine mai profundă. Aici însă eruditul trăiese o dramă, căci adâncimea cunoașterii servește uneori doar la înțelegerea imperfecțiunii eternă a Omului. Cel ce cunoaște înținde, deci, într-o cărcare măsură să fie dezgustat de sine și de ceilalți, încadrându-se astfel în tipologia inadecvatului social, ilustrată, cu o precizie aproape patologică în „Romanul adolescentului mijloc”.

Prin descoperirea experienței collective a umanității, reflectată în cărți, noi devem într-adevăr superiori (atingem o nouă treaptă a existenției) seminților noștri, dar nu și inevitabil mai buni decât ei. În această privință mă văd nevoi să dezcaptez prezentul căză, doveindu-mă mai pessimist în ceea ce privește natura umană. Lectura nu ne purifică, ci doar ne ridică deasupra prejudecătilor mărunte înălțătorice în mentalul colectiv al societății din care facem parte. De asemenea carteau conținut scriitorului o formă de nemurire și-l permită să-și influențeze receptorul, transmitându-i ideile, precum flacără olimpică. Astfel că, potrivit teoriei general acceptate care susține că noi suntem produsul educației noastre, cărțile trăiesc prin noi în aceeași măsură în care noi trăim prin ele. Această simbioză are însă consecințe majore, nu numai asupra ideilor și deci a intelectului, ci

LITERATURA CONTEMPORANĂ

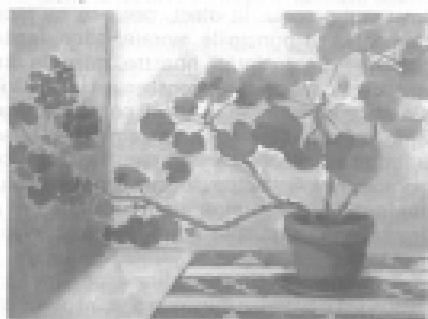
si asupra personalității și modului nostru de gândire.

Cel ce stie învidiază uneori ingenuitatea celui ce nu stie, dar propriul său concept de valoare și nonvaloare nu-l permite să reflecteze excesiv asupra acestei idei. Noțiunea de mândrie și învățătură și a valorii personale este reflectată, ca situație secundară în memorile lui Honia Roman Patapievici, „Zbor în bătaie zâgan”. În această operă copilăria este privită ca fiind vîrstă edenică, ușoară, slăsheră chiar și din amintire de tumultul primei descoperiri a cărții și deci a flăcării palide ce este cunoașterea umană, flacără care, în ciuda pălpăriilor lumini distorsionate pe care o aruncă asupra Universului, este singura lumină călăuzoare pentru oasii condamnații de firea lor să se îndoiască de tot ceea ce văd sau li se spune. Să se îndoiască sau să contrazică. Dintre-o astfel de contradicție pur copilărescă, Tânărul Patapievici se hotărăște să-l cheascul pe Kant „cu creionul în mână”. Aceasta este un exemplu de contaminare între cele două fătate ale existenței acestui adolescent atipic: pe de o parte lumina copilăriei, a impulsurilor de moment și acțiunilor puerile și pe de altă parte cea a eruditului în devenire, marcat de dorința de a-și descoperi destinul. Un alt exemplu a dualității acestor existențe poate fi găsit analizând subiectivitatea admisă a memorialui autorului. Astfel, când aceasta din urmă îtrebă pe sora sa ce face în copilărie, ea îi răspunde că era

„un perfect soarece de bibliotecă”, imagine ce contrastăază puternic cu amintirea vestigială ale copilăriei, centrată pe joacă în pivnițe și poduri, comparabile cu motivele mitologice ale coborârii în Infern și străbaterii labirintului. Această ultimă comparație, efectuată la un nivel semiconștient de copilul protagonist, denotă o complexitate neobișnuită, în ciuda banalității jocurilor la care participă. Jocuri umbrite, se pare, încă de pe atunci de lectura sa, ca substitut al experienței personale.

Pasiunea pentru cunoaștere, inițiată sub forma cărții, poate duce precum în exemplul Herac „Numele transfigurării” de Umberto Eco, ca orice altă năzuință umană și la cunoașterea celui ce vrea să o transforme într-un secret: „Pătima pentru cărți este pentru călugăr ceea ce este pentru omul obișnuit patima banilor...” Această tipologie este ilustrată de personajul negativ al operei, Jorge, care consideră cunoștințele din cartea a două a „Poetului” de Aristotelef prea periculoase pentru a deveni cunoșute omului simplu. Ideea de carte (și nu ceea ce este transmis prin ea) era însă sacră pentru bâtrânelui călugăr care ascunde acest volum și comite chiar o serie de crime pentru a păstra secretul.

În concluzie lectura ne ridică din cotidian spre o înțelegere mai profundă a lumii, ne construiește un mod de gândire personal și nu în ultimul rând ne oferă acces la o viață transfigurată. În care putem trăi și învăța prin mesajul scriitorului, atât timp cât nu ne considerăm prin virtutea cunoașterii noastre destul de inteligenți încât să împiedicăm năzuința apări cunoaștere a colorației. Cartea este doar un mijloc de transmitere a Gândului asupra căreia se reflectă însă sacrilitatea acestei abilități tipic umane.

Essul a obținut premiul I la
Concursul Național de Referate – ediția 2006

CABINETUL MAGIC

**TEODORA
BRATU**
clasa a X-a E

Am încercat de multe ori să-mi redefinesc termenii precum "cărți", "texturi", "scriere", să confer propria-mi vizionă, subiectivă, interpretativă, dilectanță asupra acestor noțiuni care îmi sunt atât de dragi și pe care îmi place să le umanez, să le înzestrează cu insuflare unor finețe cu sentimente, cu dorințe, cu griji, cu nevoi.

"Textul are o formă omenească, este o figură, anagrama a corpului..." se întrăibă Roland Barthes, autorul cărții "Plăcerea textului". De fapt, în ce constă plăcerea de a citi, parcursurile unei fricătici, ale căror abducție a rândurilor șiplină cu cerneda și cărei culoare variază, rămânând întipărită undeva, într-un seriar al memoriei, fragment al imensel construcții arhitectural-culturale care coexistează în subconștiul nostru, assimilând la infinit informația, transfigurând-o, procesând-o, hrănind acest cerc ovazi-vios...? De la kamasutra și până la hedonism, lectura a devenit creatoră ai senzațiilor de plăcere, extaz, desfășurare chiar, însă nu mă refer aici la latura erotichă, ci la un summum al stârilor interioare ale spiritului. Chiar dacă pare o abordare hiperbolică, această idee este susținută de același Roland Barthes, care ne vorbește despre "textul de plăcere" acesta care multumește, umple, dă euforie; acesta care vine din cultură, nu rupe cu ea, este legat de o practică confortabilă a lecturii. Înțelesul ajunge în parte componentă primordială a acestui răsonament și anume, la carte. La obiectul în sine, apărând un cumul de pagini legate în marochin și cu miros de lemn secular, conform definiției din dicționarul explicativ al limbii române: "scriere cu un anumit subiect, tipărită și regătită sau broșată în volum", definiție

„Să ne gândim la ceea ce a spus Emerson despre o bibliotecă. El a spus că o bibliotecă este un cabinet magic în care există multe spirituri viajante. Aceste spirituri se prezintă atunci când le chemăm. Cu alte cuvinte, dacă nu deschidem o carte, această carte-care, literar și geometric, este un volum-rădămâne un lucru între alte lucruri. Înălțând cănd o deschidem, cănd cartea înțeleagă pe cititorul său, atunci are loc actul estetic; altfel, cărtea este cărțea morții.”

Jorge Luis Borges - Cărțile și neaptea

conceptuală din perspectiva concretă, a obiectului tactil, căt se poate de real, apărându-l iremediabil starea cotidiene, rudimentare chiar.

Carte-element bidimensional, astăzi la intersecția dintre realitate și ficțiune, întrucât nu este nici realitate, nici ficțiune, așa că nu poate spune la o adică: cartea-element unidimensional. Însă eu cred că noi, cititori, suntem cei care conferă cartii dimensiuni, interpretații, sensuri abecedești, complexe, inextricabile. Cartea devine carte în timpul actului estetic propriu-zis, de parcursare a rândurilor sale. Ea este, până în acel moment, așa cum spune și Borges "cova mor", care se hrănește din sinea noastră de lectură, de unde și această relație de inerentă dintre carte și cititor. Undi ar putea spune că nu este o relație inerentă, ci dimpotrivă, de subordonare a obiectului carte față de cititor, creatorul său. Pentru mine însă, cititorul are aceeași nevoie de carte, care este hrana pentru spiritul său, precum viceversa, dar la urma urmelor, totul se atundă în relativitate.

Cartea ca element utopic, care depășește universul cognoscibil, datorită multiplelor, infinitelor semnificații, pe care le dobândește înălțându-l într-o anumită entitate. Aceasta își îndeplinește funcția primordială numai după ce este cunoscută de către o anumită entitate, care îl aduce la suprafața sensurilor, valențele hieratică.

Cartea constituie chiar esența, clădirea fără de care edificiul să-ar surba iremediabil. În momentul producției "actului estetic", sintagma prin care Borges definește acest context, această conexiune înescapabilă dintre cititor și carte dobândește dimensiuni suprarealiste. Întrucât pentru cărtea respectivă, că și pentru cititor, are loc fenomenul de revelație. Emerson afirmă că

LITERATURA CONTEMPORANĂ

Inaintea momentului producerii acestui act estetic, carteau reprezentă un obiect mort. Pare o perspectivă destul de fortăță, însă nu acesta este statutul definit de fiecare element înarmat, înainte de a stabili un contact cu homo sapiens sapiens, creatorul lor..? După cum bine se stă, în limba latină, cuvintele "a inventa" și "a descoperi" sunt sinonime. Acest lucru vine în ajutorul consolidării afirmației anterioră, întrucât, înainte de a fi inventat (termen echivalând în lumea latină cu a "a fi descoperit") obiectul respectiv nu poate îndeplini funcția referentială, întrucât el practic nu există. În această dimensiune cunoscută cel puțin, așa cum spune Borges în capitolul "Poezia sau humusetea ca senzatie fizică" că "poezia este întâlnirea cititorului cu carteau, lectura cărții, descoperirea cărții".

Să revenim deci la sintagma "descoperirea cărții", Descoperirea constând în ce anume, ce fel de descoperire, s-ar putea întreba motivul unui. Descoperirea propriu-zisă a cărții, respectiv găsirea ei pe unul din răfururile prăfuite ale bibliotecii și implicit parcurgerea conținutului, sau o descoperire mai puțin concretă, abstractizată a cărții, o comunicare dincolo de cuvinte, anacronică, care se stabilește între autor și cititor. Cărțile, în percepția mea sunt cele care constituie o anumită conexiune între trecut, prezent și viitor, ele se află în interferență acestor trei coordonate temporale și totodată elemente constitutive ale acestora, constituind, așa cum spune Lăiceanu în scrierea sa "Dans cu o carte": "un mijloc de a sta de vorbă cu departele tău". Același scriitor afirmă că "privite, cărțile par neșape de sfioase. Ele nu vin niciodată spre fine. Ca într-o medievală"

lubire, tu trebuie. Întotdeauna, să le cauți și să te dai către ele. Fiind lor este așteptare pură. Le va deschide cineva pentru a le face, astfel, să înceapă să fie...?". Din momentul în care cărțile încearcă să mai îl obiecte moarte, momentul marcat de călărea lor, acestea își dobândesc caracterul de "perpetuum mobile", conferit de multitudinea de interpretări conferite unei cărți, care variază de la cititor la cititor. Întrucât menirea de a pătrunde în subconștiul cititorului și de a declanșa aici anumite reacții, de a acționa ca un stimulent al celulelor cenușii ale acestuia, precum și de a crea emula estetică este îndeplinită în acel moment de o magie nefiabilă. Lăiceanu mai afirmă în același capitol al cărții sale "Declarație de iubire" că este fascinat de tăcerea cărților, care nu-ai pot cere "dreptul de a fi deschisă". Este pur și simplu admirabilitatea timiditatea cu care așteaptă pe răfurile umbrite, cumințenia lor aproape naivă, care va precede, sau nu, momentul apologetic și deschiderii lor de către cineva, de către un imaginar cititor, înzestrat de asemenea cu darul de a confira viață cărții, de a o susține înexistențial, de a o "face să fie". Dar ce se întâmplă cu acele cărți mai puțin privilegiate, care nu vor fi citite..? Încearcă să mai existe, sau de fapt, nu au existat niciodată..?

Când este citită, carteau este astfel "mărturie de aparentă de simplu obiect născut printre alte obiecte", ieșind din anonimat, pierzându-și astfel status quo-ul anterior, care definea starea ei drept "ceva moiv". Cititul unei cărți a devenit pentru unii o acțiune realizată inconștient, magistrală chiar. Nimeni nu mai stă să analizeze acest fascinant "corp spiritual" care este carteau, până la cele mai mici detaliu: culoarea, grosimea, mirosul inconfundabil și hărtia. Eu cred că acțiul cititului în sine este o artă: o artă care trebuie săvârșită cu răbdare și concentrare, pentru a absorbi căt mai bine semnificațiile intrinseci care îl definesc ca complexitatea, care îl potențiază fascinația pe care o exercează asupra cititorului. Cititul a devenit o ocupație săvârșită în contexte din ce în ce mai prozaice, acțiul în sine și-a pierdut valențele cândva sacerdotiale, dobândind în ziua de astăzi un statut oricum recreativ, deconectant, scopul cardinal al acestor acțiuni, privite, în prezent chiar cu anumite nelicente, nemulțim crearea sentimentului frumosului sau a împlinirii interioare, ci informarea.

Am ajuns să vorbim despre lectum din nevoie, din obligație, cititul forțat, practicat în

rezent cu procedere în cadrul instituțiilor de învățămînt, de către generațiile actuale de elevi superficiali, care se folosesc de aparenții substituienți ai cărților, ajutati fiind de tehnologia contemporană, televizorul și computerul, care încearcă să preia din atribuțiile cărților, dacă putem să le numim astăzi și anume informarea, relaxarea, creația emoțiilor estetice. Din păcate, cărțile pierd din cauza mai mult teritoriu în favoarea acestor relative surrogate, care au un atu și anume facilitarea asimilării informației. Si cum laitmotivul acestui veac în care ne aflăm este comoditatea, este evident de ce "puștișor" nu preferă să consume mai mult timp și energie intelectuală, ci îndr., alocând suficient timp însă activităților frivole, precum jocurile pe sau urmărirea unor programe de o calitate incertă la televizor. Nu nutresc himerice aspirații la un sistem perfect, însă subrevoluția lucrurilor din acest punct de vedere este, trebuie să recunoascem, un aspect îngrijorător și probabil chiar inimediabil, doar în cazul în care nu luăm însă în considerare ideea utopică de a desfinge întreaga rețea a tehnologiei informației; cum spunea același Lilceanu, "In lupta dintre carte și ecran, a decis filmul lenșă și omului". Sau poate nu trebuie să ne gândim la o stare de perpetuă competiție între mijloacele medie și cărti, poate că, printr-un compromis, s-ar putea ajunge la o relație de echilibru dintre cele două elemente, pe care eu le văd chiar, de ce nu, complementare.

Întotdeauna m-am întrebărat cum ne alegem cartea pe care o citim...? Sub unul impuls de moment, o alegem pentru că nă-a fost recomandată de către cineva, pentru că nă-a

altăz culturarea copartei, titlul, ori e pur și simplu vorba de hazard...? Sau care carte este cea care ne alege pe noi, care exercită asupra filiei noastre indecisă magie, atracția empatiei? Care este elementul vulnerabil din această ecuație...? Cărțilorul, care parcurge aparent indiferent cu privirea nașterea ficsita de cărți cu coperti albastre, roșii sau negre, sau cartea, care aşteaptă tacită, speriată de posibilitatea de a nu fi niciodată deschisă, vulnerabilită prin simpla incertitudine a existenței sale...? Borges afirmă, citindu-l pe Emerson că "biblioteca este un cabinet magic în care există multe spirite viajante". Același filozof transcendentalist spunea că trezirea acestor spiriti se produce în momentul în care sunt chemate, atunci când actul estetic, așa cum este numit de către scriitorul argentinian Borges, are loc.

Să ne găndim la statul cărții anterior citirii sale, respectiv acela de "ceva mor", cuvânt pe care, în acest context, î-l as evitătoare de inanimat. Dar care atunci când este cărții cărțea devine un element animat...? Dobândește care trăsăturile unei linii...? În percepția mea, fiecare carte împrumută cătă o particință din cărților său, care îi transmite inconștient afecțiune, involuntar am putea spune, în timp ce îi glăzulește existența într-o măiniile sale tremurănde, reci și umede. E ciudat cum unii au puterea de a lăsa o carte neeterminată. E ca și cum el chemă spiritul vrăjit, după care te-ai răzgândi și î-l alunga, î-l uide, împietrare ca aceasta mai rar... Se mai întâmplă uneori să știi de o carte, după ce ai citit-o, pur și simplu să nu-ți mai amintești de apariția ei într-o monotonă și ploloasă dimineață de toamnă. "Pur și simplu...", ca cuvinte reci, care se reverbereză atât de acut în pereti aceștia incolori ai memoriei. Un sacru legiu la fel de mare, amăgitor, ambiguu chiar pentru cartea părăsită, solitară, amară, care în acel moment încetează să mai fi.

Eu sper că voi avea întotdeauna spațiu îndepărturi prin cămădujtele albastre ale memoriei mele, spațiu pentru toate cărțile pe care le-am citit, le citesc și le voi citi, pentru că sunt sigur că ele nu vor avea nevoie de prea mult loc să existe, asa cum nici eu nu voi avea nevoie de mult loc pentru a le luci. La voi lăsa undeva, într-o sertarul cu dragoșete și cel cu ferice, aproape de cel cu frică, la stânga de cel cu fascinație, însă niciodată aproape de cel cu uitare. Acum sunt sigur de un lucru: că nicio carte nu va rămâne ceva mort, atât timp cât

LITERATURA CONTEMPORANĂ

nu vom uita să ne mai purtăm pași prin cabinetele magice, privirea prin naturile întinse, sufletul peste paginile cărților eterno. Cartea e istorie, e literatură, e magie, via, cultură, toate în același timp, cărțea este o structură complexă, labilă chiar, ceea ce mă îndreptăște să spun că este o cvasi-litartă și am adăugat această particulă. Întrucât cărțea nu a moștenit și defectele timorii cu răjuine. Cărțile nu mint, nu sunt ipocrite, nu te vorbesc pe la spate și nu devin egoiste sau superficiale de-a lungul timpului.

Eșeu premiat cu locul al II-lea la
Concursul Național de Referate – ediția 2007

Elă nu îmbătrânește, iar dacă apare degradarea, acest lucru este tot din pricina noastră. „În fond, gândă-te că ce se întâmplă cu cărțile: le dorim, le avem, ne bucurăm de ele, ne plătesc, le păsărim, le regăsim, ne plimbăm în ele, le îngropăm numele în adincul nostru (...). Nu aşa arată toate lăbutile noastre.” (Gabriel Ilieșanu, „Declarație de lăbut”).

Cuțimpul, toti ne vom transforma în cărți, vom începe să semăndăm cu ele, vom rămâne niste obiecte moarte prin natura noastră, până în momentul în care vom fi deschisi, cititi, înțeles, iubiti...

ORBITOR - ARIPA STANGĂ MIRCEA CĂRTĂRESCU

ALEXANDRA ALSTANEI
clasa a IX-a B

„Toți creatorii sunt creațurile creațorilor lor și se nasc ca să le creeze, formând o dualitate neființabilă.”

Mircea Cărtărescu este o figură imlacabilă în literatura secolului nostru. El manifestă un mare respect pentru ideea eminescienă și ale lui Eliade care îl obligă să poarte cu sine cultura generației anilor '90, denumită perfect de Petropievici „generația Năș model”. El cultiva sintaxe, astăzi de pregnanță astuzia, astăzi de existență a „totului în tot”. Condiții sale de intelectual îl revină datoria de a analiza imaginea esențială a lumii, arhaul – schema care se păstrează intactă în metamorfoza universală. Cărtărescu încearcă să cuprindă cu mintea ceea ce nu poate fi cunoscut vreodată, donează să audă „prozetaflaurii Tonulu”. În titlu „Eliade” această idee ar însemna coincidența opozitorum (individul triestea cu reflexul stării perfecte ce trebuie atinsă): „...găndește totul deodată, cu o gădire distrată și visătoare, până ce emisferale

cerebrale își converg și cele două imagini opozite, rationala și sensuallă, analitică și sinetică, diabolică și divină, bărbătească și femeiescă, găsează una peste alta. Deodată coroala de pete dispără, și împede, în mișcarea dimensiuni, puțin gând, pentru clipă, sau pentru mileni, fata indepingibilă a dumnezeului. Acest moment de armonie a celor opuse decolanțează starea de beatitudine, dar și urărea, și această stare este numită ORBITOR. Individul, conform principiului lumii, trebuie să aștepte pentru că poate în sine reflexul stării perfecte (deos - via Platon, Eliade), la care a mai luat cărdina partă, căci orice întâlnire cu celuilalt, orice stare de extaz inspirat presupune răstere prin participarea lumii întregi”.

Scriitorul nu este interesat de „Vîtor” pentru că pare un drum ce rătăcește în depărițare, care descoperă, mai mult căle Tanarului deodată ale Paradisului. El surprinde imaginea „Trecutului”, a „Amintirii”, a „Memoriai”, se întoarcă la rădăcinile lunji individuală, metamorfozând întoarcerea într-o poveste

fabulosă, despre un ritual bogomilic în care personaje principale sunt el, Mircea Cărtărescu, și figura maternă. Aceasta apare într-o ipostază interesantă, ea fiind „neagră” în existență, în credință și în părere saie și guvernând cele două ipostaze ale „amoniei” și „apelei” – cele două etape decisive ale lumii, fără sfârșit și cu o naștere continuă. De asemenea se remarcă profunda fascinare a lui Cărtărescu față de simetria bilaterală: polul animal și cel vegetativ, simetria organismului, spațiul și timpul, dragoste și durețea, plus și minus, femininitate și masculinitate, este și nu este. Acest lucru reflectă inclinarea scriitorului către „Lume”, căci ea însăși este constituită din segmente două: luce – naștere și în sfârșul său naștere în constantă – subconștiul.

Mircea Cărtărescu pune în discuție afirmația „Dumnezeu există”. El afirmă că asemenea poeților, Zeitatea se naște din mijlocul creației lui numai pentru a creșa din nou, dacă se apăză pe sine în centrul lumii, cînd „Recare om cunoaște doar lumea sa”, ajunge la mantuirea numai dacă găsește Universul în care sinele este centrul. Într-o carecare măsură afirmația lui Nietzsche „Dumnezeu a murit”, ce a marcat sfârșitul secolului este contrazisă de către Cărtărescu. El afirmă că Dumnezeu nu a murit și nici nu s-a născut. El se naște din „amea lumii” odată cu fiecare om ce respiră. Practic Dumnezeu se confundă cu propria creație, iar chipul său nu poate fi zugrăvit nicicum pentru că se metamorfozează continuu. Omul nu va avea niciodată acces la această metamorfoză pentru că el trăiește în lumina profană - „lumen” și nu va putea ajunge la lumina sacră „lux”. La Cărtărescu totuși se construiește o posibilă formă a chipului divin: „Oul palmei tatuar cu un labirint de lini colorate steve, întreținute și mișcătoare, așa încât la început nu se poate distinge nimic, în atâta unor flăcări contururi, ghicite mai mult, ca într-o Nigeardă de casă. Cum volumul lui continuă să crească, supratate i se tăpește tot mai mult, și desenele căpătă mai strani, mai sfocuite, începând să izvorască din împletitura de linii. Era lata unui bărbat tânăr, cu trăsătură în cărbuna, cu părul răsuindu-se în viață negre...”. Oul nu este utilizat întâmplător. El prezintă o simbolistică duală: se consideră căoul conține genimenele începând cu care se va dezvolta manifestarea și ca atare este un simbol

universal ce se explică de la sine; nașterea lumii, pomind de la un ou, este o idee comună celtilor, grecilor, egiptenilor, fenicienilor, hindusilor, tibetanilor, chinezilor și multor alțiori; pe de altă parte oul semnifică înflorirea personalității – în momentul spargerii carapacei, aspirantul sfidează ca să poată trăi.

Romanul este dominat de personaje singure, neliniștită aplasate de mediocritate care merg pe drumul iluminării până la moarte, dovedind ideea scriitorului că timpul este „infern” ce trebuie evitat, iar spațiu – „paradis”. Mărturia nu se face în timp, în istorie, ci în spațiu, în „Lume”. Întâmplările trecură se denulează în mintea lui Mircea în ordinea în care acestea realizează o legătură cu prezentul (anexa bogomilică, devorarea futurei, povestea Martei, a Anelui, alui Hornan, a lui Cedric).

Tema iubirii se conturează aparent vag, însă ea domină opera: „Să ce e dragoste, apa împede și răcoroasă din adâncu/iectul sexual, peria conusă din scoica de foc și de urlele stâbletoare? Dragoste, spațiu domeniului îndrăgostiut”. Aceasta din urmă vine ca un verdict pentru sentimentul primordial; practic iubirea este asociată divinității înrudită este legată de spațiu („spațiu e paradiș”). Totuși cum putem explica faptul că dragostea apare ca ceva inexistență prin definiția deținătoare de către scriitor? Este posibil ca aceasta să planeze de departe de noi la capătul unui drum fără sfârșit? Întrebări care se nasc în același timp cu noi și probabil vor muta la fel.

La prima lectură a romanului este frapantă explozia de informații academice,

numerosele referiri religioase, filozofice, psihologice și biologice. Această vastitate culturală sugerează ideea că omul a fost, este și va fi într-o căutare continuă a Cheii, acea Cheie care poate deschide Tainile, ce în vîrtejul revelării lor ridică vîlajul mediocrității care planează nestincherit ceste Universuri de secole.

Să vorbește foarte mult despre memoria, despre glandine. Memoria este centrul universului mintal. Dincolo de piamater, de neocortex, de „rețelele usoare ce pânza de pilanjen, succie în ele înzale ca benzile lui Mobius, învăluitoare ca petalele unui mandarin încolor” scriitorul asează mintea pe un piedestal cu speranța că aceasta se va contopi cu Scăriile, dar și cu temerea că ar putea migra prin „mucosul morții” și că ar putea fi absorbită de mintea morții. Astfel ar dispărea „omul” și ceea ce desemnează el. Un exemplu concret pe care îl oferă cartea este cel al Mariei care se întâlnește în labirintul morții și găsește foarte greu drumul spre lumină (ca în seria „Cărțile morților” și anume Bardo Thodol - Cartea morții și lui Padmasambhava pe care o citează autorul). Omul în confruntarea sa cu moarte stimulează instictul de autoconștiință, implicit dorinta de a găsi o poartă de ieșire, dar și dorinta de mantuire ce își are rădăcinile în marea sală Akasia, ochiul prin care vede absolutul, memoria colectivă, spațiul tricil primordială, cel de-al sepialea strat al neocortexului. Căutând „Akasia” pe internet cu un cărcare motor de căutare descoperești Akasia ca un orășel din provincia Gauteng, Africa de Sud. Suntă coincidență de denumire.

ceu credință că jungla nu își va revela nicicând secretele datorită unei ocupări divine? Ambile presupuneri sunt valabile cînd în această perioadă a istoriei „cronicile cu o Imaginează bogată poate controla o parte atât de mare din lume că își poate închiudi”.

În concluzie, Mără a schimbat fundamental mesajul literaturii române „Orbitor” dovedește inteligență, talent, cultură; este o carte fascinantă scrisă de un esit care simte că formulațile epice se vor îndrepta spre alt tărâm și de aceea deschide o porțiță, mică, eșevărat, de o porțiță, totuși, spre secolul următor.

Despre sine Căntăreacu afirmă pe tonul sigur al persuasivității unui învingător: „Nu înțelesc ce un scriitor și nu sănătatea un scriitor. Mă simt doar un om foarte liber și - îndatăcă prelucrările să fie cele mai mari - foarte fricăt. Încearc să înțeleg mai departe. Nu sănătatea și mai scriu ceea ce vreau să scriu și nici nu-mi pasă. Nu vreau să rămân în azilul de bâtrâni al inteligenției literare.”

TRANSCENDEREA FICTIONALULUI - REAL

IOANA
ALEXANDRU
clasa a X-a E

Aventura umană pomenită înesc de la Genzei cănd, din orice punct de vedere am privi, se dovedește categorică dualitatea concret-abstracții care se află în substanța fiecărui. Fie că Adam e plânsidit din lăst și divinitatea creațoare suflă peste el spirit, fie că, evoluând, animalul capătă rațiune, latura imaterială, inexplicabilă și poate îndescriabilă a omului nu poate fi negată. De aici pleacă și dualitatea real-fictional pe care arta o conține în propria natură.

Lucian Boile afirmă că punctul întregului echilibru al naturii umane se află la înșinuirea dintre "fictiune" și "realitate". Aparținând dualității, cele două noțiuni se completează, doar punctul de contact fiindu-l apropiat omului... Căci ce este pură rațiune, fără imaginea și inventivitate, ca este pură literatură? Înălță o bază a realului care să susțină fabulește? Punctul de neutralitate între real și fictional? Între spirit și materie? Probabil îloia lui Dumnezeu...

Novela de fictiune, când încă imaginea colectivă nu era conținută, când nu se puteau vorbi de literatură, de artă, era puternic exprimată în novela de a explica fenomenele, de a se motiva, în novela divinității... demisurgi, ielete, zânele, satiri, nimfele, zeii Wahalei sau ai Olimpului, până la urmă chiar Dumnezeul creștin, toți sunt reflectii ale realului apropiat în imaginar, pentru a clarifica și a vindeca rănie că se poate de omenesc... Religia ortodoxă are chiar două laturi bine definite, care se completează "într-un dialog fără stârpi", una este parte de tipic, ceea ce trebuie să facă un preot sau un creștin obisnuit în fiecare zi pentru a-și susține credința pur abstracță, ce reprezintă ce-a de-a doua latură a religiei. Mitizarea se observă și la nivelul mult mai concret al personalităților culturale sau istorice. Cel mai bun exemplu este chiar poporul român.

Suntem, după cum menționează Ioana Bot, probabil, singura cultură modernă în care scriitorul național este atât de studiat încât bibliografia sa exogetică formează un domeniu aparte, cu un număr introductibil: "eminescologie". Acest singur poet este discutat în atât de multe volume, studii, conferințe, încât ei, personalitatea și opera sa încep să se îndepărteze de real, fiind idealizat, mitizat. Astfel, capitolul "Eminescu" din "Dicționarul General al Literaturii Române" (vol. 3, 2005) este departe de a păstra claritatea și obiectivitatea, scrie într-un limbaj greoi, metaforic, prețios, exclamativ chiar,

Aceasta este o dovadă clară a faptului că omul este în permanență căutare de mituri, de forțe superioare, de puncte fantastice pentru a spăla realul. Arta este considerată de către reînțintătorii rodul ficțiunii, fără ceea cea mai mică legătură cu obiectivul. Dar sunt picturile rupeste de la Altamira reprezentări fidele ale animalelor, pur și simplu văzute și studiate? Sau are omul preistoric și alte rațiuni, care pornește din subconștiul și defineste un imaginar primordial? Sunt tanagrele de lut simple reprezentări? Are Mona Lisa până la urmă suflet? Pentru că simplul portret păstrează într-ânsul, atât spiritul modelului care tinde la eternitate, cât și pe cel al pictorului care transpare enigmatic prin subiect, culori tehnice... Să, în final, sunt fotografii (artistice) simple redări ale unor clipe?

Odată de acord cu afirmația că lumea umană este, prin excelență, subiectivă, neputându-se detașa de partea sa abstractă, numită aici, convențional, spirit, realizăm că, totuși, până la pasajele de istorie, pietre inescrivute, numismatici, reprezentări ale tracăturii, totul este trecut prin subiectivitate, atât prin ceea ce a creatorului, cât și prin ceea ce a cititorului/privitorului. De aici, adevarul absolut este o utopie. De aceea, fiecare cronică, monografie, biografie sunt buclă de literatură ascunsă, deci de fictional ascuns.

Desei totă discutia despre aventura umană ar trebui începută pe îndelete de la mitologie, preferăm să abordăm ipotezele tracăturii din fantastice în real sau invers în vizionarea actuală pe care o au două poete-prozatoare ce reprezintă "orizontul spațial" sufletește românește".

LITERATURA CONTEMPORANĂ

Există astfel de momente când, în spatele realului aparent se așteaptă descoperirea imaginariu, sau când, în contextul acestuia din urmă, sau întâmplării, societății, mentalității cără se poate de reală.

În "Exuvii", Simona Popescu își scrie vîrstele și... experiențele, reale credem noi, (datorită faptului că e, la urma urmei, autocare de veruști, faptul că a căzut "meniu cărtile acelor cititori care vorbește despre ei, numai despre ei", datorită faptului că hărțile obligă la o sinceritate cel puțin de subiect...) ; invitat la psihanaliză și îl scrie, în final, pe cititor, fiecare meditând, după meditația care îndeamnă la rândul ei la... meditație. Astfel, realul initial, care pomeneste de la subiectul (cel puțin aparent și) textului cade în ficțiunile mintii autoarei și în imaginea devoratoare a cititorului. "Exuvile" îl anunță pe acesta: Intr-un cerc vicios, alături de cuget, cugetare și îndemnul la cugetare, în exteriorul căruia, ca o generoasă matrioshka, se află cercuvirosul imaginariul-real. Emile Bruneau, vorbind despre veridicitate (?!), și forța de persuasivitate a romanului, spune: "Căesc o carte despre mine! Nu-s original!" Ceea ce ne întoarce la realul acestuia, la esența lui despre copilărie, care este, în ultimă instanță, căt se poate de obiectivă.

Simona Popescu scrie despre ea și totuși scrie despre cititor și totuși nimic din ce scrie, savuros-periculos-volutos, nu este real. Un real totuși credibil, copilăria nu cade aici în tipare mitic-arhetipale, ca în "Orbitoarul" cărtărescian, care se detasează (sau cel puțin pare să o facă) de realul apropiat, prin densitatea și mesajul; copilăria rămâne în același plan cu cititorul, desigur estetizată până la vers, desigur bizară, uneori autoscopică. Astfel, autoarea transează realul pentru a ajunge în centrul ficțiunii, o ficțiune care există, paradoxal, din cauza concretului dus la extrem, din cauza narării cu exactitate a senzărilor și impresiilor, din cauza explicării excesive a fiecărei întâmplări.

Ideeua centrală a discuției este că, de departe o dualitate, realul și ficțiunile se întâlnesc în esență înțele omenesc și în ceea ce o definește, implicit în literatură. Astfel, de departe de a fi pur ficțională, literatura conține real, material, asemenea omului. Până și baștenele. În esență fabuloase, au în spatele lor, desigur abstractizate, nevoi reale de protecție, siguranță, avertură...

Pe cealaltă parte, am putea vorbi despre trecerea din ficțiunial în real alegând la întâmplă-

orice fabulos, orice alegorie. Dar alegem totuși "Sertarul cu aplauze" al Anelui Blandiana, care ascunde între firele epice complicate, profundul real al unei perioade, al unei societăți atrecute din ce în ce mai des în literatură contemporană. Poeta încearcă o fugă (imposibilă, după cum reiese din paginile romanei) în imaginar, în epic, într-un volum de sertar, care demonstrează încă o dată că cercul viatos real-imaginari (autoarea însăși ascundându-se de real, transformă totul în literatură, din care lese apoi tot un real, într-o altă formă, dar la fel de palpabilă) este primordial și conține cercuri esențiale viații și literaturii (via-realitate, personaj-autor, luciditate-fantastică etc.).

Autoarea pleacă de la jurnalul propriului roman, în care aperă întâmplări reale, prietenii reali, situații reale (sau cel puțin verificabile). Naratoarea, dintr-o aparență "neîncreedere" făță de cititor își explică scrierul prezentând bizarul realității, cum se leagă viața sa de viața personajelor sale. De aici se desprinde cel de-al doilea fir epic, cel al scriitorului care, lărgind un sit arheologic pe malul Dunării își scrie romanul, speriat de atei bizareri, ale unor cărămeni sau ale poporului român. ("Românii sunt un popor în care fascinație are tendința să se salveze individualul [...] Românii sunt poporul cel mai supus, cel mai de nerăscut, nu pentru că se lasă dominată de ideile celor ce-i atâpănesc, ci, dimpotrivă, pentru că nici o ideologie nu-i seduce, nici o altă revoluție, care a întotdeauna o ideologie".)

Cel de-al treilea fir este chiar romanul celui care a-a autoexilat pe malul apel, romanul ce are ca protagonist un scriitor cu destulă notorietate, care ajunge într-un apărat de

"spălare a creierelor" comunism și rezistă tratamentelor aplicate asupra propriului psihic, trăiește în lumea altă, kafkiană a spitalului psychiatric, doar pentru a evada și a realiza că totății țara este împânzită de aceleasi clona "reducere". Aici e punctul unde romanul se întoarce înapoi în real sau cel puțin în realitatea disperată a scriitoriei care se teme de faptul că sistemul comunism va depersonaliza sau va lăsa cel puțin urme adânci în autenticitatea poporului său.

În finalul romanului, când toate cele trei fire se unesc, când Dunarea se revarsă murdar și trei securiști care apar în debutul cărți sparg ficțiunea și își atacă autorul, prozatoarea încearcă să vină în ajutorul propriilor personaje fără nevoi să se refugiază în... poezie. În fața neputinței de a schimba aceste destine sub apăsarea cărora au trăit astăzi. Finalul este ultima reințoarcere în realul pe care l-a lăsat în 350 de pagini Ana Blandiana. Finalul aduce din nou în discuție motivul ideologic, care este, în esență, ceva abstract, ideal și concepto care reflectă partea teoretică a unui curent... și ce

se întâmplă atunci când ideologile sunt urmate, interpretate, aplicate? Atunci imaginarii acestora devin real, aici se ajunge din nou la adveritatea evenimenturii umane.

Așa în "Exuvii" cât și în "Santurii cu aplauze", realul și imaginarii sunt delimitați fin, întotdeauna pentru a crea fantasticul, pentru a mima suprarealismul pe care îl presupune existența într-o lume diformă, într-o normalitate atrofietă, străpunsă de obiectivul incredibil. Romanele pur... "fictionale" îmbină, ca într-o viață simplă, fără introspecții și meditații profunde, cele două elemente. Aceste două cărți pun viață, copilăria, realizarea în spatele unei lufe, iar fuziunea realului și fictiunii se vede clar, în tot ceea ce înseamnă om și cultură. Să dacă echilibrul dintre cele două va fi stricat, atunci nu mândria, nu liberul arbitru, nu evoluția ne vor impinge în real, ci învaiul fictiunii, sau invers. Să dacă va fi să ajungem toți în „neutralitate”, va fi în clipă în care avataurile năsebe vor arăta pentru a înțelege răspunsurile la întrebările fundamentale.

Eseu premiat cu locul al treilea
la Concursul Național de Referate – ediția 2007

Valori și textualitate în balada „Mistrețul cu colți de argint”

prof. TOADER
AIORANEI

Pretext orice text literar se prezintă ca un sistem ascuns sub aparentă, ca imagine dejasă structurată holografic pe toate nivelurile orifice, unde se întâlnesc numeroase fascicule de semnificații, generat de o complexă gramatică computatională, un limbaj integrionic sau regent de limbi subordonate. Suntem obligați să nu privim textul doar dintr-o perspectivă, ci, dacă

se poate, din căt mai multe. Astfel înseși derivatările cuvântului de bază, „text”, sunt elocvente în privința complexității relațiilor textului. Text: intratextualitate; context: raportare spațio-temporală; intertextualitate: relația cu alte texte (literare sau nu); extratextualitate: relația cu celelalte domenii ale spiritului uman; supratext: text regent al universului. Semnificația, axiologic, este o integrare prin raportare de imagini sau la imagini. Imaginile sunt prin înseși structura lor pluripliantă. „Adevărată este imaginea ca stare. Imaginea ca fascicul de semnificații, iar nu doar una singură dintre semnificații ei sau doar unul dintre planurile ei de referință. A traduce o imagine într-o terminologie concretă, a o reduce la numai unul dintre planurile ei de referință este mai grav decât o mișcă; înseamnă a o anihila, a o anula ca instrument de cunoaștere”

LITERATURA CONTEMPORANĂ

(M. Eliade - *Imagini și simboluri*). Psihic: chiar, când aceasta fixează o imagine într-un singur plan de referință, cel concret, avem de-a face cu o fixare, monomanie, aceasta denotă doar o gravă deficiență cognitivă. Vorbind de straturi, niveluri sau planuri de înțelegere și de complexitate entrognoseologică. Astfel putem privi textul din perspectiva nivelurilor sale de aprofundare: 1. Sensul literar - înțelesul strict al textului 2. Sensul literar-figural, conotativ, al textului. 3. Sensul moral al textului, cu valori, precum cinstirea, seriozitatea, curajul... 4. Sensul anagogic, simbolic, suprasensul metafizic și religios al textului, cel inițiatic: simbolism religios și mitopoetic, ce trimit în nivelurile cele mai înalte (sau adânci). Nivelurile textuale: intratextual, contextual, intertextual, extratextual, supratextual, se extind concentric înspre literatură spre celelalte arte și apoi celelalte domenii ale spiritului uman. Nu trebuie plimbătoare din vedere, în acest complex demers, nivelurile de interpretare: fonetic-punctuație (contribuie la revelarea și relevanța sensului), lexical (câmpuri semnaticice, la propriu), morfo-sintactic (semnificațiile gramaticale), stilistic (semnificația figurată), semantic (contribuția tuturor tipurilor de semnificații la semnificația globală finală), artistic (procedeele specifice de revelare a sensurilor și valoilor).

Optime: Am meditat mult asupra cărui text să mă opresc, care să corespundă cel mai bine căt mai multor dintre cerințe și am ales *Misterul cu colț de argint*, mai ales că poetul însuși scrie despre modalități de interpretare aplicabile propriului text. După el, sistemele operașe arun ansamblu de legi proprii, interne, ce se restructurează permanent, continuu, la fiecare

nouă lectură vie, ea înșăsi sistem în continuă metamorfoză. Semnificanțul durează, oferindu-se unei cunoașteri infinite, atât timp cât valori latente în text încărcă semnificații noi. Un text trăiește și din sistemul viu care se recordăza la ei prin lectură. Structura este dramatico-epică-lirică tipică, de baladă, cu trei momente conflictuale, următoare de un deznoedământ.

La gradul zero de lectură al textului, poate fi citit ca un simplu episod de vînătoare, ca o baladă (modernă) cinegetică. Ca o poveste-fabulă-mit. Liziabilitatea baladei, transparenta ei este... clasice, comprehensiunea este maximă. Totuși se clarifică sensul cătorva cuvinte, precum: Levant, înțe, copoi sau sorile de termeni ascendenți: săgeata de lemn, de fier și de foc, fagi-almi-brani, iște-iindrăznet-dispreț.

Aceea și termă o temă universală, xenofobă, explicabilă antropologic, deci fără dificultăți de raportare. Textul propune valori extratextuale culturale și antropologice, existente în mit și în basm. Deci contextul este recunoscut, fiind cumva înscripționat în subconștiștientul fiecăruia. Contextualizarea este de poveste-mit: atemporalitate, o vagă spațialitate: Levantul. Se pot face trimiteri intertextuale (la Factorul de Imperiu/cel cu noroc la vînat; Moartea căpătariei, Căpătarea din vis, Noaptea de decembrie, Luceafărul) sau, extratextuale, la aceeași Pseudokinegetikos a lui Al. Odobescu, 1000 de nopti sau la alte texte. Sunt prezente valorile antropologice universale etern-umană și, mai puțin, cele culturale, deoarece, cele restrânsă, socio-istorice. Deci, acces deplin la text. Aspectul de baladă-mit-poveste trimită la niveluri profunde de interpretare. Vom fi atenți, semnalând elementele ce contribuie la codificarea mesajului: semnă (print, vînătoare, înimă neagră de codru, hăpșuire); semnale (cântu/cin flutur de os, comu/cu sună înfruntă); obiecte: săgețiile, arbori, mijloace verbale și, mai ales, paraverbaile (muzicale, nearticulate: intonație, inflexiunile voii, accent de insistență, tonalitate) sau nonverbale (gesturi repetate, mimice, poziție, care înăudă starea vorbitoșului, privirea, zâmbetul, procedee persuasive: apelul la autoritatea mitului, evidența necesității vînătoriei, îndoiela, implicarea sau nonimplicarea, exemplul personal, complicitatea sau deziderarea, generalizarea). Aici se poste-

LITERATURA CONTEMPORANĂ

problematica pe fiecare aspect: privire, limbaj, acțiune, etică. Fata-privirea printului sunt mai mult decât elocvente; ele trebuie semnalate pentru a fi decodificate. La fel, acțiunea sa precum și etica sa înălță. Prin limbaj, acțiune, etică, printul este la polul opus servitorilor. Valorile preferate de subiect gravitează în jurul valorii fundamentale spre care se îndreaptă axa volitional-axiologică: „mistrul cu colț de argint”. Sintagma „mistrul cu colț de argint” trimită deja în alte planuri interpretaresc, căci își se asociază ideea de liniște protecție, „zilnic își schimbă-n scorburile ascunse/copita și blana și ochiul sticlos”, „apa jucând sub copaci”, larba, luna, toate scrisorile „ca un colț de mistrat”. Printul vrea (dorește) din toată liniștea sa Marele Trofeu și volesă (voiajă) cu toată liniștea să să-l obțină. Afirmația și viața lui converg într-o același fel unic: „lă răpește credința-voință, îl cere simțirea, îl cere liniștea, îl vrea frumusețea, tot sufletul-i-vrea „din târpi până-n creștet îl cere liniștea”, cum spune genial Macedonski. Tot ce găndește, spune sau face printul, în discurs și acțiune, este concentrat pe atingerea scopului suprem: *mistrul cu colț de argint*. Structura textuală prototipică, ce funcționează ca un circuit integrat, se repetă în trei ipostaze cvasiidentice: reperarea vînatului în circumstanțe incerte, identificarea vînatului cu cova luminos-proteic din natură, chemarea-antrenarea servitorilor gonaci, neaderența acestora la vizionarea printului, nefiincrederea, deziderarea lor. Subiectul-print caută din toată liniștea obiectul-mistrul conotat ca ceva de mare preț. O valoare de atracție fără nici un „profit” la nivelul valorilor materiale, ba, nici morale, ci mitico-religioase, initiatice. Cu glandul, cu vorba, cu fapta, printul

se areză valoric pe sensul axiologic afirmat cu tărie de la început până la sfârșit, idealul vietii sale. La nivelul literar de lectură, zero, se pune în evidență un lexic specific: vîndătoare, codru, goame, com, mistret, vulp, lupuri, copoi, săgeți, gonaci etc., formule apelative sau de respingere; la nivel morfolitic, genunzile se contrapun timpurilor perfecte ale narării: imperfectul și perfectul simplu, un prezent etern mitic. Sintactic, suprapunerile frazări și prazodiai, decuparea în strofe, distorția recurențelor: refren, rimă, alterații, structuri textuale prototip etc. Textul e structurat în funcție de început, de cele trei momente conflictuale potențiale și de momentul conflictual final real. Attitudinea suntilui liric narator este obiectivă, până la exclamație avvertisment, „vai”. Epicul, dramaticul și liricul se topesc și contopește în sinteză baladească. Versul este împărțit de cezură în emisfuri inegale, ce pot fi interpretate, ca și alternanța rimelor masculine și feminine. Tensiunea dramatică semnificativă este aceea de a să clădească printului sunt reale sau delir ai imaginatiei sale. Din modul cum răspundem la această întrebare, ne sităm pe nivelurile de aprofundare-interpretare: este erou temerar, victimă a propriei cetezante, este un vizitator sau simplu fantomă doborât la întâlia comună cu realitatea sau este un geniu-supradrom strivit/misțuit de propria creație? Întrebările acestea ne propulsă pe celelalte niveluri de lectură. Lectura conotativă favorizează interpretarea simbolistică. Ba, spune Dolnas, lecturile simbolice de valorizare. La nivel moral, printul ar fi Omul, mistrul - Idealul, vîndătoarea - act existențial al realizării de sine sau act inițiatic, ori civilizației. În această cheie, finalul este tragic-optimist, o jertfă necesară, deci motivul jertfei altruiste, necesară teleologic, adică finalități ideale. O asemenea lectură scoate în evidență virtuțile-valori etice ale printului: curaj, perseverență, vizionarism, nobilă de caracter, spiritualitate, spirit de sacrificiu, eroism etc., opuse valorilor pragmatice, profane, ale servitorului. Balada apare „ca o baladă simbolică a existenței (superioare) tragică. Mitologic, actul vînătorii, un act ritual, are conotații foarte diverse, dar în majoritatea apare ca act ritual cu finalitate spirituală; urmărirea vînătorului e clădirea unei trepte superioare a existenței, urmărirea unui ideal spiritual, drumul spre Marele

LITERATURA CONTEMPORANĂ

Spirit sau asigurarea ordinii divine prin emergherea monstrului, agent al haosului, al stăriilor. Fiarele sunt manifestarea invizibilului. Poate avea și conotația negativă a nesătășirii, voluștății simțurilor, satisfacții imediate și treacătoare. Ca ritual civilizațorului, primul este expresia regalității potențiale, Instauratoare a ordinii, omorânt de fortele carbe – stări ale haosului natural. Treptele ascensionale ale vânătorilor, instrumentelor, armelor, indică istoria înălțării a vânătorilor, de la treapta ei primitivă, la cea modernă, istoria progresivă a civilizației și cea regresivă a culturii spirituale; de ascensiunea, un ritual ascensional, prin numirea arborilor dinspre cămpie, înspre deal, munte. Ritualul inițierii este dat de gradatia ascensională, delirul aparentelor înșelătoare, probă diverselor arme, vârmi, etape în procesul de maturizare spirituală. Replicile servitorului – „spân” nu-a decât îșpîtele ce-nosarcă să-l abată din drum. Imaginele neverosimile ale vânătorului arată vizuirea tot mai pură, mai elevată, mai terifiantă, mai nimicitoare, cel doi mistreți nu-a același lucru, decât pentru servitorul profan. Primul mistreț e Absolutul polimorf, proteic, întangibil, celălalt e real și devasator, accidentul concret, limita tragic-necesară a condiției umane. Durata vânătorii acoperă spațiul unei viațe individuale sau al unei civilizații. Dacă luăm conotația negative ale mistrețului, ignoranța, patima, bestialul, dezرمățul, atunci balada cără

lectura luptei forței spirituale cu forțele temporale, demonicul. Camea lui e o carne sacrificată, simbolizează sacerdoților în luptă cu regalitatea neocaptă într-o epocă de decădere spirituală. Este cîntă și ca o artă poetică: Opera este himera umărătă o viață întreagă, creatorul fiind ușoar de o operă carecă concretă, „un mistreț urias argintat”, „vizibilă” și de servitor, care nu se știe niciodată dacă este Opera Ideală înălțării. Apoi conflictul dintre idealitatea operei lirice, tot mai fictivă, mai eterioră, imaginară a vizionului principiului și realul greu de materializare udigătoare, grecolană. Sau resorția autorului în „Opera Ideală”, căreia îl dă din consistență, din seara sa vitală, ce, în final, și-i adjudecă, ca-n Odei („in meiu antic”): „Ca să pot muri înisit, pe mine/ Mie redă-mă”, unde, salvat în operă, e-n pericolul de-a recădea în lumea suferinței sau, mai ales, ca-n Către Galateea a lui Nichita Stănescu, unde, assimilat de Opera Galaxie, care să fie redat alesă, să fie născut de ea. E o transmutare, o conversie intermediară sau concomitanță soterologică.

Bibliografie minimașă:

1. Stefan Augustin Doinăs – *Poezii* („Ornul cu compasul”);
2. Stefan Augustin Doinăs – „Orfeu și tentația realului”, Editura Eminescu, 1974.

Ionuț Chiva – „69” sau sila de viață

Asist. Univ. Ord. Adrian STOICESCU
Facultatea de Litere, Universitatea din București

Absolvent al Colegiului Național Unirea în 1999 și licențiat al Facultății de Litere, Universitatea din București, în 2003. Masterat în Filologie și doctorand, în fază finală de redactare a tezei cu tema *Relatiile de gen în epicul oral românesc*. Preparator și asistent universitar din 2003 la Catedra de Teoria Literaturii, Literatură Universală și Comparată, Etnologie și Folclor din Facultatea de Litere.

Sila, ca deprindere sau ca stare constant regăsibilă la un popor vesnic în căutare asiduă de modele, este adesea modul după care existența noastră ca națiune se (re)organizează. Silă de muncă, de serviciu, de a merge la medic sau în parc, silă de a merge la scoala și de a da ochii cu profesorul cicălitor, silă de toxo. Dar silă de viață?

Trebule să recunosc că nu foarte des îmi este dat să citez și să observ că romanul, nuvela său banală *poveste personală* grăvează tematică în jurul unei silă de viață. Este sentimentul coagulat de parcărerea nefrugăldă, neconștientă, a mini-româneștilui lui Ionuț Chiva, cu nume incitant, potrivit adolescentului cu simțuri erectate de experiențe rătăciute. Romanul, de fapt, neuzat extrem de dibace, prin selectarea acestuia titlu să trezească o curiozitate a potențialului lector despre un posibil conținut (ovazi)erotogen.

Nu e o păstă falsă, dar nici un roman al sexualității convertite, prin scrieritură, la rangul de artă în sensul lui Henry Miller. De fapt, sexualitatea, bolnăvicioasă pe alocuri, devine lățimothul iehahitei de viață în care se scaldă, fără posibilitatea de abstragere. Multă și companiorii săi de microhădăduie în dentorul urbanul sufocant, urban fără o silă conotătoare decât aceea a locului unde se surge împlacabil o viață în vecinătatea elberării din comunism.

De fapt, totul curge în proza lui Chiva, fără niciun fel de eveniment care să o poată abate de la drumul său firesc prin cotidian, fără ca vreun personaj să o poată influența în devenirea sa în banal. Însuși prozatorul

trezează, fără tendință de proiectă o grilă de lectură, ci simplu printre-o notărie narativă, tonul prozai său cu fundat în cotidianul cel mai banal și accesibil fiecărui vietitor în tranzită românească postdecembriștă. Ca medul de fotbal, proza continuu firesc expunând la fel de firescul peisaj al Bucureștiului din care rarăsim acțiuni lese prin ochii adolescentului. „Mecul are 90 de minute și balonul e rotund, that's what I say ... să-i dăm drumu!” La fel, dar exact la fel, naratiunea începe să curgă firesc: „... și porcăria începe să fie din ce în ce mai mare.”

Întreaga aventură narrativă, pe alocuri mult prea leneschi pentru a putea fi gradată, se scurge printre actele, uneori de un sublim nonsens, care acoperă, precum o păclă deasă, existența banală a personajului comun, lipsit de viață care ar clama statutul eroului românesc. Să, poate puțin excesiv, Chiva, prin dubletul său narrativ, dezvăluiează scopul romanului, acela de a salva, printre-o cronică ce ar putea fi stârnii acuzații pudiborilor, eșecul adolescenței sale neîzbăvite din banal: Am vrut să scriu un roman, 69. Eram în primul an de facultate, vacanță de iarnă. Nu aveam unde să fac Revolution, în „satul natal” mi-am jurat să nu mai pun piciorul o dată ajuns la București. Mi-am pus atunci o schiță de votă într-o pungebă, ca americanii și m-am dus la muzici la Plaja Revoluției să întâmpin Nouul An în stradă cu alii orfani. [...] Trebuie să scriu un roman care să îmi răzbune adolescența bolnavă, cu noaptele desperate în care lmi pierdeam, minut cu minut, viața și credințele și curiozitatele.

LITERATURA CONTEMPORANĂ

Abandonând formula literară a detasării, Mușu devine glasul lui Chiva când banalul existenței nu poată sătmări, nici măcar la nivel declarativ, vreă reacție, vreă trăire sau, măcar, vreă trezărire. Proza lui Chiva devine, pe alocuri, inertă precum o fotografie uitată în albumul vieții, rămasă și el închisă și, evident, în stare de latență comunicatională. Evenimentele se convertească, printr-o formulă narrativă aproape impeccabilă, în elemente care nu stămpeșc niciun fel de reacție, nici măcar invectivă: *Și poate că până la urmă nu e-a întâmpinat nimic; și și asta o mare problemă în viață niciodată nu se întâmplă nimic. S atunci ce ar putea să zică despre toate aceste „suflarele mele existențiale”, bătăolt cumva de lipsa de disponibilitate? Pute moa, când scrii trebuie să spui că în acest moment te simțiști nu-știu-cum, deasă răreori se întâmpină asta. Vreau să zic că eu răreori sim' asta. Ultima dată când m-am simțit cumva a fost când eram mic și se certaseră și et.*

Lipsa de reacție, de fapt latmotivul întregii proze, verbalizată intertextual prin *It feels / like the world is on fire / & I feel / like I'm going down*, este exempliar redată în apilogul micro-românului *Closure*, în care evenimentul relativ memorabil, simularea unui om care se anunță de la etajul unui clădiri și care, în cădere, zdobăște o dudule care își plimbă căinile, se inscrie pe aceeași linie a lipsiei de răspuns la stimuluș insolitului. Mușu, impasiv ca și până acum, privește înainte reacția pentru ceteleit, alteritatea sensibilă la exterior: *Și, desigur că da, un băiat petruțiat (pe la vîne dolgo), cu pantaloni scurți și cu un tricou „mai de joacă”. Care săi cam într-o parte, asa, cu ochii mari și privindu-mi înjură. Dar astăzi e o sălbă poveste.*

O altă poveste astăzi, de fapt, existență plină de miez de carne proza lui Chiva se detasează cu o grație narrativă destul de rară în proza românească a ultimilor ani.

Toba de tinichea

Günter Grass

DANIELA
GHEORGHIȚĂ
clasa a X-a F

„Toba de tinichea” este romanul care îl apără să, în anul 1969 a socot mai întâi Germania, apoi întreaga lume. Deși a fost criticat și acuzat de obscenitate și blasfemie, Günter Grass reușește să depășească cu ajutorul primului său roman, și respectiv a capodoperei sale absolute, granițele vechiului tip de roman, aducând elemente novatoare întru toate aspectele scrierilor precedente și obținând o carte cu un conținut superior calității.

Tocmai pentru că abordează o multitudine de motive și teme diferite și în cea mai mare parte diametral opuse, „Toba de

tinichea” este un roman controversat care poate fi perceput drept un roman istoric sau politic, în același măsură în care poate fi considerat un Bildungsroman parțial fantastic. Bazile care au creat de fapt povestea sunt construite cu temeni și episoade antinice: perioada nazistă, de un realism înrăcoritor, cu crimale, întrigile și orrorele ei, contrastând cu mediul fantastic principal al naratorului-personaj, Oskar Matzerath.

Oskar reprezintă modernismul și elementul cel mai original al romanului, spărgeând granițele realismului, find un monstru închis în materialitatea unui copil de trei ani, înzestrat cu o inteligență infernală, subjugându-și semenii cu ajutorul unei tobe de jucărie și a unei voci capabile de a distruge orice obiect fabricat din sticlă. Deoarece-un impuls ludec, aparent devotat artei pentru artă, Oskar patrundea cu glasul său în structura sticlei, dar tot în acest timp îmbătrânește.

Această pată reinventează lumina orașului Danzig și a locuitorilor săi diversificați: polonezi, germani, sau leșabieni prin forță se crează, evocând imagini dinaintea catastrofei naționalului.

LITERATURA CONTEMPORANĂ

În Oskar se ascunde spiritul Satanelor așa cum el însuși recunoaște, dar fizicul său și modul în care tot singur se adresează, descoarenă un Isus-toboșar independent, el căruia urmă direct se consideră, în căutare permanentă de discipoli. Episodul ascederii cu banda Scârmăniților și Îndepărarea responsabilităților rolului de lider demonstrează astăzi puterea de a capătă atenția și de a cățiga adeptii lui Isus, dar și încrederea în sine folosită în scopuri negative a Satanelui. De aceea, Oskar Matzerath nu este un personaj liniar – dubla lui origine își apune caracterul dual al personalității sale încă din primele luni de viață accentuându-se și mai mult ulterior, în perioada sa de formare.

Prin caracterul său special, Oskar își începe prezentarea rădăcinilor sale, a bunicii sale în primul plan, singura femeie care îl oferă locul de unde „nu ar fi vrut să mai plece vreodată, acel loc cu mircea de un râncec” – spatiul închis, protector și constant de sub cele patru fuste de cuciunee cartofului. Bunica Anna Koljaczek, femeia simplă și strânsă legată de pământurile Kasubiei devine singura liniște vrednică de iubire pentru Oskar, pe care o simte mai aproape decât de propria sa mamă, Agnes, doar pentru că emană siguranță și echilibru. Anna Koljaczek este cel mai constant personaj al romanului, iar Oskar se zbute într-un permanent dezechilibru; De aici provine setea insășiabilă de protecție, de loc ferit, de certitudine. Toți cei care suntă în planul real sunt trași inconștient sub clopotul fictiv primordial al fustelor bunicii, care reprezintă cu mândrie izvorul neamului Bronski. Găsit vinovat pentru moartea „betei” sale mamă, din cauza sedințelor de băbut la tobă prelungite, micul Oskar și toba sa se reinventează. În matca lor, sub ovarele bunicii de unde își avea originea și mama sa, și embrionul, și presuprivul său tată Jan Bronski. Deși este privit triat, momentul inimormântării mamei sale este întrerupt de evocarea nostaligică și aproape disperată din prezent a bunicii primare:

„Bunica nu mai poate să pleagă, dar mi săd să intru sub husele ei. Cine mi mai le acum sub husele ei? Cine îmi mai stinge lumina zilei și a noptii? Cine îmi mai dă mirocul acestui un galben înmulțit usor și râncec, pe care bunica mi-l atragea acolo la adăpost, ca să-mi placească, să-mi plăcă? Am adormit sub cele patru fuste, eram foarte aproape de începuturile batei mele mame și aveam parte de o liniste asemănătoare, dacă nu chiar lipsită de respirație

ca și în sicriu zveft și întinerit la vîrstă pictoarelor.”

Într-o altă carte este adresată bunicii scriitorului, Anna Grass, dar și scuzele acestuia se află tot pe prima pagină: „Personajele și cantele sunf pure ficțiuni. Orice asemănare cu persoane care sunf sau nu sunf în viață este întâmplătoare.”

De aici este incorrect să afirmăm că Günter Grass își retrăiește viața prin handicapatul Oskar Matzerath. Este adeverat că ambii eroi, astăzi oală reală că și cel fictiv sunt locuitori ai orașului Danzig, au doi părinti prezumtiivi și lucrează o perioadă precum sculptori de piatră funerare, pentru că din introducere cartea nu se vede a fi și deci nu este una autobiografică, precum romanul „Decoyind ceapa”. Probabil conflictul dintre nazisti și polonezi, dintre Hitler și Beethoven, dintre Rasputin și Goethe, un tată sau altul, dintre Satana sau Isus și în final clăre bine și râu l-a stras. Însă deși toate aceste elemente sunt cunoaștele autorului încă din copilărie, ele au fost folosite drept inspirație și nu reproducește și trăite fidei.

Romanul „Toba de înichieva” este construit pe două mari planuri temporale: primul în care Oskar a crescut, astăzi la vîrstă de treizeci de ani, îngrădit de Bruno într-un spital de bolii nervoase în care își scrie opera, și colăbat

LITERATURA CONTEMPORANĂ

În care în calitate de narator, pictul Oskar pătrunde în viața tuturor cunoștinților, destiguindu-și-o în plan primar pe a sa. Astfel, în subsidiar, sunt prezентate mai multe vîeti surprinse, aparent „în joacă” de măsurile disperate ale unei tobe vagante în alb și roșu, în unele dintre cel mai absurd, abstracte sau dramatice momente aparținând unor personaje mai mult sau mai puțin reale. Tobe de tinchea devine doar un pretext iar Oskar Matzerath fiindul absolut necesar pentru căitor care își construiește propria idee despre starea de tensiune a lumii românilor. Miscarea acestor personaje episodică întregesc capodopera și definitivază mesajul prin acele momente derunante precum sinuciderea pentru cucerirea legendarei statuii Ntobe, colectarea tiparilor din capul unui cal proaspăt! Înceat, inspectarea betonului, acel plictis mistic, barbar, chivizarea unui dégât de femeie dintr-un borcan cu formol, sau simpla întufecare pe nerăsuflare a sandvișurilor cu salam cu coji cu tot, momente urmă redată de un narator transparent, care aduce un anume efect de surpriză, de gradare a informației pentru căitor care își permite o puternică subiectivizare a faptelor.

Sfărșitul se naște întricoșător prin prezentația Bucătăreasa Negre care insultă teamă fiind o metaforă a morții: „Ce ar fi

cetățenismul îñă Bucătăreasa Negre care înregistrează toate scăunale de spovedanie? Tu și tu și tu ești cel mai vinovat! Bucătăreasa Negre a venit. Totdeauna a fost aici [...] Nu-i întrebă pe Oskar cine este ea. El nu mai are curiozitate. Pentru că tot ce mi-a stat în fruct în spate și mi-a sărușat cocossaș. Îmi face acum neințetat în față.” Bucătăreasa Negre reprezintă jocul vietii, simbolul neprevizibilului, al viitorului și al sortii dar și teama refuzată a copilului din Omul nematurizat.

Dacă reușim să treacem peste contextul politic în care se desfășoară acțiunea, „Tobe de tinchea” relevă o scriitură de o varietate, modernitate, și expresivitate inegalabilă, politica fiind doar factorul comun al scriitorului și a celor narrate, pentru că stilul lui Günter Grass, chiar și în cazul nuvelelor de mai mare întindere cum ar fi „În mier de rază” se remarcă simplu prin ideile politice dezblătute, motivul fiind simplu: „Pentru mine politica și literatura nu au fost niciodată contrari care se exclude: ambele în care scriu suferă de politici; fără în care acțiu inclusiv din grau consecințele politici sale; căitorii cărților mele sună ca și mine, autori, marcati de politici. Ar avea prea puțin sens să cauți idei apolitice, căci, pe nesusțire chiar și metaforele noastre au devenit macabre.” - Günter Grass.

ÎMPĂRATUL MUŞTELOR

LAURA SIU
clasa a X-a F

În vacanță am citit o carte ce m-a influențat mult. Mă mercat. O carte care la prima vedere pare banală, o simplă poveste, dar, în fond, este o carte ce reprezintă fiecare individ într-o colectivitate. Răutatea lumi, egoistă și perfidă.

Aărăut în 1954, „Împăratul Muștelor” este primul roman scris de William Golding, iar aceasta cuprinde majoritatea temelor operelor viitoare ale autorului: tendința de

analiză a psihologiei individuale în paralel cu cea obiectivă, tendința folosului violenței, izolarei și singurătățea, din pricina căreia suferă copiii, nemulțumirile profunde, destrămarea treptată în raport cu ultarea.

Ceea ce se remarcă la „Împăratul Muștelor” este aparentă simplicitatea și tonul și prelucrarea ei într-un discurs de o sobrietate caracteristică tragediei antice. Acest roman nu doar avertează asupra dezastrelor pe care le poate produce violența razboinică, dar face o analiză a dezvoltării progressive a instinctualității bestiale, a plăcerii de a ucide.

Ideeza centrală este extrem de simplă: un grup de copii, aflați pe o insulă îndepărtată în apele Pacificului, încearcă să recreeze regulile societății în care au trăit înainte să devină (zolo). În mod treptat, încercările copiilor cu simbol național, Ralph și Piggy, vor ceda în față instincțelor, a simțurilor primare și a forței brute. Copiii umăresc să ucidă „lara” care

LITERATURA CONTEMPORANĂ

care trăiește în inima junglei, nerezolvând de împărtășind singura fără de pe insulă este aceea care se sărbătorește în ei însuși.

Romanul în esență este o alegorie tristă asupra tendinței umane de a reveni în mod violent la instincțe atunci când omul este pus în fața anumitor condiții: izolare, lipsă de reper spațial sau temporal.

Copiii sunt pe insulă, obosiți și avizi din nou. Ce fericire! Vor fi niște Robinson Crusoni miniaturizati, vor face expediții, descoperiri, vor construi colibe și vor culege fructe, vor trăi ca niște exploratori veritabili, până când cineva îi va găsi. Vor fi primii oameni încă nestinși de păcatul primordial, la adăpostul puritan și al candomblă.

Descoperă Masca – dedublarea răzbunătorilor sălbatici, care se picăiază pe fată. Eliberați de nume, de grad și respect, li vănează pe cei mai slab din grup ca pe niște porci mistriți, li hăluiesc și îi omoră pe cei grasi, le răd în nas celor înțelepti. Stabilesc noi lezari. Par căzuți din Eden, un trib de mici Caini haine, gata pentru omorul de frate.

Nu. Omul este prin ADN-ul lui supus unor legi imuabile, care îl îndreaptă spre exacerbarea puterii, spre crimi săngeroase și spre ignoranța durerii. Ralph, Jack, Simon, Phil... toți sunt noi, oameni fără măști care salvează o aparență, prefață, obiectă și însumențabilă lume.

Chiar și fără măști, arată la fel de oribil, rânește și sacrifică animale, apoi fac victime din plăcerea atâtă de a vedea sângele curgând, de a simți adrenalina, de a simți puterea în cuțitul pe care îl manualesc.

Păcatul adulților pătrunde până în comportamentul acestor copii, care imită fără disconștianță copilăriei ceea ce au văzut la parintii lor. Copii uită să înțelească în propria piele și cresc exagerat până la a se crede adulți, stăpâni și sălbatici.

Parabola e dureoasă și ne atinge în punctul sensibil: până și copiii, vîlăstările vîtorului, sunt murdării de dorință de posesiune și rozi de cruzime, pentru că și ei sunt oameni. Până la urmă, spre asta ne îndreptăm, spre propriile noastre tenebre.

Ca și în multe cazuri, s-a dovedit faptul că un film nu reușește să surprindă adevarata esență a unei cărți. Niște copii care se aleargă cu niște sulje nu pune în imagine adevaratele teme ale lui Golding.

„Împăratul Muștelelor” se adresează tinerelor și nu numai. Este o carte în care trăbule să te regăsești reportându-te la cricăre dintre acei băieți sortiți pierzani pentru a te întrebă dacă tot ce stii sau tot ce ai crezut că stii despre natura umană este un adevăr. Este o aventură mai îngrijorătoare decât altă lectură la finele cărții ne vom întreba ce suntem de fapt, ne va debrăca de toate ideile preconcepute și ne vom lovi cu adevarul absolut.

Cine este împăratul Muștelelor??? Afraj din carte,

Ochi albaștri și părul negru

de Marguerite Duras

MIRABELA
SOARE
clasa a X-a B

Cartea e o piesă de teatru. Doi actori: *Ei* și *Ea*. Doi necunoscuți, doi anonimi, fără nume; doar trup și suflet. Doi amanții care trăiesc unul alături de celălalt într-o cameră albă la malul mării. Fiecare are viață lui, povestea lui; ceea ce-l unește e camera albă și amintirea unei foste iubiri cu părul negru și ochii albaștri. Despre actori, nu se poate spune cine sunt și de ce.

Cei doi se întâlnesc într-o căsuță pe marginea mării. Nu se cunosc, dar suferința din sufletele lor îi face să se apropie unul de altul. Rămân săcruți unul în fața celuilalt la o masă. Plâng amândoi; fiecare din motivele lui. *Ei* iubește un străin cu ochi albaștri și părul negru. *Ea* îl plângă tristețea. Marcată de desesperarea Lui, acceptă propunerea ce i se face: să își petreacă fiecare noapte alături de *Ei*, într-o cameră la malul mării, tot restul verii. Acceptă, mirată de cererea lui. *Ei* nu-și dorea iubire pentru el, doar trupul.

Cei doi se aseamănă foarte mult, acest lucru stând la baza atracției fermei pentru bărbatul care o respinge cu atâtă invinsură. Își petrec nopțile unul lângă altul. *Ea*, goală și întinsă pe ceasururile din mijlocul camerei, în lumină; *Ei*, admirând din înăuneric. În momentele în care nu dorm își vorbesc mult. Nu despre viațile lor, ci despre viață în general. Atât

despre *Ei* că nu dorește niciodată o fermecă, că nu putea să o iubească. Iubirea Lui pentru acel străin era profundă și chinuitoare. O blama pe fermecă care îi lăuse din holul hotelului, vina fiind numai ei ei, ea fiind cea care îi provocase suferința. „S-a dus la o fermecă, ea îi lăsă semn cu mâna să o urmeze. Atunci am văzut că el nu voia să părăsească holul. Ea îl a prins de braț și îl lăsat. Un bărbat nu ar fi lăsat astăniciodată.”

Nopții în sir vorbeau despre acel străin cu ochii albaștri, despre iubire, despre ce trăiau ei. Trăiesc un joc continuu de dorință și respingere, un ritual straniu al iubirii camale, un amalgam de îndoieli și scenarii, de tăcere ce exprimă mai mult decât o mie de cuvinte, de teamă de a nu fi părăsiți, de dorință de a ucide tot ce îi înconjoară, totul fiind un joc obscen al mintii și al dorinței. Un joc în doi în care nu sunt acceptați alii jucători

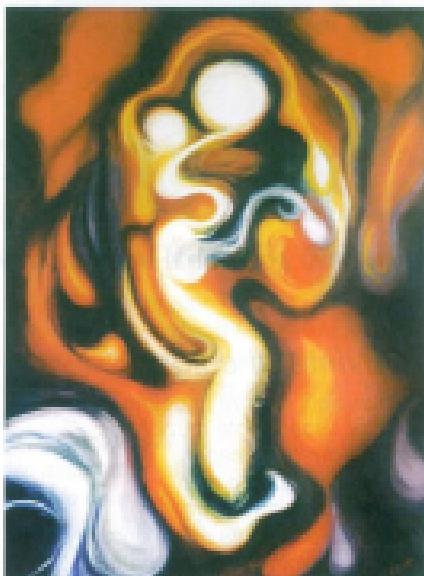
și în care totul se bazează pe plăcere și nimic mai mult.

Aflăm căteva detalii despre viața ei exterioară camerelui de pe plajă: era provincială, locuia într-un oraș din apropiere, verile și le petrecerea aici. Era studență la științe la o universitate din orașul ei natal, universitate la care și suplineste. El este un actor anonim; nu povestea-lă mai nimic despre viața lui. Ea fiind cea care vorbește cel mai mult. Era un om care nu muncea deloc, care își petrecea toate zilele în casa de pe plajă.

Dacă inițial Bârbațu simtea pentru Ea repulsa, pe măsură ce zilele petrecute împreună cresc, se schimbă și percepția asupra corpului feminin. Începe să fie conștient de faptul că o doresc, începe să o privească tot mai des când dearme, dar refuză cu vehemență să-i mărturisească asta, considerând că dacă o minte pe Ea, se minte pe sine. Ea îi destăinuie că se întâlnește cu un alt bărbat, un bărbat pe care l-a întâlnit pe plajă, și cu care este doar pentru că-și imaginează că este cu El. Îl înfurează gândul că Ea nu e doar a lui. Își doresc să o cunoare, dar numai gândul la acest lucru îl închioară.

Vorbesc din nou despre străinul cu ochii albastri și părul negru și realizează că au iubit același bărbat. Ea era femeia care îl răpise în acea zi în holul hotelului. Fără să-si dea seama, începe să o lubească, cedând în fața dorinței ei neascunse. și în acest caz, dragostea rămâne doar un proces de autosugestie, de mișă fată de suferință celui care iubeste și nu este iubit. Cedează în fața dorinței ei, la fel de ușor cum a cedat și în fața atracției pentru tânărul cu ochii albi. Finalul este deschis, lăsând cîitorilor oportunitatea să creeze noi scenarii.

Marguerite Duras scrie abstract. Cuvintele nu mai sunt în stare să exprime intențitatea sentimentelor și, de aceea,

pauzele sunt dese, oferind cîitorului posibilitatea să mediteze, să căntărească ceea ce citește. Pentru a fi sigură că am înțeles bine ceea ce Duras a încercat să transmită cîitorului, am fost nevoită să citeșc cartea de mai multe ori. Am încercat să înțeleg „actioni”, să pun în balanță toate afirmațiile lor, pentru a-mi crea o imagine că mai apropiată de cea dorită de autoare. Am fost provocată să interpretez, să contrazic sau să fiu de acord, să găndesc, să descopăr sentimente noi, să încerc să le înțeleg.

Personajele sunt banale, comune; nu au nume. Sună doar El și Ea, Femeia și Bârbațu. Fiecare cu temerile, dorințele și personalitățile lui. Doi actori singuri pe o scenă goală, o cameră albă pe malul unei mări, trăind adevărata dragoste, dragostea trăită de El. „Inupul părăsit într-un pustiu, în minte doar cu amintirea unui singur sărut, a unui singur cuvânt, a unei singure priviri, pentru o singură lăbire.”

ANDRA
ROTARU
clasa a X-a E

Motto : "Nu pot să mă-ncadrez în liniștire"

Penumbră

Cuvinte și culoare

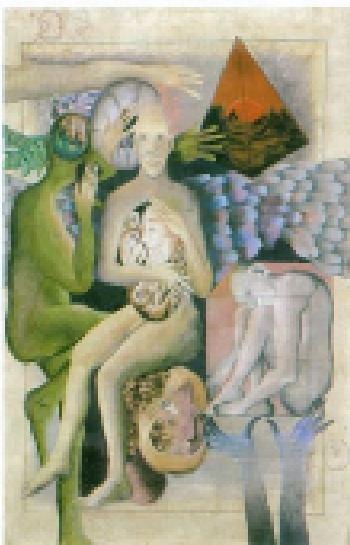
Ti-am împăietit căndva în palme
Cele mai ușoare note muzicale...
Le-ai deschis la început
Atraz lînd de sunete ce-ți
Învie flor în flecarea stare.
Credeai că poți să cânte acum oricare poezie
Să-ți dădă culoare, să-ți dădă parfum...
Să de ce nu , gândeai că pot avea și continuitate
În palmele-ți lînd cu grija desenată...
Vroiai să le cânte acum pe flecarea în parte.
Ti-am împăietit apoi în păr cuvinte...
Cuvinte ce ne-mi aparțin sau nu,
Cuvinte ce se lasă purtate fumos
Pe sunete de creativitate, sublimitate și
continuitate...
Cuvinte născute la rândul lor din dorința de a
cânta poezia.
Ti-am împăietit pe flecarea grandoasă
Paleta de culori a visului născut din ploale,
A valurilor ce se scaldă în răsărit de soare,
A tuturor vesmîntelor transformate în nisocare.
Ti-era usor astfel, să crezi că pictorul
E un artist ușor impresionat de tine
Că tu poți fi la fel impresionat de mine
De ceea ce-ți pictez în palme
De stări și de culori...
De posiziile pe note muzicale...
Să crezi că flecarea timp
se pierde în exactitate,
dar ceea ce respire acum în palme
conturează propria-ți continuitate.

A publicat în "Revista V", editată de Uniunea Scriitorilor din România (2001), revista "Dialoguri Literare" (2004- 2006), "Ogilinda Literară" (2005), ziarul buletin "News to Know" Editor Liga Tinerilor Români de Prebutindeni (2005)

Autoarea cărților "Inocenția matură a preserelor de măslini" (2006) și "Scrisoarea unei vârstă" versuri (2006)

Cuvintele male au fost cândva
Acoperite cu pământ;
Îngropate și purtate de furtună
Către nicăieri...

Culoare de ceară se-năștau către stele;
Culoarea din mine, din tine, ce pierde...
Să gândul ce lasă tăcerea să rădă
m-alungă în noapte...
În ploale, în umbre...
Iar timpul ce bate-n secunda fragile
Topește seara și plouă din mine.

DINTRE SUTE DE CATARGE

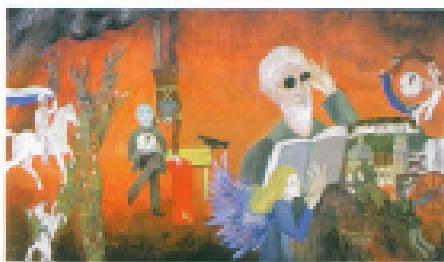
Iluzii fervente

La umbra lumi-l-am desenat o floare,
Am despletit măștinul strivit în astă boare
Ce-apăsa înținut și lasă-n amorțire
Parfumuri în culoare, fragile în uimire.

La umbra lumi am scris prima scrișoare
Spre visul zilei născut în ce căndore
Să-am ascultat și primul imn ce-ascunde întristare...
M-am învelit în sunet, parfum, în astă boare.

Însemn

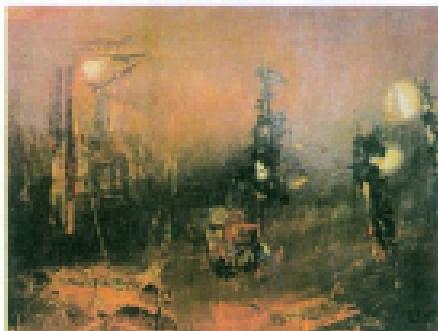
Privesc acest pustiu de frunze
Să cauți nepăsare și durere
Fragile-mi sunt cuvinte efemere;
Tăcute-ascund în mine călăuze.
Prin trupul înghețat de toamnă,
Prin degetele lungi ce scriu ulmire,
Prin venete subțiri ce nasc o fire
Răsună în vibrări o doină.
Nici zgromătul ce-mi calcă apăsarea,
Nici visul ce-mi alungă măngâierea,
Nici tu, nici eu, nu suntem de încredere...
Suntem cuvinte ce-ai sortit ulmirea,
Intristarea.
Te-ascund în palme și te las să tac...
Mă joc cu degetele-n părul tău;
Tu mă împtor împotriva ajutor;
Eu te ascund și-ți desenez mișcări...
Nu știu că sunt ca-ntr-o închisoare...
Tot vântul ce îl simt în umbre,
Non-sensul ce-l găsesc în fine...
Nu am putere, nici fir de soare...
Iar patul astă ud și ruginit
Să ceasul astă ce-mi cântă cu minute,
Paharul cu apă ce se versă să te urte
Mă lasă-n larmă fără cale...
... și cauți înțintă să mă înunde.

Din rădăcina mea...

Din pulberea de stâni fragile
N-au mai rămas decât umbre și lumină...
Ce drum vei fi urmat în amortire
N-am să mai știu unde să cauți umbre?
Acolo-am așezat decor de primăvară surî
Să am așteptat din flori cuvinte și culori,
Am așteptat un chip ce căuta acord
Un chip ce aștepta cuvântul zorilor...
Nu am primit nici flori și nici magie,
Nimic nu a mai prins curaj și-am auștit,
Într-un final, doar murmur...
Decorul s-a desprins din frele de ceas.
Să, uită... nu pot să ma-ricadrez în lină,
Nu am nici grante, deci pot pleca
Orunde-ai vrea să cauți tu lumina,
Să o desprindă dintr-un decor bizar...
Să iar am să-mi adun cuvinte
Să am să-asept o primăvară grea,
Am să te-asept să-mi încredești lumina,
Roate acum îmi voi aduce în palme
Mânunchi de flori cu rădăcina mea.

DEBUT

Tu, inimă... Anna Noailles

*Inimă, tu care miroși a iederii și a culturii de via,
Ești o grădină în care toate cele patru anotimpuri
Danează pe karbă înținând în mână te menșor nou, te
Giorchini de coacăze or conuri.
Sub perii noduroși, acoperiți de un bogat veșmânt,
Ești colina ce privescă marea parcul din afară;
Când dimineața vine, sălăj de atâta cănit,
Grelelele a rămasă lipit de-un fir de moartă-amard.
Ești o vâlcă abruptă; natura freamătă
Să-ți acopere profundimea și gândirea
Cu spumă delicată și cu verdeasă proaspătă.
În parfumul tău suav și pastoral mă plimb cu firea...
Ești lăvada înflorită și păsunula veselă
Unde turmele voloase, dar și triste porumbel
Pasc caprișoi sau își netezesc penale.
Și tu la fel, inimă gravă și violentă, fără să vrei,
Ești căsuța mea plină de căldură și prudentă la fel cum
Dai pe-afară de vin, miere, făină și orez...
În urma ta, anotimpurile și creațile lasă doar un parfum...
Ești plină de tandrețe pînd-n miez...*

*ANDREEA PALADE
clasa a XII-a C*

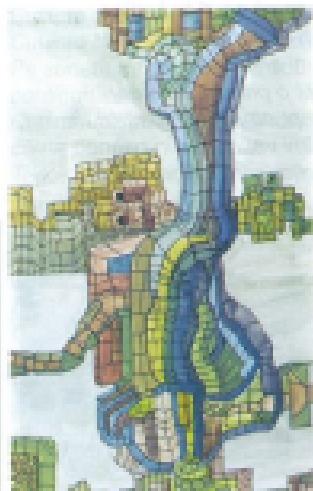
A fi, a păstra...

*Ești la un pas de a cădea, când aripa îți fringe
Dorești să zbori tu a pufea, dar inimă îți plângă
Să totuși, reușești să mai plini, mințindu-le cu vorbe dulci,
Chiar de copilărie a zburat și lasă urme sălinoi.*

*Ești un copil la suferi tu,
Dar chipul tău matur trădează
Gindul îți e între DA și NU
Să totuși sufletul visează.*

*Dorești să fii cînd nu mai ești
Copil, și a existat într-o lume când,
Fără să observi că tu trăiești
Doar printre cel ce sunt...*

*MIRUNA BUZĂ
clasa a X-a D*

Tablou cu pădure în iarnă

Petale de migdală din cer se coboară
Si umerezec pămîntul ce parci și acum
Arde-n albe flăcărî de scoruri.
Iar peste ele suță, cu glos înflorat vîntul
Si se leagână Pămîntul.
E frig sfîrșit.
O umbra se foartează peste noi și peste zare
Natura a acum răpusă de o stranie înflorare;
Copaci stau cu rădăcinile spre cer
Împletită de florosul ger
Si aşteaptă.
Asteaptă o rază de speranță, de culcare,
Dar, trist, soarele, aruncă raze de durere
Ce parci te sfundă-ntr-un abis total.
Viața e acum o pârere...
Mă pierd și eu în lumiile sumbre de seară...
Va mai fi oare primăvară?

MIRUNA BUZĂ
clasa a X-a D

Moarte iar

Ei a fost aici dinaintea ta,
Dar desigur, lumina a început cu tine,
Dar nici el nu se mai obosește să te coneteze,
E prea întotdeauna pentru tine.
Să tale, să tale, ca are de unde,
O plădere plină cu amintiri
Ar mai sonjăti parci două secunde,
Dar trebuia totuși să tipe, murind,
Revoltă nebănuită îl înghețăti privirea
Cu focare lemn ce-l aruncă în sobă,
Dar revoltă e pentru cel de după,
Nu mai are rost această revoltă.
Un lemn – un spălit,
Ai doase – un Crăciun,
Să-aruncă, să-aruncă la lemn
Ca un om nebun.
Ultimul – scrijaltură finală
Să parci nemeritul...
Ultimul lemn - ultima suflare
Întotdeauna și-a terminat pădurea.
Dar desigur, lumina a început cu tine.
Cenușa pădurii – praf de pe drum.
Te apezi la scaun și scrijalești la un lemn,
Puteți săi, tot în sobă ajung.

DIANA MEREOIU
clasa a X-a B

DINTRE SUTE DE CATARGE

Cuvinte lichide

Divin

Picuri de bine, sub cruce,
Fertilizau pământul;
Sunt cum imaginea Iudee,
Mareu, tot mai mult, vîntul...

A fost sau n-a fost ?
Altfel decât unii,
Sunt gândul fără rost –
De-alunci se-nchină bunii !

Ploale mă sunt, furtună...
În mine, mult ce-i nedrept
Se schimbă, când tună
De sus, mesaju-nștept.

Sufletul-mi e parte din ce-a vrut.
Să sunt de bine, mă-nchin.
Care prea mult mi-a cerut ?
Nu stiu; dar tac în chin.

Elemente

Cuțite de lumină-întuneric,
De sus, spre orizont, răzbat;
În lama clară, picuri imperfekte
Se văd rapid, cum bat...

Întuneric încet zgometos de perfect
Un act al chimiei ascunde.
Eterul are, pământul ud
Se nasc, fără de vechile unde.

Amintind, uniform, cu patru versuri,
Se năste; perfect inițiat.
Un zero filozofic se produce,
Cu un nimic intersticiu.

OCTAVIAN COJOCEA
clasa a XI-a F

Cad picuri de cer,
În noapte-inceput;
De geam, c-un sănăt,
Iși strigă mister...

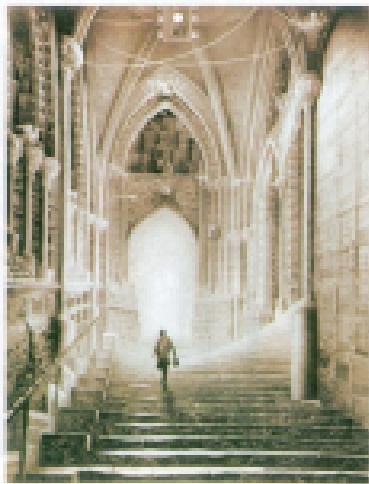
Un glas de-Univers ;
Stătă; dar pierdut,
În suflare, demult;
Învăț ; vers de vers...

Ape suflante

Necuvinte-n gând
Se vor curgând;
Capabil, care, cine,
Răsteasăi pentru mine ?

Doreac; când am să pot
O ordine la tot ?
Ape, suflante, în picuri...
Ne-nștease... nimicuri...

Sper... Aștept...
Ceva, acum, nedrept...
Acum, nici eu nu stiu
Din mine, ce e vîu.

DINTRE SUTE DE CATARGE

Bilet la teatru gratuit

Te ascunzi de ceea ce înseamnă lumină, vizibil, public sau chiar anonimat... Cauți să chemi în tine credința și să cuprini iubirea în cuvinte... Nu încercă măcar să te eliberezi de aceste aripi false, incomode, care te consideră un vizitator... alergi slăuse prin mulțimea grăbită căutând realitatea. În cuvinte... și, deci, cauti iubire... De fapt nici tu nu stii ce-ți lipsescă când spui că ai nevoie de o schimbare și inventezi tot felul de motive, după părerea ta credibile, de fapt fără niciun strop de convincere...

T-ai amărit și azi pe culoarul de la Teatru, dar ai evitat, firește, să mă privești... Mi-ai spus doar că la ora opt vor fi toți ai... și regizorul și actorii și publicul... Si m-ai rugat să nu întârzi, să-mi cumpăr biletul de la casă, că mă ajunge mai leță... dar, ca de fiecare dată, iar ai omis o informație... ce se va juca de această dată?... Ai coborât în caboul treptele din marmură, tropicând și iar ai înțintă ușa crezând că nimănii nu va băgă de seamă... Aşa ești tu, așa sunt eu, așa suntem noi... evităm răspunsuri, dar punem întrebări incomode, grăbiti să rezolvăm problemele uitând să precizăm detalii... ne făstioim în propria piele și parcă am vrut să rupem acele aripi false și să hoărîm pe propriile picioare în întuneric... căci sigur vom găsi un culoar... în capăt o ușă întărescă, în spate - numeroase trepte; și tot atâtaea, dileme și întrebări fără răspuns...

Pentru unii, culoarea exprima tot ceea ce cuvintele nu reușesc să definească... Fie că e roșu pur, ori roșu cu galben, ori roșu cu alb... căldura din tine emană bucurie, îmbină sentimentele plăcute în vagi contururi de culoare... Fie că e galben pur, ori galben cu verde, ori galben cu albastru, reles neșiguranta, retinerea și poate chiar usoarea invidie ce te spăsă... și iar te pierzi în contururi de culoare... mai pierzi căte un trunchi de copac... împălaști ramuri și răsei frunze prin jocul de lumini... Nu vrei să-ți limitezi sentimentele doar în culoare... și descoperi un ritm fin ce se îmbină perfect... te simți atras de pian, căci îți place să-ți lasi degetele să alunecă pe clape... să te joci naiv

cu notele, să te desfășuri prin versuri ce rimează... te fascinează această libertate de exprimare... îți măngâie firea și-ți alunecă prin venă ca un fulg ce mai cade din arripele incomode... Simți că totul nu se poate opri astăzi... și, pentru că a început să te atragă și mai tare,

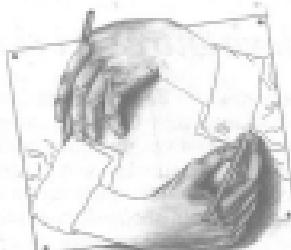
continuă să scrii versuri ce rimează, să le grupați (că aşa ti se pare că arată mai interesant) pe strofe și să dai volumul mai încret... că, într-un final, muzica să nu se mai audă... iar glandurile tale să alunecă din nou... pe ritm, în versuri, în strofe. La un moment dat, părăsești momentul și începi să zoori... te lasă purtat de a ta visiere, dar nu dai drumul oreonului și colii însemnate,

căci continui să scrii... rândurile se pierd din strofe și reușești doar să despartă ideea prin propozitii, replici, acte, scene sau capitole... Începi deja să-ți petreci cătă mai mult timp scrind... chiar îți place asta, am observat că te pasionează...

După un timp, te înordini iar la planul de lângă lereastră... îți lasă iar degetele să alunecă în jocul... te cuprindă într-oagă stare, începi să călăti... zâmbesti și, usor, usor, te desprindi de orice - te lasă iar purtat de atmosfera-dinoseză... Uii de orice, în mintea ta bucuria strâng și cheamă pe fiecare să participă la fericirea ta... Ie-o căruiește îșiș de inhibiții, fără să-ți dai seama... ești un actor al vieții proprii, telești atât de puternic orice moment, încât, la final, toti te aplaudă și, pentru că le-a plăcut, îl regeștești și dăsă vîță în aceeași sală, admirându-te.

Într-o altă zi... ai vrut să plăsești toate aceste experiențe, să le aduni în ceva care să te reprezinte, de asemenea. Sau, fie că ai vrut să surprinzi ceva ce îți-e altă atenție, ai început să redai lemnul, piatră, tuturor materialelor dure forme cătă mai interesante și să creezi o întreagă poveste... Totul a căpătat prin tine sensibilitate, admirație, suflare, mesaj, eternitate!

Când na-am reluat înălțări, după un timp, pe același culoar al Teatrului... nu mai erai indiferent și mă priveai acum mai sigur pe tine, ești împlinit, simțeam asta... Lumina din privirea ta m-a determinat să te recunoșc că un adevarat artist...

M-am privit și mi-ai spus că, de data asta, când spectacolul va începe tot la ora 8, acolo vom fi cu tot: regizorul, actorii, publicul... Te-am întrebat dacă tot de la casa să-mi iau biletul... dar mi-ai făcut semn că nu, căci nu mai vinea nimică biletele, casa era închisă. Ai adăugat că acest aspect nu-si mai avea rostul... de vreme ce totul era real, nimic teatral... fiecare trăiește momentul

Pictura, muzica, arhitectură, sculpturi, teatru, dansul, filmul, literatura, poezia sunt rezultatul artistului din tine, din mine, din noi... Așa că imbinăm durerea din tine, bucuria din mine, speranța din noi și lo comem cu pulbere de aur, răscând talentul împărtășit prin fiecare din cele șapte componente.

ANDRA ROTARU
clasa a X-a E

Undeva între ieri și azi

E încă devreme... nici soarele nu-ți da de veste nouă zile din calendar, nici ceasul nu te-a trezit în aceeași oră îndemnându-te să pleci către locuitor, nici caleaua (zâmbindă) nu te mai aşteaptă în bucătărie; e linistă și parcă toate dorm, doar tu te grăbești în întuneric... nimic... nimic din ce lăcaș cândva parte dintr-un orar scris cu picături și contururi de tot felul de citate, nume banale, înimioare sau formule, nimic din ce ti-a întărit ieri existența nu mai e la fel acum... Te grăbești adesea să tii la col ce întâmpină secondele în săptămâna, și pregătești discursul pentru o nouă întrunire sau te aștii în căutarea unei noi metode de a copia, desigur împreună cu prietenii cuprinzători de pe o bancă din parc (sau poate îl înveți locul colegului din prima bancă) și îți urmărești gesturile, fără să te întrețină, el îți picătează portretul. Prezența lui nu te turbă, nu-ți doranțează starea, desigur nesigur pe sine și tot tu ești singurul grăbit... grăbit să scrii, să citești, să ascultă muzică, să vorbești la telefon, să stai pe net (... căci de cele mai multe ori utii să mai cauți caleaua pe masă, ea zâmbindă, se dizolvă într-un final în clepsidra timpului). În concluzie, îți aglomerăzi prea mult viața cu ceea ce e de fapt un gest minor, peste care cu siguranță poți trece cu usurință; te împiedici de ceea ce-i conduce de fapt drumul și renunță (în lipsa de timp) la activitățile ce te pun în valoare.

Azi, spuneai (...) în grăbi că nici lumina scenelor, nici soneria ceasului, nici miroșul calelei nu te-au trăzit aşa cum erai obișnuit. Ai plecat repede spre gară, căci trenul pomesă destul de multă minute. Fiind târziu, ai rămas o umbră în urma ultimului wagon... doar conturul trenului se mai vedea acum mărcat parcă de gheare de cale ferată. Credeam că-l vei aștepta pe următorul, dar m-am dezamăgît când te-am zărt în pragul ușii, cu bagajele în mână și ziarul local (numărul precedent).

"N-a fost să fie..."

"N-a fost să fie..." și rămâne uimită de alinierea unei persoane neșamnate și indiferente. Nu mi-ai răspuns... dar, cunoșându-te, nici nu aveam prea mari pretenții, decocorece mi-ai dat seama că nu ai înțeles că azi nu e ieri și că mâine nu va fi azi.

Ai scos dintr-o cutie un obiect mic în formă de frunză aurie, legătă cu o stâncă alb-roasă de mărțișor și mi-ai pus-o în palme spunându-mi "la mulți ani".... Si te-ai întors înapoi și ai curios de reacția mea, dar ti-ai dat seama de greșeala făcută abia când îți-am spus că azi e 1 aprilie. Ai încercat să te scuzi prin a-mi spune un ban... un ban sec în esență, desigur rădeci în hohote... "nimic amuzant! ..." am continuat când te-ai oprit din râs.

"as, as, e 1 aprilie... și nu se mai acceptă mărțișoarele? (...)"

Să fie vreo glumă (?), nu prea aş fi crezut, desigur dacă ar fi fost ar fi trebuit să te felicit la final pentru atitudine, căci ai rămas impecabil, dar n-ai răsuflat-o, căci toată seara ai continuat cu bancuța soc... Într-un târziu, rămânând singur - doar tu și televizorul (acolo chiar era o emisiune dedicată "zilei pacalăilor").

A doua zi, lumina strălucătoare de soare m-a trezit înainte de a sună ceasul, iar miroșul calelei mi-a arătat culorul de iudezi și stări ce te-ai tăcut pe sine să fi conțuz... și oscilat între ieri și azi, între martie și aprilie, între un mărțișor și un ban sec spus spre a te amuză în final singur.

Și, după toate asta ar fi potrivit să te întreb ce va fi de 1 Mai? ...

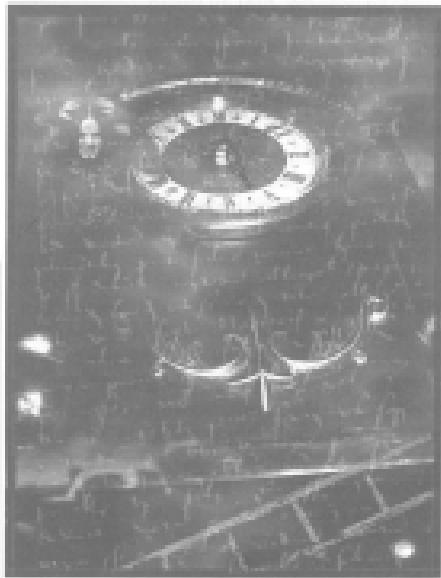
ANDRA ROTARU
clasa a X-a E

DINTRE SUTE DE CATARGE

„Spânzurătoarea fără spânzurați”

S. P. dinz. U.R. șTOA. RE. Er. Aot. Åru. Zn. Å. PS.: pe scurt: spân... spân... spân... Copacul verde înaint cu braje lungi înfrunzind înmugurind muguri capetelelor în streang sub adrenala frunzelor bătute de braje cu lungi copaci înverziti de primul semn al dezghețului glaciatiunea oprindu-se.

TULBURĂTOAREA LINISTE. Linștea în amurgul lui februarie. Februarie târziu. Luna cea scurtă. Scurtă ca viață. Tulburătoarea larmi făcându-ne cu mâna în semn de adio. Frigul călduț intepător răsfirându-se magnific peste ultimele zile ale ultimei luni de iarnă, luna cea mai scurtă. Da. Scurtă ca și viață. TULBURĂTOAREA LINISTE înghetându-mi sufletul. Ultima brumă, ultima zăpadă, zorciile necădăcă, scufundându-mă până la capătul pământului în maronul ce ucide albul zăpezii; câteva firisoare de un verzui ca de vomă scotându-și capetele... capetele le stă bine spân... spân... ZUR... AZURIUL cerului în amurgul unei primăveri ce se anunță în mod solemn, solemn de neagră primăvară, negru dezgolit de zăpada topită, negru scopert de vîndele astenice ai primăveri... o antinomie: viață după moarte, spân... Zur... Moare fără spân...

Ianturi, frânguri, șinturi, fire, fire de tort, fire de fibră, fire de coară, ciupile cu atâ, aia înui vieții, nervurile frunzelor, hârturile căruței-prinse toate de către o creangă a celui mai vârstnic copac din cea mai scurtă luncă a anului. Streang.

„Mecanismul funcționează conform studiilor realizate la finele anului trecut: specialistii noștri au constatat căderea minureata ambivalentă a mecanismului, parte integrantă a procesului de dezvoltare multilaterală a noii noastre societăți democratice, în care omul are dreptul la eutanasiere, iar mecanismul nostru tovarăș și înfațibil: EUTANASIEREA, PRIN SPÂN...“

„Am muncit douăzeci și cinci de ani la acest mare proiect care astăzi întunecă calitatele necesare pentru a putea fi utilizat într-elevarea spiritului nostru uman. Îi acordăm omului nu doar libertatea de a dispune după bunul plac cu propria-i viață, dar și posibilitatea de a alege. El nu are de ales decât între a se pedepsii și a se sacrifice. Mecanismul nostru nu doar rupe gătejuri de un mod grandios, dar îl permite și să participe ca parte integrată în procesul de spân... în mod activ: procesul îți păstrează conștiința în stare de veghe, de abia la ultimul sfîrșit cetațenii noștri vor cunoaște fericirea unei vieți mai bune de după spân...“

Ororile vieții noastre sunt prea putințări. Morturi ale nimicului ce suntem. Oroarea ororilor e că nu ne dăm seama, că nu vrem să ne dăm seama ce nelăsimări suntem. Pierduți, uități, aruncăți de-a valim. Într-un infinit ce ne zdorește, Colosul, Abisul, Ultim, pierdem, anunțăm. Nu există moment în care să nu ne dăm în vîsăg. Ceea ce suntem. Latent. În fiecare din noi zace ascuns un mic monstruuleț ce aşteaptă să se facă cunoscut. Latent. Spunem: bine. Spunem: rău. Le folosim deopotrivă, dar le disconsem după ureche, după morală. Morală. Un rău latent. Omul. Omul. Omul. Repet necontentit. Nu-l cunosc. Mi-e străin. Mă însășimăntă. Mă dezgustă, pentru că eu mă dezgust. Mi-e trică de mine însumi, de ce zace în mine, de ce se poate face. Omul. Construit din ceea ce nu îndrăznește și din ceea ce visăză. Visul iluziei. Sună ca amnezii. După ce te trezesti din ele secol îl va părea de neșuportat, înclit să vrea să nu se fi terminat

niciodată. Pentru om nu există niciodată. Să înveți să trăiesti. Să înveți. Nu-i nimic mai greu. A învăță. Astă facem întreaga viață. A fi sau a deveni? Suntem deși sau suntem o întâmplare nefericită, o glumă proastă de care cel ce a făcut-o nici nu își mai aduce aminte? Iar linisteia lui februarie îmi suresciteză gândurile.

TULBURĂTOAREA LINIȘTE.

Serile stam singur și mă rugam adesea zeului meu neînțitor. Priveam înspăimântat goliciunea apăsătoare a camerelor mele și mă lăsau purtat de valul gândurilor, valul neimbănzi, clocoind, necontînd al memoriei. Repetam elășiat de faptele nesăvârșite, de gândurile neduse la capăt dar gândite, de soaptele răutății mele, repetam chinuit, schinjuit, amăgit, repetam amăgit de promisiunile zeului meu, o rugă de milostenie. Zădărniceam momente în sir până când îmi aduceam aminte că exist. Existam prin vîrarea zeului pe care într-o noapte polard l-am modelat din ultimele noroțuri ale pământului, pe care l-am sculptat în piatră seacă, în turțuri de gheăță, pe care mi l-am înălțat deasupra flintei mele din fierul vechi ros de rugină, din betonul spart al străzilor silnoase, din ciment clacăni și trainice fire de nisip alb, albul zdrobituroșilor, elementilor, halucinantilor fulgi de nea. Îmi revăneam în sămări legind pe balcon, respirând aerul bolnăvios al orașului în

putrefacție. Îmi sfîntuiesc privirea spre diversul zeului meu, căruia îl dăruisem peme din nori, cristalele de apă ale cerului, locul fulgerind și tunând, toate acestea pentru a-si face liniste nevoiele pe îndărâtmicul pământ. Căci pentru atât îl mai folosea pământul. Aș fi vrut atunci să-l văd. Eu ca să văd. Cu ochi. Să văd căt de mare mi-l putusem închipui, să-l văd căt de crunt și nelindurător mi-l dorisem, să-l văd că există pentru mine. Să-l prind de picior, să-l trag de nas și urechi, să-l simt corporalitate în măiniile mele. Să-l simt. Să fie materie. Să fie cu grăd. Să-l aud. Să-mi spună pe mă crez zeul din fierbelor, zeu ce horălie ca un hodorog în recuperinsul prăfuit al cerurilor. Mă atâz atunci de la marginea de pădure, admirând tainicele brațe ce-si aşteptau podica balele să atâme..., vânjoase... „brațe cum nu voi avea niciodată”, îmi ziceam, „Să mă sugrume ar fi fost de ajuns doar două degete”.

Nu. Nu aşa mi-e voia prea iubitule zeu. Să mă sugrume înăngălia celor trei urșicaare ale vieții, nu brațele codrului. Parcele. Eu să mă înărgostesc impăcabil de repugnante Moire, Clotho, Lachesis, Atropos - sublimul grotesc.

„Nu azi. Nu va fi nicăzi. Poate mâine”. Întocmai înălțându-mă spre camera ce-mi aşteaptă rugile de seară. Peste seară doar tulburătoarea liniste se aşterne. Atât de linistă.

Pentru mine eu însumi sunt o taină. Taina lumii din care fac parte. Taina Creatorului meu. Oricât de mult aș fi încercat starea de presesie, a nemărginirii absurd, a nelămuririi singularității nu pot să-mi neg apartenența. Am hulit în van. Absurdul meu mi-l cădește pe Dumnezeu. În zare, în afara de El nu mai există nimic. În zarea tristă a nemerniciei, în zarea umilitoare a minciunilor, în valea morții a tuturor crimelor pe care un om le poate comite. În zare aceea sălășulesc deopotrivă absurdul și scandalul: primul provocându-l pe al doilea, al doilea luminându-mi ca printre o gaură de cheie pe Creator. În van am căutat sensuri. Am învățat că nu există. „E o taină”. Adevarul e că ne aflăm mai mereu la capătul unei prăpăsti, a unui hâu devastator pentru sufletele noastre, că oricând ne putem pierde în vacuumul acesta, că în orice căpă am putea să răstâmpindem tot ceea ce până atunci pentru noi avea sens, să cărămăm zai, să înătărâm morale, să cădăm supracomerenți, de lapt, excursurile instalațiilor noastre interioare.

Suntem în prag de colaps. Între normal și nebunie nu există limite determinate, nu există definiție pentru cele două. Cum să găsesc dacă un anume comportament se potrivește normalului, dacă absurdul tronează asupra vieții noastre? Doar scandalizându-mă pot întrezări normalitatea, în același timp curăță nebunie căci normalitatea lui Dumnezeu, lumea Lui, Adevarul lui, îmi cer toate să le cauț orbecând prin beznă, să descopăr lumina din obșcur, să fac din nefință lăncută. Să cred în nimic. Paradoxul vieții credință în Dumnezeu e la început o orientare înspre nimic, căci nimic nu te va arăta îndeajuns de convingător pentru a crede negregetat.

Apoi în mine din prea multe sentimente de negare se nasc sentimentele repusiei. Dumnezeu nu mi-a dat resemnarea, Dumnezeu nu e resemnare, nu e determinism, nu e consoiere, nu e milă, nu e pedeapsă, căci cel ce iubeste în absoful nu poate în același timp să și pedepsească, să condamne. Prin urmare? E ostinată? Posibil să ne condamnăm noi în sine. Dacă am să să iubim necondiționat... învățăm, nu e însă de ajuns... Dumnezeu nu operează cu jumătăți de măsură. El e totul, întregul. Nu-i pot dărui jumătate de credință, azi o rugă și mâine o hulă. El vrea totul prin ceea ce El însuși este.

Am ajuns să cred că lumea mea, ce a oamenilor nu e decât o spânzurătoare fără spânzurători, o altă absurditate proiectată în orizontul omenirii. Nu există spânzurătorii îndeobtă toti sunt deja morți, iar ceea ce numim noi viață e pe post de spânzurătoare. Omule, ereticule, te naști morți, ești un kamikaze, un eșec încă din start. A te naște întru a muri, ineluctabilă ironie, tulburător sarcasm. Scandalul mă înșește, amintindu-mă paradoxul desă te naști întru a muri, mori întru a trăi. Căci acesta e maximul absurd al lui Dumnezeu: viața ca moarte, moartea ca viață sau viață după moarte. În absența celor vîi cu adevărat pentru lumea oamenilor, viața devine o spânzurătoare ce n-are ce spânzură. Să-ar dori ea să ne surjuge dar-n-are ce. Îl lipsește obiectul.

Erau seri de februarie când îl chemam în zadar, în var, în nimic, întru nemurire, întru fericire, întru credință pe zeul meu. Erau seri de februarie când ispășeam păcatele tuturor

oamenilor, când Propaganda morții îmi răsună împede în minte. Crimile omenirii le poți în minte căci și eu sunt lumea mea. Îmi înșărăm pierdut rugă cu soapte de hulă pentru zeul meu. Visam serie că rătăcesc pe lângă cea mai veche pădure, mai veche ca vescul, împănată de ștreanguri aşteptându-ne pe noi cei care refuzăm sătăt de mult să trăim, dorind însă cu disperare viața noastră de oameni.

Rugăciunea de seară:

„Dumnezeule Doamne, ce mare tu ești,
Ajută-sămânțul,
Dă-i vieții lui un sens.”

Dar Dumnezeul cel gol, mistic și crunt,
Ultat-sămânțul
Să-i dea un răspuns.
amin, amin, amin...
TULBURĂTOAREA LINIȘTE...

CRISTIAN VECIU

clasa a XII-a E

*„Istoria unui om este istoria întregii oameniri.
Istoria unui sat este istoria oricărui loc de pe pământ.”*

Paulo Coelho

Existența noastră este, fără îndoială, relativă. Suntem condamnați să compărâm – oameni, experiente, întreaga întindere de fenomene la care suntem expuși – cu ceea ce cunoaștem. Astfel ajungem să judecăm, iar prin judecăță ajungem la cunoaștere. Cunoașterea este nelimitată cât timp diferențele sunt nelimitate; adevărul absolut nu va exista atât timp cât oamenii vor fi fundamentali diferenți. Cu toate acestea, în Universul profund relativ și ușor de varietate tot ceea ce înseamnă existență, istoria se repetă. Suntem supuși biologic și spiritual strămoșilor noștri, le repetăm inconștient greselile și deciziile. Este mai mult decât ceea ce Blaga numea „memice atâtice”. ne încadrăm cu toții în anumite parametri, astfel ajungând să fim asemănători nu prin caracteristici, ci prin fapte. În liniile mari, afirmația lui Coelho este, indiscutabilă, întemeiată. Ne naștem, creștem, iupităm, ne îndrăgoim, apoi murim, lăsând cova în urmă. Totul în același ritm cu întreaga omenire. Răzbunările purtă toți, inițierea, conștiința sau nu, există – indiferent de scop sau de caracterul acestora. Totuși, simplitatea afirmației îl face pe cel care meditează asupra ei să o considere primită. O istorie nu poate niciodată să fie analizată în liniile generale. Există oameni profund anipatici, cu destine exceptionale, iar detaliiile poveștilor acestora nu pot fi ignorate. Deși au, în general, același parcurs, între sensibilitate, inteligență, cunoștință există galaxii ignorante de Coelho când punе un atât de categoric semn de egalitate între istoriile tuturor. Iar când vine vorba de personaje, acestea pot fi surprinse doar într-o anumită etapă, pe o perioadă prea mică a destinului pentru a se putea observa dacă această istorie sau nu are total atipic, ignorând tipare, sau dacă personajul călărită – doar prin detaliu neessențiale de viață tuturor celorlăți.

De departe de a fi un bildungsroman, Zenobia lui Gello Naum vine să susțină afirmația atât de generală a lui Coelho. Deoarece destinul unui personaj suprarealist nu va contrazice acest tipar, atunci cu greu poate fi găsit unul care să o facă. Personajul Gello Naum este surprins trăind dezvoltat într-un fantastic purtat până la bizarul absolut. Vocea autonoului se suprapune perfect pece a unui

narrator homodiegetic și poartă cea a personajului cu același nume. Instantanele narrative își schimbă abil relorile până când lecteurul, inițiat sau nu în suprarealism, ajunge să le confundă și, mai mult, să le confundă și cu celelalte personaje.

Personajul Naum apare la începutul cărtii în casa doctorului Sima precum un cadru, o formă ce aşteaptă să fie umplută cu viață, un schelet. Pe măsură ce textul se complică, personajul ajunge la cunoașterea lumii prin fantastice și prin libile, o cunoaștere am putea să-i zicem luciferică. Zenobia, de care acesta se îndrăgostește fulgeritor atunci când o vede pentru prima dată, este goată de demnitate și de vorbe în prima secvență a nașteriiuni de către Iason, personaj care întrupăază mitul androginului și este, astfel, complet. Plecând cu lubită sa în măștină, eroul ajunge să cunoască prin pământ, cunoaștere arhițicală, simplificată. Cei doi trăiesc într-o groă ce este, după cum afirmă Bechelor, simbolul „părintelei matern”, înșăși Gea, locul unde „fucarea în întreaga materie crepusculară”. Zenobia apare aici ca o creațură chtonică, a subteranului, plină de un misticism de nefințele, dar simplă. Întrupăză, cum observă și Simona Popescu, spiritul feminin, care apare în diferite forme în roman. Aceasta îl arată eroului cum poate trăi doar în lubită, cum se poate mulă după ritmuluri naturii, tărări să strice echilibrul. Inițierea de care se bucură personajul se poate confunda cu „asteptarea activă în vîntul cunoașterii”, de care vorbea Brătianu când încerca să-si

DINTRE SUTE DE CATARGE

teorețeze suprarealismul. Deși Zenobia nu părăsește caverna, ea îl poartă, testându-si plânsa, pe Naum prin mișcări, ajutându-i să cunoască esențialul care se află în detali. Fantasticul straniu se poate încredea, după clasificarea făcută de *Nonwood Phillips*, într-un fantastic oriental, poetic. Deși eroul crește spiritual, prin iubire, ca orice alt personaj, el este înconjuriat de o poezie uimitoare, care îl trădează pe poetul Naum, cel din spatele textului. Sperind broasăcă, învăță despre moarte, iar acceptându-l pe Dragoș, morții lui a căror existență nu este deloc certă, învăță despre solidaritate și acceptare a propriei persoane, pentru că acest bătrân pare a fi un eu suprimat al personajului, plin de înțelepciunea naivă care se tresește răz.

Ajungând la oraș, apare din nou androginul, în forma sa feminină, iar Zenobia începe să-l învețe principii, sugerându-l jocuri bizare. Principiul recapitării, al refuzării, este învățat prin povestile bizare despre ceea ce se întâmplă în ziua – cu durată variabilă – a personajelor. Mergând pe străzi, eroul cunoaște, prin bizarul transfigurărilor prietenilor săi, noțiunea de „chiaroscuro mentală”. Zenobia îl învăță ce înseamnă puritatea și că trebuie să stea departe de cel care l-ar putea curvă murdar.

Iubirea dintre cei doi este dincolo de cuvinte și nu este deloc fizică. Uneori, ea pare departe, ignorată, dar revine întârind detalii și evidențând straniul lumii. Iubirea recompoune realitatea. Într-o lume moartă, pentru a o face supușăbilă. Fantasticul pare să susțină negarea realităților imediate. Si fantasticul patologic susține crezul suprarealist, ceea ce Brătovănușea „jocul dezinteresat al gândinii”. „Gândesc, deci nu exist. Să iubeș”, spunea la un moment dat personajul. Orașul aduce expresia-cinecăruie care va mai apărea în momentele cheie ale textului: „a fi cumpănă”. Astfel, iubirea devine totemică, mută, seamănă cu sculptura lui Brâncuși. Zenobia pare într-adevăr să fie o „Cumpănă a pământului” care neste pământul și flinta.

Spiritul feminin apare – ca o uriașă sau ca o bătrâna ce veghează la capul „poetului-mentor” – întotdeauna legată de pământ. Gilbert Durand leagă divinitățile chthonice de naștere, dar și de moarte. Izomorții uneori chiar cu un păianjen, Zenobia pună slăpădare pe erou fără să dea dovadă defectelor sau a demonismului. Astfel, apare mai mult ca o mamă crâncenă care își clauștrează propriul pui în pânză, ghidându-l libertatea. Dacă eroul poartă o luptă,

specifică fecioarei istoriei în concepția lui Coelho, nu o poartă împotriva finului care îl închide în bizar. El nu îl se opune Zenobiei, deși este conștiul că această aparent inocență și profundă flină îl e legat de sine. Finul tăut nu îl oprește ci, transformându-se într-un fir al Ariadnei, îl conduce spre cunoaștere.

În două părți a romanului, eroul învăță ce este pericolul, observându-se fantasticul onnic, ce ajută naratorul să facă o anamneză personajului, trecutul începând să deconteze pe măsură ce iubirea și straniul poetic devin din ce în ce mai profunde. Zenobia stă într-un echilibru precar pe marginea blocului, iar eroul, simțindu-și iubirea în pericol, aleargă să o salveze. Alte personaje bizare sunt anume alese pentru a fi martori ai inițiierii. Mai mult decât Maitrey care îl arată lui Allan iubirea spirituală, Zenobia îl arată o existență ignorând realul sau mai bine zis transformându-l într-un fantastic între halucinație, nebunie și vis.

Cele două teme nu sunt pentru nicio clipă despărțite în text, iubirea fiind fantastică, iar fantasticul – romantic. Prin aceste porti, fantastic și dragoste, cunoașterea vine ca scop nerotic (sau, mai bine spus, nescris). Naratorul acestei călătorii inițiatice bezmetice și dezordonante sunt naratori surprinși de replicile insolite ale eroului, prezenta atât de pură a Zenobiei fiind emțită de toții. Cei doi sunt doar seara împreună; principiile și traseele impuse foarte subtil sunt respectate întru totul, deși Zenobia este o prezență îndepărtată în timpul zilei.

Cei doi se înțeleg fără cuvinte, se simt, se reculă și fără să vorbească. Lucrurile răspund eroului și oamenii chemați apar de neclări, dar Zenobia nu pare să alibă nevoie de oameni sau de lucru, își este suficientă sinea.

Intr-unul din capitulo, numit „Dante o întâlneste pe Beatrice pe o ceasă de caiet din Suedia”, apare petru, un alt personaj înrăgosit, prins de Zenobia. Deși acesta o strigă pe alt nume și eroul nu realizează după cine plânge nopti în sir Petru, Ea e conștiință de prezența tulburării și distanță. La un moment dat, o siluetă feminină cade pe astăzi de pe acoperișul clădirii și Petru dispără. Pentru el, Zenobia a murit. Personajele se dedubleză, își devin aleși obiecte, ca totă lăbirea să fie strană, dar firească. „Scara”, ca element dominant al unui întreg capitol, este un simbol ascensional care ilustrează înțerea, dar eroul coboară și urcă în același timp, evoluând și involuind simultan.

„Nu trebuie să măesc, trebuie să mi se întâmpile doar niște lucruri”, îl spune pe coridor doamnelui Gerda. Pastunea, pentru detalii, pentru întâmplări mărunte care dau semnificații multiple. Întregul text se regăsește în aceste „lucruri”. Eroul e „poher”, scrie ceea ce cunoaște, grația inedită a cuvintelor din familia lexicală a „poherelor” trapeză și nu e nimic standard în „poherme”: lăbirea apare sub forma mitului egipțean al lui Isis și Osiris, furtunile sunt feminizate, universul este, în versurile strecute în text, cuprins într-o coajă de nucă sub forma unui trup de femeie.

Lucrul cel mai important pe care personajul principal îl face este să fugă. Obiectul să lăbiri și victimă a fantasticului-bizar, eroul fugă deasupra realismului. Frica nu este cauzată

neapărat de straniul întâmplăriilor, că de mici „povestiri în nimfă”, presupușele tăieturi din ziar, care subliniază faptul că realul poate fi mult mai straniu decât închipuirea. Refugierea într-o lăbire care depășește umorul și într-o noastră lăbă altărt este perfect întemeiată, atât timp cât ceea ce se întâmplă cu adevarat este de nedigerat. Puritatea căutătură de autorul personaj nu poate fi găsită decât în lăbirea iubită. Numai aceasta – telurică, totemică, spirituală – îl poate învăța, transcedând răjiunea, ceea ce trebuie cu adevarat să învețe.

Statutul personajului, în raport cu lăbirea și fantastul în toate formele lor, este de personaj principal, pozitiv (sau, pentru că temanul de pozitiv nu poate fi pus). În text, în opoziție cu altceva și pentru că un personaj nu există decât în relație cu celelalte, această caracteristică poate fi ignorată și individual, desigur. Pentru a aduce un ultim argument alfaimejii lui Coelho, linialul cărtii în care toate simbolurile și semnificațiile sunt captate de tubul prin care Neum privește, îl reprezentă sugestia de moarte, ca orice destin, al orcană. Apără Zenobia cu părul alt care este strigăta de personajul ce simte sfârșitul inițierii. Ea este cumințe. Stă, chemându-l și ajutându-l, demonstrându-i că acum să fie tot ceea ce este esențial despre viața telurică, primativă, dar spirituală pe care oei doi o vor încheia întocmîndu-se la rădăcini, în mlaștini.

Romanul, un fel de halucinație autobiografică, susține cunoașterea senzorială, nu pe cale paradișicală; cunoașterea prin lăbire și acceptarea bizantru, cunoașterea detaliului și a fantastului fireasc, cunoașterea fondului spiritual sufletește și se deschide personajului, umplând „ scheletul ” din debut, conferindu-i trăsătură și personalități diferite. Pentru că, în final, destinul se rezume la cunoaștere și la unde poartă aceasta pe fiecare în parte. Dacă toate „istoriile” coincid, rămâne de văzut – prin detalii și întriuri ale destinelor excepționale. Dar esse din neconștient că fiecare poveste coincide cu drumul inițierii și al cunoașterii, că se termină în moarte sau... cine știe?...

IOANA ALEXANDRU
clasa a X-a E

Eseul a fost premiat cu locul I la faza națională a Olimpiadei de Limba și Literatura Română 2007

OMUL - înger între trup și suflet

ANDRA HANTĂ

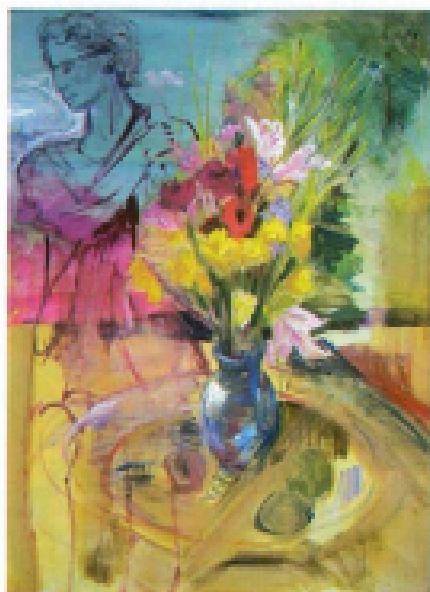
Facultatea de Științe Politice,
Administrative și Comunicare
Universitatea Babes-Bolyai - Cluj

În pîmândirea omului s-au folosit două ingrediente foarte diferite, dar totuși surprinzătoare de proporționate și bine-alesă: spiritualul și materialul. De aceea, pentru pătrunderea și înțelegerea acestui aliaș de mister al ființei umane e nevoie de privirea în ansamblul și în complexitatea lui și nicidcum de dislocarea și izolare celor două dimensiuni ce-l alcătuiesc. Foarte frumos se exprime M. Eliade când spunea că "A rîne seamă de om înseamnă foamă și nu vol să îl altceva decât om". Dacă privim ființa dintr-o singură perspectivă înseamnă automat a o limită, anulărindu-i o certitudine. Asadar, o foarte important să găsim acel punct de echilibru între cele două, deoarece acesta coincide cu însăși esența omului (din latinescul "essentia" ce definește natura unui lucru, dar care poate fi cunoscută doar prin pătrunderea a ceea ce este fundamental).

Din punct de vedere fizic avem capacitatea de a vedea, auzi, mirosi, gusta. Acestea sunt numite acte mentale ce sunt posibile datorită faptului că existăm într-un corp. Însă, pe de altă parte, tot acte mentale sunt și imaginea, dorința, amintirea, spația, fericirea. Numai că ele sunt rezultatul experiențelor sufletești. Prin urmare, atât spiritul, cât și trupul sunt la fel de importante pentru noi. Prin natură sa, omul este foarte greu de înțelemit, însă se știe că, pentru a fi împlinit, trebuie să se preocupe în același timp astăzi de sănătatea fizică, cât și de ceea cea sufletească. Dezechilibrul uneia produce automat dezechilibrul celeilalte. Căci, deși de cele mai multe ori facem diferență dintre trup și suflet, cele două nu pot exista independent una față de alta.

Materialul este vizibil, palpabil, spiritualul este întangibil și nelimitat. Dar cele două sunt strâns legate căci, de exemplu, acțiunile în funcție de trăinile sufletești asupra lumii exterioare prin intermediul trupului nostru, ai puterilor și al limitelor acestuia. Deși spiritualul putem fi nemărginit, extinderându-ne, devinem constrânsi, întrucât ne lovim de materialitate. Totuși, pentru a le înțelege nu trebuie să le separăm. Nu putem nega ceea ce există, cu atât mai mult cu cât de-a lungul timpului, s-a dovedit că extreamele nu sunt o soluție. Găsesc exemplele cele mai semnificative a fi reprezentate de Aristip și de Diogene din Sinope.

Pe de o parte, Aristip a fost cel care a cultivat un adevărat cult al plăcerii. Pentru el, aceasta reprezenta cel mai mare bine, chiar dacă își avea rădăcinile în râu. Neglijând spiritualul, existența era dedicată trupescului, ceea ce a dus la nașterea hedonismului amoral,

DINTRE SUTE DE CATARCE

cel care nu respectă nicio lege morală. La cecitatea extremă, Diogene și-a dedicat viața luptei împotriva trupescului. Dacă o viață austera, simplificând-o prin renunțarea la orice confort, doare să demonstreze superioritatea sufletului în detrimentul materialului. Însă niciunul dintre ei, alegând o dimensiune a existenței nu s-a putut "șapăda" de cecitate. Problema dualității omului a fost una dintre cele mai debătute de-a lungul timpului. R. Descartes stabilește o legătură purând în discuție faptul că esența fiziei umane se găsește atât în corp (res extensa), cât și în suflet (res cogitans). Trupul, deși are înțindere și este divizibil, are o existență incertă. Sufletul, opus acestor caracteristici, e foarte complex, fiind sumă dintr-o ratio, Intellectus, animus și mens. Pentru a explica mai bine legătura dintre cele două, el folosește metafora corăbiei și a corăbierului, unde trupul, simbolizat de corăbie, se lasă condus de corăbier - sufletul.

Consider că e foarte interesant de observat că prin universul nostru lăuntric putem cunoaște adevarata libertate. Spiritual ne construim un spațiu la care suntem singuri care avem acces. Aici ascundem gânduri, experiență, stări și chiar frustrări sau complexe. De cele mai multe ori le exteriorizăm, însă cei din jur pot recepta doar rezultatul, căci adevaratale motive rămân în interior și nu sunt

mereu înțelese. Într-un fel, aceste lucruri sunt doar faptul că în fiecare dintre noi suntem camuflați doar ipostaze: prin trup suntem creație, căci ne naștem și ne dezvoltăm, prin suflet devinem creatori. Să lărgi ne izbim de dualitate. De fapt, acesta este principiul pe care se construiește întreaga lume și implicit și noi, oamenii. În primul rând suntem trup și suflet, concret și abstract, dar, în același timp, suntem benefici și malefic, bărbat și femeie, lubră și uscă. Încredere și dezamagire, iar lista rămâne deschisă la nestînd.

Construcția acestei dualități explică multe lucruri. Tot ca și la baza nevoii permanente a omului de a-și găsi un spațiu compensatoriu realității. E în linieumană concepția potrivit căreia orice în lume are un corespondent, fie unul opus, dihotomic, fie unul complementar, fie unul ce conțopeste ambele funcții.

Dubla polaritate demonstrează că nu suntem trup sau suflet, ci suntem trup și suflet în același timp. De aceea, gândindu-se la propria-i persoană, omul se dedublează. Spre exemplu, retrăind mental anumite amintiri, el reconstruiește mitul oglindini lui Nardo în lac. Odată cu trecerea timpului, deși aceeași, persoana din trecut devine o imagine a individualității prezente.

Pe de altă parte și prin proiecțarea visurilor și a ideilor noastre la fel ne dedublăm. Suntem cine suntem, dar aspirăm la ce am putea fi. Sau așa cum se exprima L. Boia: "pățim pe pământ și visăm la stelu". Astfel, metafora vorbind, omul e copac cu rădăcinile în pământ și cu ramurile în aer. El e pasiune ce zboară în vîzduh, dar se hrănește pe pământ. Omul e poza care trăiește în apă, dar respiră aer. Permanent dubla ipostază: el e soțmeia ce se poate stinge, dar se poate și amplifica, incendind totul în jurul lui. Trupește suntem umani, sufletește ne apropiem de divinitate. Toamna de aceea găsim potrivită asemănarea omului cu înginerul. Simbolistica acestuia e multiplă, dar să privim strict din perspectiva funcției lui de a mijloca relația Dumnezeu-lume. Așa cum afirmă Andrei Pleșu că el "au aceeași calitate pură obiectivă de a îsimula aproape de Dumnezeu și aproape de om", tot așa și filmul uman reușește să intermedieze legătura dintre material și spiritual.

Astfel, așa cum trăim, izbindu-ne de concret, este necesar să găsim și un corespondent realității. Nu spun acest lucru ca

cel care nu respectă nicio lege morală. La coalații extremă, Diogene și-a dedicat viața luptei împotriva trupascului. Ducând o viață austera, simplificând-o prin renunțarea la orice confort, doar să demonstreze superioritatea sufletului în detrimentul materialului. Însă niciunul dintre ei, alegând o dimensiune a existenței nu s-a putut "șepăda" de coalații. Problema dualității omului a fost una dintre cele mai decăzute de-a lungul timpului. R. Descartes stabilește o legătură puină în discursul său că esența ființei umane se găsește atât în corp (res extensa), cât și în suflet (res cogitans). Trupul, deși are întindere și poate divizibil, are o existență incertă. Sufletul, opus acestor caracteristici, e foarte complex, fiind suma dintre ratio, Intellectus, animus și mens. Pentru a explica mai bine legătura dintre cele două, el folosește metafora corabilei și a coribianului, unde trupul, simbolizat de corabie, se lăsă condus de corăbier - sufletul.

Consider că e foarte interesant de observat că prin universal nostru lăuntric putem cunoaște adeveritățea libertății. Spiritual ne construim un spațiu la care suntem singuri care avem acces. Aici ascundem gânduri, experiente, stări și chiar frustrări sau complexe. De cele mai multe ori le exteriorizăm, însă cel din jur pot recepta doar rezultatul, căci adeverările motive rămân în interior și nu sunt

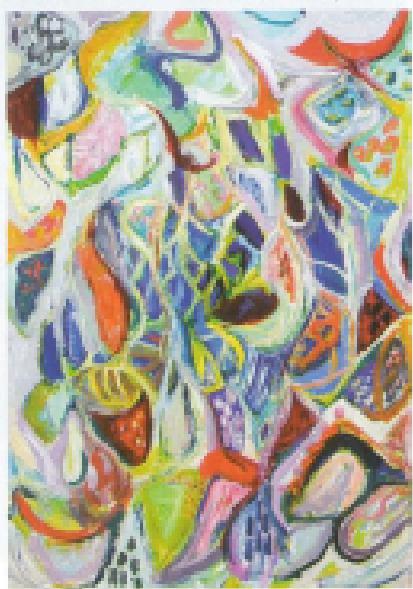
meru înțelese. Într-un fel, aceste lucruri sunt doară lăptului căl. În fiecare dintre noi sunt camuflate două ipostaze: prin trup suntem creație, căci ne naștem și ne dezvoltăm, prin suflet cleverim creatori. Să ierăși ne izbim de dualitate. De lăpt, acesta este principiul pe care se construiește întreaga lume și implicit și noi, oameni. În primul rând suntem trup și suflet, concret și abstract, dar, în același timp, suntem benefici și malefic, bărbat și femeie, lubrific și urât. Încredere și dezamagire, iar lista rămâne deschisă la neînțețit.

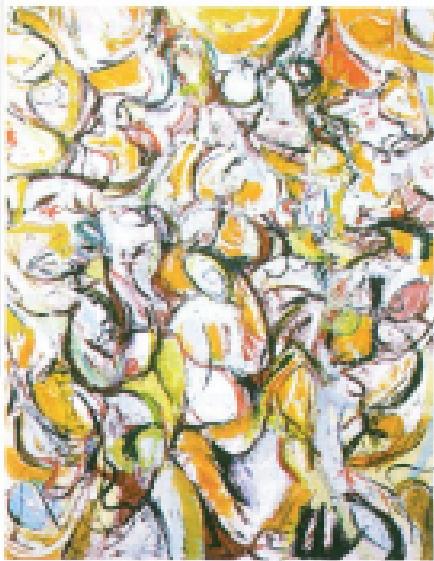
Construcția aceasta duală explică multe lucruri. Tot ca și la baza nevoii permanente a omului de a-și găsi un spațiu compensatoriu realități. E în fizica umană concepția pozitiv căreia orice în lume are un corespondent, fie unul opus, dichotomic, fie unul complementar, fie unul ce coreponde ambele funcții.

Dublia polaritate demonstrează că nu suntem trup sau suflet, ci suntem trup și suflet în același timp. De aceea, gândindu-se la propria-i persoană, omul se dedublează. Spre exemplu, retrăind mental anumite amintiri, el reconstruiește mitul oglindirii lui Narcis în lac. Odată cu trecerea timpului, deși aceeași persoana din trecut devine o imagine a individualității prezente.

Pe de altă parte și prin proiecțarea vizuilor și a ideelor noastre la fel ne dedublăm. Suntem cine suntem, dar aspirăm la ce am putea fi. Sau așa cum se exprimă L. Boltz: "păsim pe pământ și vîdим la stelu". Astfel, metaforele vorbind, omul e copac cu rădăcinile în pământ și cu ramurile în aer. El e pasare ce zboară în vîzduх, dar se hrănește pe pământ. Omul e peste care trăiește în spă, dar respiră aer. Permanent dubla ipostază: el e schimbă și se poate stringe, dar se poate și amplifica, încindând totul în jurul lui. Trupul suntem umani, sufletește ne agropăm de divinitate. Toamă de aceea găsesc pozitivă asemănarea omului cu îngerul. Simbolistica acestuia e multiplică, dar să privim strict din perspectiva funcției lui de a mijloci relația Dumnezeu-lume. Așa cum afirmă Andrei Pleșu că el "au aceasta calitate puțin obișnuită de a fi simultan aproape de Dumnezeu și aproape de om", tot așa și ființa umană reușește să intermediaze legătura dintre material și spiritual.

Astfel, așa cum trăim, izbindu-ne de concret, este necesar să găsim și un corespondent realității. Nu spun acest lucru ca

dovadă a lăsatii sau a slăbiciunii cremenilor, dar e esențial că conștientizăm că avem nevoie de contraste, căc existența uneia are puterea de a-i putea sau tempora pe ceilalăt. Si mai presus de orice, ele nu au misiunea de a se anula unul pe altul, ci din contră, de a se completa, echilibrând brațele balanței. Bineînțeles că nu trebuie să înțelegem gresit acestoră călătare a contrastelor; căc am putea riscă să cădăm în bovorism și astfel, înăind în viață și în imagine, am fi complet dezamăgiti de noi și de viața noastră. Dar, privind dintr-un alt unghi, nu e necesar să fim neapărat românci pentru a conștientiza că imaginea olerii acces în o latură a cunoșterii și uneori chiar și la adevarat. Ba mai mult, între senzorial și spiritual trebuie să existe un liant, un intermediar, Aristotel strânzând căc acest punct de legătură stă chiar în imagine.

Așadar, revenind la construcția duală a tuturor fenomenelor, înainte de a ne fixa anumite teluri, e vital să conștientizăm că esența noastră stă în stabilirea unui echilibru "dintre spirit și materie, dintre Actuuna și realitate". Adică "aventura umană", simbolizând viața în măriția ei, se bazează în primul rând pe armonia dintre interior și exterior, dobândită cu noi îngineri și apoi cu ceilalăt. După părere mea, această armonie se referă, de fapt, la o înțelepciune de viață unică pentru fiecare în-

parte decarece nu există o cale sigură și valabilă pentru toti. Se pot stabili anumite corordanțe, însă depinde de fiecare în parte cum își dozează capacitatea, căc de mult este corelația de altă parte de propria-limiteză, în ce măsură își permite să crească, să sporească sau să viseze. De asemenea, cred că în definirea condiției umane există foarte sugestivă alegoria vieții, din romanul lui Cervantes, "Don Quijote și Sancho Panza se întâlnesc și se completează într-un dialog fără sfârșit" ca urmare a faptului că cele două personaje ilustrează foarte bine dualitatea omului. Capacitatea de a-și construi propriile idealuri, de a crede în ele cu fidelitate, precum și sensibilitatea lui Don Quijote sunt în contrast cu pragmatismul și chiar superficialitatea lui Sancho Panza, dar acesta nu înseamnă că cel doi se anulează reciproc. Din contră, ei participă la un proces de osmoză prin care se autocunoaște, dar în același timp, întregindu-se unul pe celălăt, alcătuiesc o unitate.

Aceste lucruri ar trebui să ne facă să conștientizăm că suntem capabili de multe, putem sămărtări înălțarea la fel cum putem suferi din cauza prăbușinii. Trăim pe pământ printre alii oameni asemănători nouă, dar totuși atât de diferiți. E adevarat că nu vom atinge niciodată absolutul, dar acest lucru nu înseamnă că suntem condamnați la o viață medicordă. Si de aceea echilibrul este absoolut necesar în viață. Nu putem rezista, nu putem cunoaște viață dacă ne mulțumim să trăim la suprafață ei și, astfel, ne va fi imposibil să înțelegem în totalitate complexitatea omenească. Prin echilibru, prin armonia dintre pacata sufletului și mulțumirea trupului, avem deschidere către ceea ce e omul în esență lui.

Sufletul nostru trebuie să-și găsească împlinirea pe pământ, căci altfel nu vom fi niciodată dacă va fi găsit-o căndva. Apoi, ajunsă la un anumit stadiu de securitate a proprii fizice în ansamblu ei, vom realiza că unul dintre scopurile noastre e și acela de a stabili un echilibru cu cel din jurul nostru. Recunoscându-ne reciproc, vom învăța că propria viață este o parte din total "aventură" umană. Odată depășit acest prag, poate vom reuși să vedem și să respectăm fiecare în celălăt ceea ce e contrariul și completarea sa. Sincer, nu consider că e utopic să cred că armonia individuală se poate transforma într-o colectivă cu condiția ca fiecare să contribuie conștient la ea. Așadar, echilibrul - referitor la orice lucru ori situație - nu are de ce să rămână doar la stadiul de aspirație. El e ceva ce poate fi construit, ajungând parte din noi și dărât mai departe.

LEGENDĂ AFRICANĂ

prof. IOANA-MIHAELA POPESCU

A fost o dată o frumoasă zeită ce se numea Mbaba Mwana Wareza. Ea era zeita ploii și era căsătorită cu Creatorul Lumii. Aveau împreună trei fete foarte frumoase. Mbaba Mwana Wareza locuia în cer. Mantis ei era moartă dintr-un curcubeu.

Când cea mai mare dintre fete a crescut, ea a cerut mamiei permisiunea de a cobori pe pământ. Cu inimă întotdeauna, mama i-a dat voie, cu condiția să se întoarcă repede. Dar, imediat ce ajuns pe pământ, tata s-a întrebat de un vînditor, cu care s-a căsătorit.

După un timp, zeita ploii a născut un băiat pe care l-a numit Son-eib. Când Son-eib a crescut destul de mare, surorile lui au rugat-o pe mama lor să-l lasă să coboare pe pământ ca să-i arate lumea fratelui lor și să-si viziteze sora. Din toama de a nu-i pierde și pe ei, zeita ploii le-a refuzat marea lor dorință.

Atunci un prieten al Creatorului, Lupul, căruia îl plăcea celă două surori, s-a oferit să îi însoțească pe copiii zeitelor și să îi coretoască. Dar Lupul dorea să se căsătorească cu fetele și să conducă lumea, luând locul lui Son-eib. Totă l-a fost convins de viațeanul animal și le-a dat voie să pică.

Nu după mult timp, după ce au ajuns pe pământ, ei au găsit un est. O femeie din sat l-a văzut pe Son-eib și figura lui l-a părut familiară. Ea le-a oferit mâncare și Lupul l-a primit căsător.

Totii au mâncat, numai Son-eib le-a intors spatele și a dus să se întindă în iarbă, de unul singur. Pe când stătea așez, el a prins o mică pasăre roșie și a ascuns-o sub haină sa.

Pentru că inserarea se lăsa, femeia le-a oferit elorid adăpost în casă ei. Însă Lupul nu l-a lăsat pe Son-eib să doarmă în casă, ci l-a colbat mică de la marginea satului. După ce

toți au adormit, Lupul s-a dus după toți oamenii săi din sat și au dat foc coliba, omorându-l pe Son-eib.

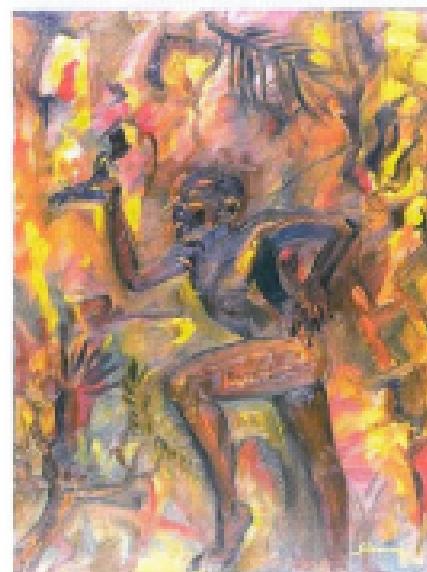
Totuși mica pasăre a reușit să scape. A zburat în cer la zeita ploii, povestindu-i tot ce se întâmplase. Zeita l-a anunțat pe celul său.

Furișă, cel doi zei au zburat către sat în mijlocul unei groaznice fururi. Sătenii au vîzut cum furtașa se apropiu cu repezicune, iar în mijlocul ei au zârtit mantua zeitelor ploii sub formă de curcubeu.

Fulgerele au început să strălucescă, lovind din ce în ce mai aproape de ei. Dar numai Lupul și prietenii lui căi săi au fost loviti și omorâti. În acest timp, o voceă puternică s-a auzit din cer spunând: "Sunăteți pedepșăți pentru că ați omorât Copilul Cerului!"

De atunci toți bosanii se tem curcubeul. Când văd curcubeul, ei înfățuiează în pământ și fug departe de acel loc.

Traducere: prof. Ioana-Mihaela Popescu
(Legenda va face parte din lucrarea
"Curcubeul - de la mit la știință")

Evenimentele deosebite în activitatea catedrei de fizică, cunoscute și apreciate la nivel de țară și chiar până în Canada;

- lansarea la 1 Decembrie 2006 a site-ului catedrei de fizică: <http://unifiz.lulu.ro/>, primul site al unei catedre în județul Vrancea și singurul site de fizică care se adresează cu precădere profesorilor de fizică (site-ul a fost accesat de aproape 1000 ori prin intermediul site-ului www.didactic.ro, iar din Montreal a venit un email din partea domnului Adrian Buzatu, doctorand univ. McGill, coordonatorul Clubul Fizica Particulelor cu o invitație de colaborare la site-ul [www.fizicaparticulelor.ro](http://fizicaparticulelor.ro);

- realizarea proiectului "Fenomenele optice naturale" de către clasele a XI-a B și a XI-a D sub coordonarea prof. Ioana-Mihaela Popescu, în perioada apr. - iul. 2007, rezultând o lucrare și mai multe prezentări PowerPoint, care sunt posteate pe www.didactic.ro.

- realizarea de prof. Ioana-Mihaela Popescu a unor lectii in format electronic la capitolul "Oscilatii si unde mecanice" din clasa a XI-a, lectii ce sunt posteate pe www.didactic.ro sau pot fi descarcate de elevi de pe calculatorul laboratorului de fizica (acestasta, modalitate moderna de lucru constand in prezentatia unor exercitii si solutii matematice).

Cele 10 legi universale ale sănătății după Betty Thorton

prof. MARIA
MUSCAT

**Prima legătură: HRĂNEŞTE-ȚI CORPUL ÎN
MOD SĂNĂTOUS**

De către orice corpul nostru ne care să-l hrănim? Imediat ce îl lipsim de doză necesară de energie problemele încep să apară. Astfel, să ne hrănim sănătos înseamnă să însigurăm corpului nostru "carburantul" minim de care are nevoie pentru a funcționa.

Dintre alimentele pe care omul le-a folosit din cele mai vechi timpuri, unele s-au evidențiat mai mult decât altele, prin calitățile lor extraordinare: miere, călăbrii de strugure, mărul, soia, oțetul de mere, etc.

A doua legătură întreține-ți corpul.

Complet uman este comparat adesea cu o mașină complexă și că oricare mașină este nevoie de un minimum de îngrijire pentru a funcționa normal și de a se achita de muncile pe care este nevoie să le îndeplinească.

Un corp care beneficiază de exercițiu fizic permite evitarea pierderilor la nivelul tesutului osos și a celui muscular, dar și de încetinirea apariției multor altor simptome de bătrânețe. De exemplu, activitatea fizică favorizează

ameliorarea capacitatii respiratorii, ajutand la meninterea caselor puternice si sanatoase, la dezvoltarea unei miscari lente ameliorante.

Practicarea unei activități fizice, regulat, este un act imperativ necesar pentru sănătate, indiferent de vîrstă sau sex. Este preferabil ca momentele consacrate exercițiului fizic să se întândă de-a lungul întregii săptămâni și să nu fie condamnate în cîteva ore dintr-o anumită zi.

"Mîntă sănătoasă îi corp sănătos" - dacă exercițiul fizic are urmări benefice asupra sănătății fizice, acesta este în fel de bun și la nivelul sănătății mentale. Energia cheituită în timpul exercițiilor fizice elibereză în mod sănătos tensiunile, până la a produce un sentiment de relaxare totală.

A treia lege: LASĂ-ȚI CORPUL SĂ SE
REFACĂ

A ne ruina sănătatea prin excese este cel mai sigur mod de a invita boala să se întâlnească. Este un real pericol de care trebuie să ne apărâm acordându-ne perioade de odihă.

Zilele libere la sfârșit de săptămână și vacanțele nu au fost inventate încă deodată. Acestea răspund unor veritabile nevoi de refacere a organismului.

Somnul este o funcție naturală și este important pentru supraviețuirea noastră, precum respirația și hrănirea.

A patra lege: UNESTE-ȚI TRUPUL CU SPIRITUL.

Sporturile asiatiche, artile marțiale, recurg în afara de activitatea fizică, la exerciții mentale care, la rândul lor, fac apel și la spirit.

Crăciunița (schimbând tonul și comportamentul): - Stai, am o idee! Mai bine ... (cu un ton hotărât și cu o privire răzbunatoare către Moș): mai bine merge să-ti fac prăjitură decât să stau cu moșul ștea bâtrân, și morecângă, și leneg! La revedere, mosule! Te pup! Ne mai vedem, Moș Crăciun (îngrijorat deodată): - Val de minciună! A plecat Crăciunița! Cine îmi va face treba? Cine va mai lipa la mine? (Către spiridușii, autoritate și generează): Cine se duce să o salveze pe Crăciuniță și dublez salariul și-i dau... și-un bonus!

Spiridușul 1 : - M... dai Moșule, tu... știi... nu ne dai salariul!

Spiridușul 2 (venind de afară) : - Domnule Crăciun... Sacul e prea mare și

nu incape în sacul! Ce să fac?

Moș Crăciun (salomn și plin de bărbătește) : - Gata! Spiriduși, scoateți-l S-ul!

Spiridușul 1 și Spiridușul 2 (în cor) : - Imediat îl coasem Moșule, numai... nu te miscă! (În cos S-ul de la SUPERCHRISTMAS) (Moșul săi să picăce că S-ul de pe piept este cusut gresit, orizontal și nu îl lasează să zboare, Moșul se uită pe piept surprins când vede gresela)

Moș Crăciun: - Hai, ce mi-ai făcut?

Spiridușul 1 și Spiridușul 2 (în cor) : - Souze, Moșule, Imediat îl facem!

Moș Crăciun (acum sigur pe sine învăță mămlile): - Super Moșul în acțiune! Crăciunița mea, vini!

Scena IV

Vrăjitoarea, Crăciunița, Povestitorul, Moșul, Spiridușii

Vrăjitoarea: - Si moșul ăsta bâtrân! Acum trebuie să-l salvez și pe ell (Către Crăciuniță): Draga mea, nu te grăbi, să faci prăjiturile bune!

Moș Crăciun: - Am ajuns!

Vrăjitoarea: - Moșule, te provoc să o ghicitoare!

Moș Crăciun: - Ba nu... eu te provoc să... (scărinându-se în cap)... o tabără!

Vrăjitoarea: - Ba nu!

Moș Crăciun: - Ba da!

Vrăjitoarea: - Pie! Tot eu... o domnișoară... cedez!

Spiridușul 1 și Spiridușul 2 (în cor, apuțăți de fugăzind cutia de table): - Moșule, Moșule, îi-ai uitat tablele!

(Vrăjitoarea și Moșul joacă foarte energetic)

Povestitorul (intervine): După multe mutări Moșul zice:

Moș Crăciun (întâlnindu-se trist la joc, unde se verde că pierde): - E... e de râu!

Vrăjitoarea: - Ca să-ti dau sansă, te provoc să la o ghicitoare!

Moș Crăciun: - Bine... dar dacă răspund la ea, mi-o dai înapoi pe Crăciuniță?

Vrăjitoarea: - „Ce-i săb, pulsos și moale,

Si o calcă în picioare?”

"C existență sănătoasă viață interioară va fi întotdeauna o existență moartă."

Pentru a fi sănătos este neapărat nevoie să te simți în largul tău, să fi în amoniu cu tine. Înști dar și cu ceilalți. Atunci când ne îmbolnăvim ar trebui, mai întâi, să analizăm că nu merge bine. În viață noastră personală, familială, profesională și să aducem schimbări în situații care ne deranjează. Spiritul și corpul sunt mereu în concordanță.

Alegorii sănătății, alegorii vindecării, alegorii să fiți încrăzitori, refuzati să vă fieți condus de gânduri negative sau de ideea că sunteți inutil. Puterea vă va apăra și mult ca oricine sau croul.

A cincilea lege: FII OPTIMIST ȘI INCREZĂTOR

Dacă sunteți convins că veți fi bolnav și că veți muri de tânăr, sunteți sansa mari să se întâmple! "O spuneți, o credeți, atunci o veți și obține."

Amonia ar trebui să fie unul din cele mai importante scopuri în viață. "A trăi în amoniu cu sine și cu ceilalți" ar trebui să ne ghidzeze pe tot, pe tot parcursul vieții. Aveți încredere în voi, aveți încredere în ceilalți și în viață. Îndată este cea care limitează bucuria și împiedică lucrurile să funcționeze normal, aceasta ne face să nu avansem și să cădem în rutină.

Increderea combată toate aspectele negative, propulsându-ne înainte, spre acțiune, spre viitor. Când ai încredere în tine, în corpul și în mintea ta, deschizi drum oricărui posibilății.

A sasea lege: LASĂ NATURA SĂ-TI CĂLĂUZEASCA VIAȚA

Desi este ceva natural, soarele a devenit, mai ales în ultimii ani, un înamic important al sănătății. Mai exact este verba de stratul de ozon, care ne spără și care a fost pur și simplu găurit de poluare. În prezent, expunerea la soare, neprotejat în mod corespunzător, poate produce insolalații, care sunt capcane ale cancerului.

În momentul în care am înălțat produsele "toxice" din hârtia noastră, am luat de la o hotărâre intelectuală, de pe urmă căruia nu vom avea decât de clătit în ceea ce privește sănătatea. Alegerea apoi pe care o vom face capătă o importanță care nu poate fi neglijată.

În ceea ce privește aerul pe care-l respirem, fiecare dintre noi poate face ceea ce trebuie să facă pentru a evita supraîncărcarea lui cu elemente toxice. Zgomotul este și el un factor toxic de luptă în sensul atunci când este vorba de sănătate.

Plantele contribuie la sănătatea organismelor de mileni. Sub formă de frunze, în extracte, în tincturi, în uleiuri, calitatea plantelor poate ajuta la prevenirea bolilor, la întărirea organismului și poate ajuta chiar la vindecare.

A sasea lege: ÎNVATA SĂ TE ADAPTEZI

Viețea este o vesnică schimbare. Schimbarea are un potențial nelimitat. Acordăți-vă sansa de a ajunge la aceasta, mergeți de la sine spre ea și veți ieși mai inteligenți și mai puternici de fiecare dată.

Sănătatea cere flexibilitate, precum și iertare și o anumită uitare. Astfel, una dintre primele reguli ale adaptării ne cere să ne concentrăm asupra prezentului nostru, pentru că, de fapt, asupra lui avem putere și chiar o putere mare. Prezentul este garanția viitorului.

Să te adaptezi înseamnă să stai să înveți, chiar și din proprie greseală. Să înveți înseamnă să accepti, să te deschizi spre nou, spre necunoscut, spre celilalt. Să îți păstrezi

descoperi, ci este un mijloc foarte eficient de a rămâne mereu în formă. Trebuie să aparteți timpului tau. Dacă vrei să evoluzezi trebuie să o fac în ritmul vieții. Pentru a te adapta trebuie să-ți depășești temerile.

A opta lege: FII ACTIV SI FOLOSITOR

Pentru a-ți asigura sănătatea este neapărat nevoie să pomesești pe calea împlinirii de sine.

Pentru a trăi mult timp sănătos, trebuie să și-ai să te menții ocupat, să fii activ zilnic și să muncesti.

Organismului, cu cât îl cerem mai mult, cu atât este mai în măsură să ne furnizeze "mărfă".

Fii creativ și găsești-vă propriul drum. Nu îlăsat pe alii să vă arate calea, pentru că sunt puține surse ca să corespundă așteptărilor voastre.

A noua lege: GĂSESTE-TI ECHILIBRUL!

Echilibrul constă într-o justă împărțire între orele pe care le consacram scălii, învățăturii, cele pe care le dedicăm somnului și cele pe care le dedicăm distracției.

APA PI

prof. VALERICA
ILIE

În urmă cu mai bine de 30 de ani, savantul japonez Kukava a demonstrat matematic existența unei a patra forme de energie naturală (pe lângă energia electrică, magnetică și gravitațională), pe care a denumit-o ENERGIA PI. Încercarea lui de a produce și a studia în laborator energia nouă descoperită a bucurat de sprijinul unui întreg institut de cercetare din Tokio. Cercetările au demonstrat că energia PI este de origine cosmică și poate fi capătată de celulele vii, care o utilizează pentru a-și completa deficitul enero-informational. Deoùi nivelul energetic scade, corpul fizic intra în suferință. Aporul de energie PI duce la îmbunătățirea proceselor metabolică ale organismelor vii. După cum se stie, deficitul energetic al corpului se observă în anum - un

Echilibrul, pe toate planurile, este necesar sănătății, de aceea trebuie să încercăm tot timpul să îl păstrăm sau să îl regăsim atunci când enerhia încercă să își facă loc.

Dormiti cel puțin 7-8 ore pe noapte, măncati cumpărat, faceți regulat exerciții fizice, evitați alcoolul, fumatul, drogurile.

Sănătatea trece prin intelect. Ca și corpul, creierul are nevoie să fie pus la "muncă" pentru a nu se astreia - atunci să-l foloseam rău rezervelli

A zecea lege: ALEGE CALEA IUBIRII

Iubirea trebuie să fie centru futuror lucrurilor - aceasta trebuie să fie centru reportului nostru cu noi însăși, dar și cu ceilalți.

Indulgența și toleranța sunt plăcute atât trupului cât și spiritului.

Iubii-vă suficient de mult pe voi însăși, iubii-i suficient de mult și pe ceilalți, iubii viața și vezi avea mereu la indemânăarma cea mai plăcătă care există pentru a atrage viața și boala: SPERANȚA. Speranța și dragostea ne dau speranță, reușesc să înfrângă multe necazuri.

inducu precis el stările de sănătate. Avera este, de altfel și etalonul unei aparaturi speciale, modificarea ei poate fi ușor observată.

Energia PI se găsește în natură, dar din cauza distrugerii mediului nu mai avem acces la ea. Poluarea, din ce în ce mai agresivă, oprește energia PI la straturile inferioare ale atmosferei. Cea care reușește să ajungă pe pămînt, în cantități și apă întrime este influențată de chimicalele din aer, sol și apă, pierzându-și puterea binefăcătoare. La rândul lor, organismele vii sunt atinse de toxine din mediul înconjurător, acumulând inimagineabile cantități de toxine. De aici și plăni la boala nu e decât un pas.

Pomind de la aceste concluzii, cercetătorii niponi au reușit să inventeze o tehnologie complexă, numită BIO CONTROL SYSTEM, capacitate să capeteze și să transfere energie PI. Studiile au demonstrat că cel mai ușor transfer al energiei PI se poate face prin apă. S-a născut imediat ideea utilizării apel PI în scop terapeutic, stăndu-se că orice organism viu tolorește aporul de lichide în procesele fizico-chimice. Celui grupului japonez de cercetare, dr. Shinji Makino, dă explicația acestui fenomen: "Apa PI contribuie la aprovisionarea funcțiilor vitale cu bioenergia. Energia apel PI acționează până la nivelul celular, putând intra și în compoziția cristalelor. În acest fel, organele înfame primesc energie

necesari menținerei echilibrului bioenergetic. Consumul de apă PI este un mod simplu de menținere a sănătății, de creștere a rendamentului fizic și psihic."

Ca orice inventă, apa PI a fost testată an de zile în laboratoare - pe plante, pe animale și apoi pe subiecți umani. Rezultatul nu au întârziat să apară. Surprinzător, apa PI și-a căutat utilizare nu numai în domeniul sănătății, ci și în industrie, fiind folosită de mai bine de două decenii în întreaga lume.

PROPRIETĂȚI

Apa PI se obține prin purificarea și bioenergizarea apei potabile, cu ajutorul instalației Life Energy. În urmă acestui tratament special, se obțin următoarele îmbunătățiri: eliminarea substanțelor nocive (molecule organice din pesticide, insecticide, hormoni etc.); adăugul sănătății minerale necesare obținerii calității apel de izvor; încărcarea cu bioenergie și informații de importanță vitală. Rezultatul: apa PI nu se alterează, este de o puritate frapantă, necontînd încărcătură bacteriologică sau particule de metale grele. Aceste calități ale apel nu sunt numai benefice, ci indispensabile pentru funcționarea optimă a organismului uman, pentru menținerea sănătății și revigorarea energetică. Apa PI are o aură care poate fi fotografiată. Cercetătorii au fost surprinși să constate că aceasta aură corespunde cămpului energetic uman. De unde s-a dedus și compatibilitatea cu tratamentul cu apă PI.

EFFECTE TERAPEUTICE

Dacă este consumată în mod sistematic, efectul terapeutic al apă PI variază de la subiect la subiect și depinde de starea de sănătate a organismului. Modul de viață și consumatorului este determinat pentru eficacitatea tratamentului. O alimentație echilibrată și un consum suficient de apă PI (2 litri pe zi) întrețin sistemul imunitar, asigurând spălerea organismului. S-a constatat că apa PI usurează digestia, este eficace în constipații (un pahar de apă PI pe stomacul gol), împiedică formarea calculilor renali (datorită funcției renale mai intense) și rezolvă calculii renali deja formati.

În cazul afectiunilor gastrice (în ulcерul gastric în special), la început se pot intensifica simptomele bolii, dar acestea disipa în câteva zile, dacă nu se întrerupe tratamentul de apă PI. Multi bolnavi își revin complet, pot întrerupe medicația specificată și pot trece la o alimentație

normală. Apa PI ajuta funcțiile hepatici, scăde dependența de alcool, cafea, tutun. Are efecte spectaculoase în vindecarea bronșitelor, a astmului bronșic, a sinusitelor, a cefaleelor și în ameliorarea micozozelor. Utilizată constant, regleză nivelul zahărului în sânge, reduce edemele membrelor inferioare datorate retinzelor de lichide, crește rezistența organismului la stres și la multe fizice grele. Un lucru curios, pe care nici specialiștii nu-l-au putut explica, este faptul că negi, oricât de vecchi ar fi, încep să se usuce de la sine, iar dermatozele sunt opriite din evoluție. Clădirea făcută cu apă PI determină călătarea temului. Folosind la călărea căvătă bucală, ea oprește elingerearea gingiei și îngreunează formarea tariului dental. Compresele cu apă PI sunt foarte odihnitoare pentru ochi obosiți. În majoritatea cazurilor, s-a observat că cei care au consumat apa PI au renunțat la răcoritoarele inducătoare. Datorită efectului detoxifiant, consumatorii de apă PI pot avea ameliore și diaree la începutul curei, timp de aproximativ 10-12 zile. Decareaza are un efect invigoritor, nu se recomandă să bea apă PI seara.

APA PI SI CANCERUL

În cazul cancerului, apa PI oprește dezvoltarea tumorii, iar starea generală a bolnavului de îmbunătățeste simțitor. Un grup de cercetători unguri au testat efectul apăi PI în tratarea cancerului manifest. Experimentul s-a făcut în condiții de spitalizare, pe bolnavi diagnosticati cu cancer. S-au împărțit bolnavii în două grupe, egale ca gravitate a bolii și pronostic: grupa A - pacienți tratați cu chimioterapie; grupa B - pacienți tratați cu apă PI în soluție injectabilă, placebo. S-a constatat că la 13 pacienți (din 24) ai grupului A au intervenit complicații și decese în urma tratamentului cu chimioterapie, unii decedând în prima lună de tratament. La 5 pacienți ai grupului B au dispuș tumorile, la 6 dintre ei s-au redus considerabil, iar la restul s-au redus simptomele manifestate. Din grupul A, 8 pacienți au decedat în timpul tratamentului, iar alii 5 pacienți au decedat în sase luni de la tratament. Din grupul B, 9 pacienți au murit până în prezent, dar din alte cauze decât cancer. Pe baza examenelor de specialitate efectuate, s-a constat o îmbunătățire considerabilă a rezistenței organismului. Studiile clinice au demonstrat că apa PI asigură regresia tumorilor, fiind unul dintre puținele tratamente adjuvante acceptate în spitalele oncologice de către medici unguri de specialitate.

Cele mai poluate zone din lume

CELE MAI RELE 30 DE LOCURI DIN LUME ÎN ANUL 2007

A. Poluarea aerului

Urumqi (China)
Lanzhou (China)
Mexico City (Mexic)
Dandora Dumpsite (Kenya)
Norilsk (Rusia)*
Limfen (China)*

B. Poluarea cu metale grele

Bratsk (Rusia)
Rudnaya Pristan și Dalmagorsk (Rusia)
Oskemen (Kazahstan)
Huad (China)
Wanshan (China)
Meycausayán și Marilao (Filipine)
Hazarbag (Bangladesh)
Sukinda (India)*
Kabwe (Zambia)*
Tianyings (China)*

Ranipet (Africa de Sud)
Haina (Rep. Dominicană)
Huancavelica (Peru)
La Oroya (Peru)*

C. Poluarea cu produse chimice

Dzerzhinsk (Rusia)*
Magnitogorsk (Rusia)
Sumqayıt (Azerbajjan)*
Vapi (India)*
Mahad (India)
Matanza (Argentina)
Oriente (Ecuador)

D. Poluare radioactivă

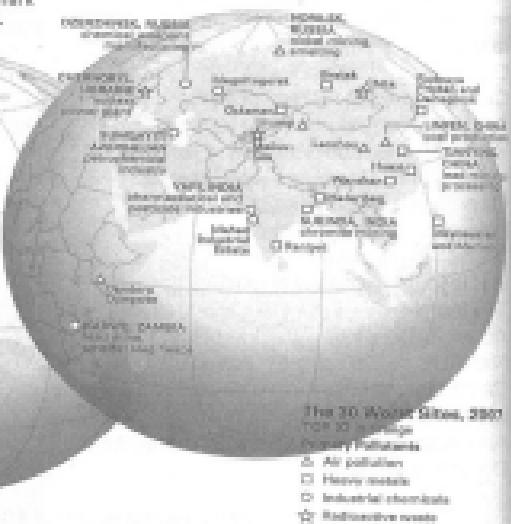
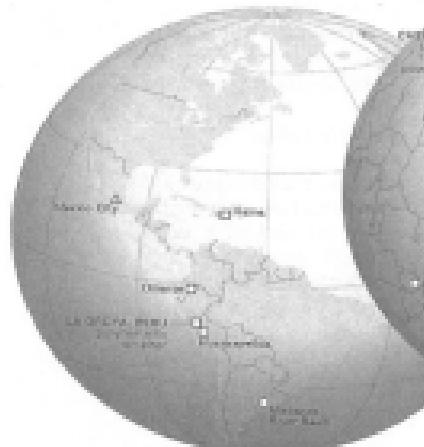
Cernobyl (Ucraina)*
Chita (Rusia)
Maiuu Suu (Kirgistan)

* reprezintă locațiile în care se atinge maximum de poluare din fiecare tip

prof. Mariana PECETESCU
După NATIONAL GEOGRAPHIC noiembrie 2007

Most Polluted Places

Pitthy air, foul water, and soiled soil mark an environmental group's Dirty Thirty.

Experimente didactice reușite

**ALEXANDRA
PĂDURET**
clasa a IX-a D

Clasa a IX-a

Tema: Joc și joacă

Metoda părinților gânditoare

Părinția: Roșie

Cerințele: Imaginați-vă că sunteți Eva/Adam

din opere. Tablouri biblice de Tudor Arghedi

Alăturati un monolog în care să prezentați

Faptele din punctul vostru de vedere

Produsul final: Monologul Evei

O! Dumnezeu cum ne-a lăsat aici stângheri...
Când ne-a creat din cîrlig abia ieri!

Adam se joacă colo... prin boschetă

Mai tîrzi ca un lînc cînd cade în scaletă...
În jurul meu-doar pomin micii... dar stai

la ulte acolo, porumătemecat din Rai!

Ce mere roșii îl împodobesc

Cum smachene și rolo strălucoesc...

Adam!... Adam nu vine... Ce să fac?

Voi lăua un măr... de plictiseală să-l mânânc

Ce-ar să fie?! Mânânc... și apoi mă culc

Ce poame bune are Raiul! Într-însul...

Plăcut mai are mărul gustul...

La ulte... vine și Adam

Pas legănat, nepăsător și calm

Ti-te foame? Ultă, ia un măr... E bun să și și

Adam... O Doamne... nu ești îmbrăcat

Nică nu nu-s... dar... ce să te întămpat?

Că plănu acum chiar nu m-a doranjet...

E mărul... fructul interzis... să și și...

Am păcălit Adam... De-acum nu mai suntem

Dear niște mici copii...

Clasa a IX-a

Tema: Joc și joacă

Metoda părinților gânditoare

Părinția: Verde

Cerințele: Imaginați-vă alte două posibile finaluri ale operei După meci de Ion Barbu

Produsul final:

Un alt final al operei "După meci" (I)

Înălțat la dambă prinși

Mă-morsel subi alunca...

Îi zârbi lângă culcosu-i

De frunză.

M-aspăta

Cu ochii mari, răsușit pe două pale

Gata gata să se-nclăsole

Mă-privesc nedumerit

Chiar posesc și stârnjenit...

Vroia pasarea să-mtrebe

De ce pare I-am lăsat

Singur, după desculțat,

Cu vîlomita păgână

Ce năstea mură mari, de lăru

Bicuții de vînt și trăg

Se uită descompănit

După soare cald prin vreascuri

După ruguri...

După larba de pe cămpuri...

Gându-i fuse troienț

Si-un geamăt clar, ascuțit

Mai și-i strârâme glosacea

A rămas singur și trist...

Îi privi... bocind în punuri

Wând și-i cur atios lătare

Îi lăua în palmă mică

Si-abia i-înseai de frică

Să nu-l rănesc mai tare...

Apoi I-am adus acasă și de atunci

Scările se cerne vesnic peste lunci...

Un alt final al operei "După meci" (II)

prof. coordonator JANET VOINEAG

Încălțat la dambii prinși
Mărinosel subit alunis...
Căutând calm prin frunziș
Pe amicul meu stingher
Aruncat un ochi pleșej
La grămadă de nufără
Strâlucind ca reci zâmbrele
Pe culcosu-i adormit.
Melo... Is-i de unde nu-i
Pesezme-a plecat hal-hul
Speriat de chipul sur, nece
Aspru și păgân
Ai viitoritei zăluze
Ce-n turbăre grea de umbre
A umplut pământu-ntrög
De obîrgătu-i surd și bleag..
Incepul a-l descântă
Crezând c-asta aștepta
Să se-ritoarcă pe fură
Ici-sa în alunis...
-

Melo, melo
Cotobelc
Ghem vărgat
Si ferecat;
Lasa noaptea din găoace
Melo nătărg si tă-te-ncoace
Nu e bine să te-ascund
Subt păreșii grei si scunz; -

După ce am descântat
Mi-am pus jos
Si-am așteptat..

Noaptea se lăsă hapsină
Peste brâul greu de lănd
Ce-ningea, pictura totă...
Stai acum, na și mai cată
Melo, prin frunziș stufoș
De subt bradu-nalt bârboș

Trist și singur mă-măriosel
Melancolic la bordel....
Noaptea, focul

Chiar și jocul
Mi-au părut surorii de lele
Ce mă necăjeau de relo
Si-mi popleau rari, elădră
- Ulte că nu l-ați găsit
Nu-mi venea nimic în gând
Cum să fac să nu le-ascut
S-am rămas plângând ușor
Dup-un melo rătăcitor. -

Într-uniformă și înținuta trendy

Uniforma... Acel termen care pe mulți dintre noi îl trimit cu gândul la comuniști, a devenit un lucru normal în multe din liceele fasciștene. Dar uniforma reprezintă de fapt acela de identitate al elevului. Nu spun că ea î-l face pe elev mai descript, mai răspunzător pentru faptele sale, ci că doar îl etichetează: "este elevul Nostru" x.

Și totuși... De ce elevii nu acordă o mai mare importanță uniformei? Care sunt prea fascinanti de modă? Sau doar din temă de a nu se reintra în parada în care, în România, uniforma avea rolul să asemănăască, să înregimeze sau să egaleze. Astfel, individul fiind înlocuit în perioada respectivă, cu colectivul, iar cu timpul primul și-a pierdut identitatea devenind un element carecire din al II-lea sau al III-lea. Oricare ar fi motivul lor, un lucru este cert... uniformele sunt considerate un prototip și nimeni nu le va accepta de bunăvoie!

Chiar dacă uniforme nu influențează calitatea actualui educațional, ea ar trebui să fie unul din principalele motive ce stau la baza formării caracterului fiecărui. Spun asta, pentru că aduce o coreație egalitate între elevi, nepermittând scoli să devină un loc în care să mergă doar să-și etaleze ultima colecție de haine cumpărate.

Dacă poza părintilor din albumul de fotografii, cu cravatele roșii și sarafanele comuniste din materiale sintetice nu îi inspiră pe liceenii fasciștini, poste găsesc ceea ce căută la Colegiul Național "Unirea", căci ne putem mândri cu o uniformă ce ar trebui să-i mulțumească și pe cel mai pretențios elev în materie de modă. Chiar și ea, ea este privită

cu o sarecare îndoiabilă de către elevi. Astfel, ajungem la concluzia că, oricât de drăguț ar fi uniforma, nu cred că ar putea întruni aprecierea a mai mult de 60-65% dintre elevi. Pentru restul rămână tot o obligație, el considerând că purtarea hainelor identice, nu ar face decât să le stăbească personalitatea și că ar trebui să existe un regulament privind înținta, fără a se spela la ideea de uniformizare.

Partea bună a uniformei este că le cultiva elevilor apartenența la o instituție valoroasă. Astfel, a punctă o înțintă decentă, devine un semn de respect și de ordine! Fiind domni să se exprime liber, elevii trebuie să învețe să se manifeste în ideal, în decizii corecte, în atitudine dinamică și constructiva, nu în haine căi mai "trendy".

Este inutil să se impună ca uniforma să fie obligatorie în scoli atât timp cât nu există rezultate echitabile pentru o educație medie. Nu hainele fac pe om, ci omul se face om și nu om. Purtarea unei uniforme nu face elevul mai slitor, mai atent la ora, nu îl oferă "cheful" să a face carie. Pentru a exista acesta "cheif" și rezultate maxime, este necesară în primul rând destinderărea elevului care vine din partea profesorului și al modului de desfășurare al orei de curs.

În concluzie, uniformele sunt un aspect neglijabil în procesul educational. Ar trebui să se pună accentul pe ceea ce este cu adevărat necesar: ca elevi să fie ghidăți pe cel mai bun drum, astfel încât să poată reuși să le decidațiecate pe tot parcursul vieții.

NICOLETA LAZĂR
clasa a XI-a E

Poezii de Nichita Stănescu

Poesie di Nichita Stănescu

Trecere

Emozie de Toamnă

A venti tozama, acopasi-mi înima cu cava,
cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta.

Mi tem că n-am să te mai văd, uneori,
că ai să te ascunzi într-un ochi străin,
și el o să se-nchidă cu-o frunză de pezin.

Și-afuncă să apropii de pietre și taci,
în curvările și în rec în mare.
Sau luna și o casă și o prefac
într-o dragoste mare.

Emozione d'Autunno

È arrivato l'autunno, coprini il cuore con qualcosa,
con l'ombra d'un albero o meglio con l'ombra tua.

Ho paura di non vederti più, a volte,
che ti ascondrai in un occhio straniero,
e che esso si chiuderà con una foglia d'assenzio.

E allora mi avvicino alle pietre e faccio,
prendo le parole e le annego nel mare.
Stabilo la luna e l'alavo e la trasformo
in un grande amore.

C-un stilou fără cerneală
Zgâri foaia îngăbenită
Cu tăcerea dulce a Noptii
Prințe liniile soptite... .

Tulbure curgând,
Mă-nfăordă și mă chinuie
Adormindu-mă, trăsând usor
Sângelui-mi un bland surdus.

Sufletu-mi căntă căzând
Un "Addio"...
Încă o viață pierdută,
Secretul?!

Passaggio

Con una penna senza inchiostro
Graffio il foglio ingialuito
Col tacere dolce della Notte
Fra le linee sussurrate... .

Perfurbato corgendo
Mi spaventa e mi tormenta
Addormentandomi, tracciando finamente
Il mio sangue un docile somiso.

La mia anima canta cadendo
Un "Addio"...
Ancora una vita perduta,
Il segreto?!

Autoportret

Eu nu sunt altceva decât
o pată de sânge
care vorbește.

Autoritratto

Io non sono altro che
una macchia di sangue
che parla.

Moș Crăciun (vizibil pus în incercătură): - Cât timp îmi dai?

Vrăjitoarea: - Ai două ore să răspunzi la ea! Ca să primești pe Crăciunul tău!

Moș Crăciun: - Bine... mă întorc acasă, (amenințător): dar peste două ore îmi vei aduce nerăstă!

Scena V

Toate personajele

Povestitorul: Moșul a căzut pe gânduri. Un spindus, venind de afară, răsuflând din greu zise:

Spiridușul Z: - Moș Crăciun... Ce să fac? Donner se bate cu Blitzer!

Moș Crăciun: - Mai ai o leacă năbdare! (încercând din greu să dea de capăt ghicitoñi spuse de vrăjitoare). ...Ceva alb? ....Să o calc în picioare? Aasa... stii! Barba mea e albă și Crăciunul mi-o calcă.

Vrăjitoarea: - Mai gândește-te, moșule! Nu uită: **TIMPUL SE SCURGE!**

Moș Crăciun (depuñă): - Mă... tu... povestitorule: ce e alb, puls și moale și o calc în picioare?

Povestitorul: - Mosule... nici asta nu stii? **ZĂPADĂ!**

(**Moș Crăciun** slergând spre **Vrăjitoare**): Zăpadă!

Vrăjitoarea: - Cum de-ai găsit! Nu te credeam în stare.

(**Vrăjitoarea** o aduce pe **Crăciunita**, care se îmbăleșează cu **Moșul** și revine la ocupările ei)

Povestitorul: Si astfel Moșul dădu dovedă de e...

Moș Crăciun: - ... roism!

Povestitorul (apară și mai încet): E-golam! (Către Moș, împăciitor) Bine, Mosule! Vezi de cadrunele tale! Copii, moșul chiar a dat dovedă de eroism și pentru asta ce ziceți să facă?

Publicul: - Să ne dea cadouri!!!

Moș Crăciun: - Am să vă dău cadouri, dacă îmi cântați un colind frumos!

(În timp ce copiii cântă colindul, **Moșul** dispără un moment și reapare cu un sac plin de cadouri).

Autor: Alexandru Burgă, Cristian Condrea, Patricia Dumitrashe, Adrian Ion, Valentina Tănase, elevi ai clasei a V-a

Ora de desen

Haideți să jucăm un joc
Ne depărtăm de lângă foc
Să desenăm cu degetul,
Pe fereastra aburită
O altă lume decât cea obișnuită.

Și vântul va suflare
Pictura lui măiestrii
Cotaj din flori de gheăză,
dar nu se vor compara
cu zâmbetul de pe fereastra
făcut cu un deget pitit de
dulceașă.

Nolembrie

Veroza aruncă fulgi de lumină pe caiete

Ti-un tablou de iarnă sătăcuminte pe perete

Basmă și amintiri e-astern mereu

Lângă lampă ce fine loc de semineu

Blană pisică vibrează a colinde

Si-un urș de plus mai cască și se-nținde.

Pe birou s-au risipit covrigel cu mac

Si-n casă plutește visul miroslului de cozonac.

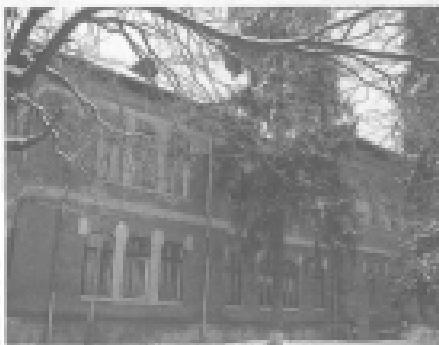
Fantasma unei sărni într-un colf se stinge

Iar eu mă uit pe geam și văd cum... plouă.

OANA DULVARĂ

clase a IX-a E

A fi profesor la Colegiul Național "Unirea" (Speranțe împlinite)

Incepîndul activității mele didactice a coincis cu perioada cea mai sumbră a socialismului, anii '80. Practica agricolă, învățămîntul politico-ideologic, "Cântarea Românilor", munca patriotică, activitățile educative cu titulatură căt mai pompoasă și mai mobilizatoare, îndeplinirea planului economic alcătuitor gama vastă a programului de formare a omului nou, o linjă docilă, fără personalitate, care nu se putea dezvoltă în mod liber. Totul purta semnale imitării politicului, iar dacă se întâmpă să gândești și să vorbești altfel decât în sabioanele impuse de limbajul de lemn atrăgăsei atenția, erai suspectat de abaterie de la "triste direcțiuni ale politicii oficiale de partid și de stat", puteai fi sancționat (în cel mai lejer caz) sau anchetat și închis (în situații deosebite). Dorința noastră, a tinerilor profesori din acea vreme, era să-l ferim pe elevi (cât ne permitea violența regimului) de lucru cel mai groaznic ce se putea întâmpina: spălarea creierului și transformarea într-o masă amorfă, usor de manipulat. Refugiu din marasmul cotidian în adevarata cultură a constituit atunci o formă importantă de rezistență.

Anul 1989 a adus celor legați printre repartite de o anumită școală (chiar dacă nu corespundeau pregătirii și rezultatelor din timpul studiilor) perspectiva neesperată anterior a unui

concurs pentru ocuparea posturilor în școli de mare renom. Aceasta a avut loc la sfîrșitul lunii august 1990 și a constat într-o probă scrisă al cărei subiect mi-a plăcut foarte mult. Afara rezultatelor mi-a adus o mare bucurie: eram admis! Puteam să dau ultimii toate necazurile pe care a trebuit să le indu Ir. în anii de dictatură. Păstram doar bucuria formării unor elevi foarte buni pe care îi avusem și chipul lor luminos într-o epocă dominată de întuneric.

Liceul "Unirea" oferea un număr mare de catedre la diverse discipline în dorința de a înlătăra vechea tradiție a unei școli de elită. Am ales însă ecatoare întrucât îmi placea școala la care veneam în anii '80 ca să participe la interesante activități metodice. Știm sigur că merit acestă senză de-a mă afirmă; mă pregătise pentru performanță în anii de facultate și prin alte două examene dificile pe care le trecusem în primii ani de activitate didactică. Totuși, în primele săptămâni aproape nu-mi venea să cred că sunt profesor. Într-o școală cu renume unde etica personalității au fost desculț sau elevi. Uram cu emoție sărbătoarea de la intrarea principali, păreau cu încredere în sălile de clasă unde elevii mă primiseră bine. Au urmat anii de munca și rezultatele deosebite nu s-au lăsat prea mult ascoperite. Aveam în sfîrșit elevii pe care îi dorisem în anii de facultate și pe care mi-am imaginat după modelul celor întâlniți în perioadele practice pedagogice la Colegiul Național din Iași.

Au trecut de atunci aproape opt-sprezece ani, vîrstă elevilor cărora le sunt în prezent dirigintă. Speranțele avute în 1990 s-au împlinit. Rezultatele lorilor și actualilor mei elevi confirmă acest lucru. În cluda unor excepții, nu vreau să cred că școala românească nu se va renaște și că valoarea sa va fi din nou criteriul esențial de apreciere în societate.

prof. CRINA CAPOTĂ

Despre CEAUL DE JOI și despre ce a fost în mintea mea când am hotărât să participe la schimbarea la față, dar mai ales la îmbogățirea substanței intelectuale și, pe alocuri morale, a Liceului UNIREA în 1990

Dacă se vrea să mă mențin în registrul clinic, ironie și pând la urmă de căcău se vrea să dau curs numai acelui eu întim exitant, și frustrat de profesor român care a ajuns ceea ce a vrut societatea românească a ultimilor nu și tu căte zece de ani (unul ar zice astăzi) să facă din profesori ei, ar trebui să spun că de multă ori, când văd că aproape tot ce am vrut să fac bun în meseria mea a trebuit să fie amenințat de o lege, o reglementare sau de un nou cuthemur al interminisibilei și din ce în ce mai puțin patriotic reforme, îmi pun această întrebare astfel: Da, chiar așa, ce a fost în mintea mea? Dar nu este cazul să mă lamentez de vreme ce nu m-a opri nimeni să fi vândut niciuva rulment în Turcia, să-mi amânăze frigiderul (că altceva mai de scris nu aveam la momentul de grădă 1990) și să fac un mic capital pentru o afacere care ar fi putut să facă din mine un individ cu mai multă avere materială și deci mai mult respect din partea societății.

În zilele acelea de decembrie 1989 și ianuarie 1990 nu știa cum a devenit deocamdată foarte clar în mintea multora că „Unirea” trebuia să redevină foarte repede ceea ce a fost: liceu de performanță, chiar de excelență. Cum? Aici se cam tulbură apele. Unii credeau că numai forma și de ajuns și că a schimba profilul industrial cu unul teoretic va fi suficient. Alii și anumi: *Bernard Abramovici, Costel Apostofescu, Maria Mavrodin, Cornel Noară, Enache Patrășcu, Aneta Popa, Daniela Popescu, Dan Popolu* (ordinea este, așa cum se vede cu ochiul liber, strict alfabetică) aveau alte gânduri și anume un altfel de învățământ, și mai ales nevenitesc la formula gimnaziu plus liceu. Aici nescris ar trebui să spun că a vîsăt pentru acest liceu. În ceea ce mă privește viața la un învățământ corect, la o școală la care elevul să vină cu plăcere, să fie ajutat să se descopere și să-și descopere pasiunile. Am simțit poate mai mult instinctiv că a crește niște oameni în spiritul respectului de sine și al valorilor era ceea mai mare rezistență a mea împotriva comuniștilor și a tuturor mizeriilor sale care reduceau ființa umană la o componentă a unei colectivități

abstracte. Așa că am lăsat tot ce am putut pentru a-l face pe elevi să înțeleagă faptul că fac parte dintr-o mare de diversitate și că se respectă pe sine respectând diversitatea celuilalt.

Sunt în învățământ de 23 de ani și, pentru că nu am iubit niciodată ideea de ora de clasă, mi-am propus să fac orele în aşa fel încât cel puțin eu să nu mă plăcesc la orele mele, așa că am în urmă o mulțime de experimente didactice, de metode pe care uneori regret că nu le-am scris, ca să pot să mă laud și eu în corul reformatorilor și formatorilor. Dintre toate as vreau să evoc aici un experiment care mi-a fost foarte drag și pe care s-ar putea să-l reînviu: CEAUL DE JOI, la care înseamnă experimente de literatură absurdă, servindu-șine orice invitații dintr-un samovar vechi superb, mâncam prăjiturile și, ca activitate serioasă, citim materialele pentru revista și apoi, într-o atmosferă relaxată, dar nu lipsită de seriozitate, înseamnă necruțitoare critici fecărui material.

Era ceva magic în acestă înțâlniri și le duc dorul. Tin minte că am vrut să facem prima sedință memorabilă și le-am lăsat și fără invitații, servindu-le cu moră. un osel imposibil de bucat. Toti invitații, îngelați de seriozitatea noastră, după socul primei înghitturi, nu știau cum să se eschiveze sără și ne vescoie, iar o invitație, foarte bine crescută, a blânt tot osoul și chiar a avut extraordinara forță să refuze cu grătie atunci când, cu sadism,

I-a oferit încă o coașcă. Frumusețea a fost că, noi, vîzând atâtă deferență și stăpânire la invitați (elevi și profesori de la „Unirea”, în general), nu am mai dezvăluit intenția și ne-am prefăcut pără la capăt că totul a fost de bună credință.

Activitatea aceasta care se petrecea în afara orelor adunării mulțimea de elevi, chiar și de la alte școli, uneori popularitatea impletând asupra activității propriu-zise, dar conținea imaginativă, socializare, humor, inteligență, spirit critic-valori pe care le-aș pună la bază spiritului unirist. Dacă aş mai face același lucru sătin, ce va ajunge învățământul românesc la anul de

gratia 2008? Nu cred. Singurul lucru pentru care s-a meritat toată zbozerie și tot sacrificiul meu au fost unii elevi, unele ore, performanțele și spiritul de solidaritate pe care uneori l-am simțit. Cu certitudine, zilele frumoase ale învățământului, clipele magice ale carierei mele, pentru care sunt recunoscătoră providenței, sunt mai toate în trecut, cu excepția unor tabușuri elevi pe care îi am în această clasă mele de azi.

prof. DANIELA PLĂIAȘU

Confluența vieții mele cu Liceul Unirea Focșani 1989-1993

Nu mai sunt copil. Am de lucru, nu oricum ci cu multă responsabilitate; astăzi mi se cere! Ce văd în jurul meu mă îngreșește! Așa a fost mereu Nimeni nu încurajează pe nimeni; totul este o junglă! Am avut eu oare un timp când am simțit realitatea că mă aflu într-un loc sigur și minunat? Da. În mai multe locuri aș părea menționa munții mei în care m-am născut și unde am crescut dar vreau să mă opresc, în mod deosebit, cu respect deosebit, la ceea ce a fost pentru mine Colegiul Național Unirii din Focșani. Subliniez, pentru mine, fără nicio notă de egoism ci pentru ceea ce mai mare bucurie a vieții mele.

Liceul Unirea Focșani. Eu nu vorbesc despre o'dimotideană; vorbesc de un moment din viața sa, 1989-1993, moment care s-a intersectat cu viața mea. Să, dacă îmi dai voie, să spun: viața mea un râu, care a găsit brațele deschise ale altui râu, Liceul Unirea, Focșani, iar confluența a fost 1989-1993.

Nu pot spune că a fost numai frumos, că ar fi fost total roz. Nu. Pot să vă predin, școlărul bineînțeleas, cum în clasa a IX-a am fost primiți pentru a ne înscrive în anul I de liceu, în sala de sport. Să pentru că veneam de la munte, și pentru că eram planificati robotizari, nu eram așteptați nici acceptați oricum, ci trebuie să predăm un sec de pelin uscat—plantă medicinală se zicea. Nu vă spun cu că sulțet am cules în fir și nu-mi pare rău! Mai frumos, trebuie să avem cele mai grozave înțelegeri, salopetele, bălmălulele albastre, cu care să film schipeș la atelier. Desigur! Eu, personal, am avut fericienia să fiu admisă la o clasă cu profil

electrotehnic și să fac mai puține ore de ateliers printre flare, menghine, bancuri; băleți și fete la un liceu, de parcă erau supuse desfășurări temnității din noul. Fericinea a continuat cu studiul grozavelor discipline U.T.L.M. și T.L.E., că de... lăsasem frumusețea nemuritoare a munților mei și vîneam la Unirea! La T.L.E. ... nu era oricum! Venea căte un celebru inginer care pentru faptul că nu avea pamblicutele sau matricolele, ne strângea vârful nasului cu o sălbăticie care acum îmi provoacă multă furie, dar pe care atunci o percepeam cu inocență. Doamna de U.T.L.M. era mai doamna. Alți ingineri, bieți de ei, se socoteau "laimă" a ceea ce se chiamă Liceul Unirea, Focșani.

Îmi mai amintesc că erau zece clase de a IX-a, admise în 1989, iunie, unde trebuia să predomină mecanica și electrotehnica. Eu erau fericiți; fusesem admisă la liceu, nu la "lăbica de sofer" de la profesională, care se prețindea a fi prestigiul acestor școli. Îmi amintesc, de-d-l diriginte, d-l C. Apostolescu, profesor de limba și literatura română, Dumnezeu să-l odihnească în pace, că se strădua să fim atrăși și de studiu, de literatură mai ales. Avea omul un off!

Dar, totdeauna am făcut parte din generația fericiței Abia lăsem, în primul trimestru, cunoștință cu cele mai sus menționate, și vine vacanța lui Decembrie 1989. Se termină clasa a IX-a, dar nu oricum, ci cu înțețire că sună conjantă la matematică. Da. Pentru că așa trebuie! Păi dacă eu am vrut să leas la tablă îndată nu înțelegeam "niste linii cu siruri de cifre" și d-l profesor Popolu m-a trezit

la loc "că nu stiu nimic", de ce era să mai învăț? Nu. Mai bine conținut! Ce folos cu încăpătânarea mea, nu ștui!!!

Dar bine, trece în clasa a X-a. Ce frumos! În prima zi de scoala vin la noi în clasă cățiva domni și doamne profesore, dintr-care cea pe care noi o cîntam "Dirigă de la G, Ma de la mecanică", ne spune ceva despre tradiția Liceului. Unirea și întrebă dacă cineva vrea să meargă la o clasă unde se va face mai multă română. Minunat pentru mine, mai ales că din fața cu matematică mi-am zis: "Ias' că mi fac eu prototip...". Zis și făcut. Ahi început. "Dirigă de la G" este acum dirigintă noastră, la clasa nou-intărită și nu era altcineva decât că-va profesoră de limba și literatura română, Daniela Popescu. Acum încep să descopăr lucruri și cameni care cu timpul au devenit repere pentru viața mea până și în prezent. Lecturile multe și frumoase de literatură, gramatică, opționale de teorie literară se impletește cu cele de literatură universală. Nu pot uită orele de istorie, unde lupta nu era pentru informarea ci pentru formarea noastră. Trat a fost faptul că prea se schimbau profesorii la noi la clasă, mai la toate disciplinele; singura disciplină unde am avut aceeași doamnă profesoră, toti cei patru ani, a fost geografie, pe care no-o preda d-na profesoră Aneta Popa. La matematică... toti fugau de noi; la limbi străine, o permanentă plimbare de profesori.

Poate, și sigur, era de vină și natura clasei: adunăți de pretutindeni, să punem un nou început. Oricum nu se putea să fie Privind acum, constată cu durere că răul venea din clasă, unde era o concurență lipsită de nobilie, ambiții de fetițe egoiste, care mai de care mai frumoasă dar mai răuțicioasă și care se credea mai grozavă. Am putut vedea acest lucru îndeaproape, deși mă integrasem foarte frumos în acea clasă, profesorii au stat să mă facă prietena lor. Minunat lucru! De căte ori am ocazia, mărturisesc această bucurie, mai ales acum.

Cu respect pentru toți discalii din lumea astăzi, îmi îngădui să dau câteva nume care sunt prezente în sufletul meu: d-na profesoră Elena Soare, limba latină; d-na profesoră Daniela Popescu, limba și literatura română; d-l. profesor Adrian Atanțiovici, istorie; d-na profesoră Janet Voinescu, literatură universală; d-na profesoră Aneta Popa, geografie; d-l profesor C. Apostolescu, limba și literatura română. Mai stiu și alte nume domine pentru acest liceu, dar nu vreau să vă plictisească!

Subiectiv sau nu, am început liceu nu cu d-na profesoră Elena Soare, ci cu limba latină. Să dacă mai aveți timp să mă urmăriți, as pute spune și de ce, sau ce a însemențat latină pentru mine. O pasiune, un echilibru, și o sănătate. O pasiune fiindcă m-a atrăs prin frumusețea vocabularului și a structurii sale gramaticale. Un echilibru decarece studiul latină m-am simțit mai stăpânit pe gramatica limbii române, pe organizarea gândurilor și chiar pe mine. O sănătate am făcut multă de spus; pe scurt: am avut fericierea să fiu licențiată la Universitatea din București, Facultatea de Teologie Ortodoxă, Patriarhul Justinian, specializarea Teologie Ortodoxă-limbi clasice, sănătate cană a continuat, fiindcă latină mi-a dat cursul-supor să particip la un concurs de admisire la un doctorat în teologie ortodoxă.

Sansele nu s-au opri, ba mai mult, parcă au întărit către Dumnezeu. Aici am găsit altă serie de cameni adeverinți, părinți adeverinți, profesori adeverinți, și... dacă nu mă credeți, veniți și vedeti! Profesorii universitari din Facultatea de teologie mi-au oferit clanurile lor, iar domnii profesori de la Facultatea de limbi clasice cadoul de a mă accepta ca membră a Societății de Limbi Clasice din România.

Mă opresc aici, însă nu înțin de a-L ruga pe Dumnezeu să alibă în grija Sa toți discalii din lumea astăzi, și mici, și mari, din toate locurile și din toate timpurile!

drd. NICOLETA ST. RĂDUTĂ

Liceul meu ... un *melting pot* de amintiri

Atunci când îl se cere să scri, în cadrul semioficial al unei publicații, despre timpul petrecut în scoala sau liceu, aşteptarea celui care receptează textul se înscrise pe linia enigmaticor lungi, sublime, dar lemnificate în limbaj. Ei bine, eu nu vreau să elogiez, să superlativizez, să ure pe piedestaluri.

Liceul meu a fost liceul fiecărui licean. Am început cu 1 la Fizică, la Dna Popescu, și cu nota de zar la Novel, fără a uita notele ceva mai minciunice la Română, care, spre sfârșitul liceului, și-au arătat și justificarea. Proba de Română îmi spunea galeș... Stoicescu, mi-am minciat zilele. Și astfel, odată cu admisiunea mea la facultate, am mai notat un mare succos. Am eliminat cauză ansurilor mele de la stomac...

E drept că liceul meu a însemnat și profesori peste care îmi dorosesc să se aşteargă pătura obnubiliarii, sau, poate, să rămână în memoria mea ca simple anecdotă macabre ale

unui sistem în care cu grătie m-am autoînglobat... Totuși mi-au fost (de)formatorii...

Ceaunizarea evocării mele ar trebui totuși opriță, căci formarea din liceul meu nu a reprezentat numai servirea aridă a unor informații despre fotosinteza, C++, derivate, benzeni și Eminescu ori Dickens... Formarea mea a însemnat ruperea unor legături de viață de la fiecare Profesor pe care î-l am avut, chiar dacă de la unii am rămas cu modelele de tipul a nu se urma, dar care, întotdeauna îmi vor trezi proustanii reacții.

Așa a fost liceul meu, liceul obținut al unui licean sablonard pentru care însă Româna, Engleză, Matematică, Fizica și Informatică vor rămâne amintirile plăcute ale celor care s-au străduit să mă transforme din elevul imberb și aproape matural tânăr candidat la admisiunea în învățământul superior.

*Asist. Univ. Drd. Adrian STOICESCU
Facultatea de Literă, Universitatea din București*

Amintiri de la „Unirea”

- *Dar magicianul nu vine la noi la scoala? m-a întrebat pe la sfârșitul clasei a IV-a o colegă.*

- Nu, vine la casa aia urâtă cu geamuri mari, i-am răspuns eu.

Asta a fost prima impresie pe care mi-a lăsat-o Unirea atunci când m-am uitat la el, pentru prima dată, dinăuntru curtilor școlii. Doar pentru că știam că acolo trebuie să vină Magicianul și pentru că primeam și o cunoștință magică pe deasupra. Nu știam cum arată cultiva magiciă și îmi imaginam că o să fiu foarte surprinsă când o să-l dezleg taina. Din netericire(ștuncă), nu am primit cultiva saia magiciă. Magicianul era un sarșatan. Dar aceasta nu a fost singura surpriză, pentru că adesea surpriză a anului respectiv a fost că de la școală trebuie să înveț în "casa aia urâtă cu geamuri mari".

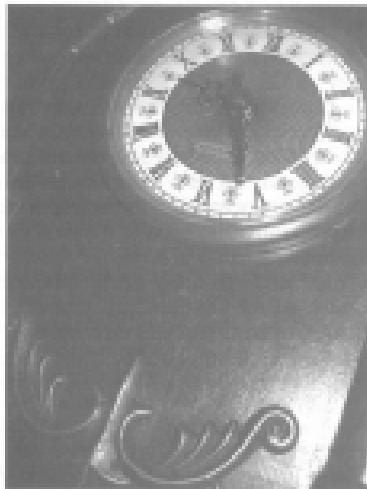
A doua impresie mi-am creat-o din spusele cunoștiștilor. Ce face renumele unei școli, dacă nu profesori care predau în ea? Iar profesori erau însă cum mi se păruse și liceul.

Mari, pentru că obținuseră statuia premii cu elevii la olimpiade, dar și urâtă, pentru că nu aveau răbdare cu "azaia mică, de a V-a". O adevărată descriere fabulosă! De altfel, aşa veneam să fim și noi descriși într-o ediție a revistei școlii: "bătrâni de la clasele mici". Singura diferență e că cea din urmă are căt de călă o tangentă vizibilă cu realizarea.

A treia impresie pe care Unirea mi-a lăsat-o a fost dedusă din spusele elevilor. Din căte fraze auzisem, de felul "Mie mi-a plăcut matematică/româna/istoria etc" – dar în special, matematică – "până am venit la Unirea", îl vedeam la început ca pe o moartă a tuturor pasiunilor.

Mi-a lăsat totuși ceva timp să realizez că Unirea este un liceu deosebit, de la arhitectură, la profesori și până la elevi care învăță în el. Este unul dintre cele mai vechi licee din țară. Anul acesta a împlinit 140 de ani, iar în curând va împlini 141. Aspectul exterior nu numea că îl confirmă vechimea, dar îl și înfățișă imaginea învecinată pe care mi-o formase la început. De

atfel, când te uită din afară la Unirea, îți confirmă chiar și că acest totul e diferit (ceea ce și precepusem la început, doar că în altă formă. Păcatele meiei). Profesorii ar trebui să fie numai pentru devotamentul pe care îl au pentru profesia lor, ci și pentru că ei ne predau în afară programei. Ne împărtășesc nu numai din materia de care sunt îndisponibili incurabili, ci și din ceea mai importantă materie pe care o au cu toții în comun. Această materie nu are un nume (sau poate că nu l-am căutat pe cel care l-a dat deja un nume), dar eu o numesc eticii aplicanți. Astăzi deoarece profesorii nu se rezumă la pusele noilelor în catalog și la evaluații orale și scrisoare, ci, unii potă să răsăi deasă seama, nămodelează pentru adeverințele provocările pe care o să le întâlnim mai tarziu. Indiferent de capacitatea de a privi în perspectivă pe care o are fiecare, un elev va ultraja un profesor nu numai pentru că i-a pus o notă care nu era pe măsură așteptărilor sale, ci pentru că și este într-un anume fel, iar acest fel, urât de unii și iubit de alții, demonstrează că profesorii nostri fac mult mai mult decât să ne antrenaze memoria mecanică. Astfel mi-am dat seama, în cele din urmă, că Unirea este de fapt, un test al pasiunilor, nu moartea lor. Fie că îl treci sau îl pică, nu îl poți contesta faptul că îl deschide un drum spre autocunoaștere din care ai, indubabil, numai de câștigat.

În concluzie, Unirea este însoțit nu doar prin toate elementele sale care îl definesc (arhitectură - elevi - profesori), dar și prin faptul că el este o lecție de viață care nu se uită niciodată și care se aprofundează cu cât înaintăm pe drumul în care ne înțelegem.

HORTENSIA MANOLEA
clasa a XII-a A

NU ȘTIU ALTII CUM SUNT...

Nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc că mai am un semestrul de stat la colegiu mă apucă un soi de nostalgia promergătoare emoțiilor examenelor finale și când mă uit în urmă văd tot ce era mai presus de monotonia zilelor obișnuite de școală.

Tin minte că era o vreme când elevii dedicăți studiului nu puteau intra în societate decât cu legitimație și dacă ajungeai în întâzire te scoțeai prin buzunare în fața pastrăcui plină ce se convingeați că analizându-te ca este de-al locului. Odăță intrat, restul era floarea la ureche: dacă trecea de baracă – punctul de control, cu profesorii nu mai era o problemă.

După jingle-ul statiei radio specific începerii anilor, unii își îndreptă agașii pași spre aleele de clasă, alții mai curajoși se ridică la limita imposibilului de a da colțul bătrânei clădiri morcovilă foscă. Astăzi pentru că ei și tu că adeverința condiție de somnat se sfârșește în spatele liceului unde cercuitele de prieteni se sfârșesc să își înceapă zina trăgând dintr-o fereală în relaxarea spiritului.

Ajungi la crăi taman la timp pentru a asculta - respectiv a transcrie de pe banda sonoră în caleș - prelegerea despre literatură posibilă ori modelul cuantificat al atomului. Pauză - căt să închizi ochii de-a binele. Dacă te bate gândul să lezi în curte ai să vezi Tânără

generație mai mult sau mai puțin dressy „oricum fericit să fi scăpat de constelația putării unei uniforme, adeptii ai noilor curente (vezi „emo“ ar fi ultima găseșină), dar își păstrează un loc și rockeri, genul scoșilor din gheto) care mișună în același perimetru fără a se amesteca totuși. Drama majoră poate apărea doar când te întorc la ora următoare, că ne-o închipuim de științe exacte, și te vezi revoltă să te îndreptă spre tablă cu un blank total acolo unde ar fi trebuit să fie ultima formulă de calcul predată.

Elev fiind culcarele școlii cutreieram. Cred că o să-mi amintesc cu plăcere de momentele petrecute aici; sper ca peste un timp să revin și să pot spune: "Să nimic nu s-a schimbat, totul e la fel, copiii te întâmpină când intr..."

ROXANA ROȘCULEȚ
clasa a XII-a A

NU REGRET NICIO SECUNDĂ

Mă așez astăzi lăță în față cu "Noul" și mă gândesc că a însemnat pentru mine, ce mi-a dat și ce mi-a lăsat, ce am căștigat și ce am pierdut. Din unghiiul "Noul, cimitir al tineretii mele", am pierdut patru ani. Nimeni nu scăpa, deci n-am de ce să mă gâng tocmai eu. Cel mai "bătrân" spun că aici ne formăm o cultură. Eu am o altă părere: cultura nu este o consecință a școlii, ci a dorinței de a viață de a o dobândi. Să totuși nu obosim să vorbim de perioada liceului. De ce? Care sunt adeverante motive? Un răspuns evident care ascunde mai mult adeveră decât cred unii este: prietenile legate în acești patru ani. Dar UNIREA mi-a adus și a adus generațiilor care au trecut pe aici ceea ce în plus: spiritul critic. Aceasta este semnătura pe care o lăsat pe viață un bun liceu prin anumiti dascăli de o calitate incontestabilă. Unor elevi le place să joace fotbal, alțora să vorbească, alțora mai neîntelosești matematică sau fizică; însă toți suntem botezăți în acest spirit critic.

În rest, pentru mine, a fost ca și pentru oricare adolescent, o zbatere pentru a atrage

attenția asupra sa, o încercare de a se distinge de ceilalți. Am alternat olimpiada de matematică cu fotbalul (aici trebuie să fac o paranteză și să reamintesc noilor generații că și pe "wwwmed" nu pierdeam celebrul meci cu profesorii și cu marile tâmpeni de genul: eram singurul îmbrăcat în negru la finalul liceului când toti elevii purtau pelerina visinie, eram singurul care a venit îmbrăcat în blugi când s-a încercat impunerea uniformei și apoi am venit îmbrăcat în costum când s-a renunțat la ideea. În spiritul: "curiozitatea împinge pe om să descopore America, iar pe el să ascute la usă", "negociem" cu paznicii pentru a ne plimba noaptea prin liceu. Să pentru a termina cu această înțiruire voi reaminti schimbătură listelor cu rezultatele la olimpiada de matematică, clasele 7-12 (prietenii stu de ce?).

Ideeasă că stu sigur că liceul a rămas același, cu alți elevi care joacă fotbal, uneori și în stilul de clasă, în liceu meu. Eu însă m-am schimbat, nu mai suntem de acord cu cel care eram în timpul liceului, dar nu regret nicio secundă din acești patru ani.

ADRIAN IUGA

AMICII ROZELOR LA UNIREA

În România, asociația AMICII ROZELOR a lăsat flință în decembrie 1990 la inițiativa domnului profesor doctor inginer **Ștefan Wagner** în Cluj. La ședința de constituire a fost adoptat Statutul în care sunt stipulate caracterul asociației și scopurile urmărite de aceasta.

Acestea au un caracter civil și non-profit, este apolitică și nu face discriminare în funcție de profesiunea, sexul, etnia sau religia membrilor săi. Pot deveni membri ai asociației toate persoanele care lubesctrandafirii, recunosc Statutul, plătesc cotizația în mod regulat și participă la activitățile organizate.

Scopul principal:
educarea membrilor pentru îndrăgirea și promovarea lor mai intensă în culturatrandafirilor prin punerea la dispoziția lor a futuror concepțiilor legate de cultura în cîmp și spații protejate;
organizarea de activități care să demonstreze pe vîz modul de îngrijire altrandafirilor;
edițarea unei reviste care să furnizeze informații de specialitate actuale prin care se ține legătura cu membri;
Înființarea unei biblioteci a rozelor pentru realizarea posibilității de documentare;
Înființarea de filiale teritoriale necesare organizării activităților specifice.

Activitățile menționate se organizează de către filiale existente în țară și anume: Cluj, Arad, Oradea, Focșani (președinte **Lucia Manea**), Sibiu, etc.

Asociația AMICII ROZELOR publică de două ori pe an revista ROSARIUM, necare număr cuprinzând pagina președintelui, diverse anunțuri și mica publicitate, pagina de arti sau de literatură, stiri din viața filialelor, nouătăți apărute pe plan mondial, precum și 2-3 articole pe diverse teme.

Doamna prof. **Corina Ciuță** este membră a acestei asociații și împreună cu actuala clasă a X-a D a organizat în anul 2007 diverse activități.

Pe data de 24 ianuarie (de ziua colegiului), doamna Tudose (vicepreședintele asociației) a făcut cunoscut celor prezenti cîteva generalități referitoare la diferențe soluri detrandafirii, la modul în care se poate obține trandafirul albestru natural (singuri capabili de acest lucru fiind, până în prezent, japozi).

precum și cîteva lucruri din activitatea domnului Wagner. Această acțiune a avut loc în laboratorul de biologie.

Un alt eveniment și anume «Festivalul rozelor» s-a desfășurat în luna iunie, în parcul liceului, eveniment la care au participat persoane și din afara colegiului.

Colectivul clasei a IX-a D a oferit o primire călduroasă invitaților, oferindu-le ecusona cu emblema asociației și plante ce relatează diverse informații despre anumite tipuri detrandafirii. Frumusețea rozelor care fascinează prin delicatețea petalelor a fost subliniată de aranjamentele inedite, ce au dat o notă de originalitate întregului festival. În cadrul acestuia a avut loc și premieră unei participante în urma tragerii la sorti, premiul constând în obținerea trandafirului preferat.

În final a avut loc un concert interpretat de soliști și Teatrul Național de Operetă "Ion Dacian" București, soprano fiind **Mioara Manea Arvanescu**.

"Amicii rozelor" mai vizitează Colegiul Național "Unirea" cu prilejul seminarului ce are loc în fiecare an în luna noiembrie și care a susținut de dl. prof. dr. **Ştefan Wagner**, președintele asociației, și vicepreședintele **Marin Tudose**. Anul acesta, tema abordată a fost rosarile din Africa de Sud (expediție realizată de dl. prof. Dr. Wagner împreună cu reprezentanții filialelor din alte județe în toamna anului 2007).

ANDREEA TĂNASE
clasa a X-a D

Aventurile în Cyberspace au devenit realitate... episodul 2

Dedicată tuturor celor care mai cred în Moș Crăciun și celor care nu mai cred dar poate intr-o bună zi...

Pornind din țara lui Moș Crăciun cu escala la Amsterdam și în final cucerind America.

Total a început într-o superbă zi de decembrie, când bucuria vacanței de iarnă te cucerește și te îndeamnă la visare și dacă înțelegăști visele devin realitate.

Și astăzi îndupă-l pe Moș Crăciun, m-am întâlnit cu el... În martie 2005 am avut onoarea de a fi invitată chiar în țara lui, la Järvenpää/Helsinki, Finlanda. Și nu oricum, ci în calitate de colaborator la un seminar de către președintele rețelei Comenius 3 networks Comp@ct, domnul profesor P. Pitkänen. Aici am prezentat lucrarea "Chirurgia fundurilor mentale" în cadrul Conferinței Proiectelor Scolare Europene (The 18th European Schools Projects (ESP) Conference in collaboration with the Comenius 3 networks Comp@ct and ECOLE).

Toate informațiile le putem căuta la <http://compact.eduprojects.net> A. Conference Finland <http://ejournal.eduprojects.net/EC2005/>

Aventura finlandeză a constituit o experiență în sine, fiind unică nu numai prin muzica lui Sibellus și lacuri și sârbi sauна care reprezintă un mod de viață finlandez, simbolul capitalului lor, privită ca eveniment social.

Există un proverb finlandez: "Învăț și construiești sauna apoi case". Sauna este baza de aburi, fiind urmări de baie rapidă în apă rece sau înălțarea prin zăpadă... Prima seară ne-am bucurat de toate acestea în vila Kokkonen.

Frigul din țara lui Moș Crăciun a fost compensat de generozitatea și căldura sufletească care este în raport invers proporțional cu temperaturile scăzute! Am călătorit prin mai multe locuri, dar locul care mi-a marcat a fost Finlanda și mi-am descoperit sănătatea nebănuită cu cel din nord.

Finalitatea acestei deplasării s-a materializat în Proiectul "Ogilzii Europene" (Finlanda, Italia și România); <http://ejournal.eduprojects.net/Euromimors/>

Toate informațiile le putem accesa la <http://compact.eduprojects.net> A. Conference Finland

Increderea acordată m-a obligat la muncă serioasă și în 2005 școala noastră s-a

calificat în primele zece colegii din Europa, la exemple de bună practică în activitatea publicistică adresa: <http://compact.eduprojects.net>
COMP@CT - Interesting examples - Upper secondary schools.htm

Proiecte în derulare: "Ogilzii Europene" (Finlanda, Olanda, Italia și România) iar în 2006, încurajată de domnul profesor Henk Sigte, Universitatea din Amsterdam, coordonator ESP (European School Projects) mai nou Euro-Asian Projects) am acceptat o provocare și mai mare: o colaborare cu Filipine, "Ogilzii Euro-asiatici" adresa http://ejournal.eduprojects.net/Euro-Asian_Mirror/

Și după doi ani de muncă Moș Crăciun a venit în luna iunie 2007 și nu în decembrie cu o veste bună: ISTE anunță căștigătorii pentru anul 2007

"Premile Sigtel - Educație Online" (Washington, D.C.)

Societatea Internațională pentru Tehnologie în Educație - ISTE (International Society for Technology in Education) a desemnat căștigătorii Premiilor SIGTel Educație Online pentru anul 2007.

Sponsorate de către ISTE - SIGTel, "Premile Educației Online" îi recunosc pe educatorii creațivi la nivel mondial, pentru utilizarea și implementarea rețelelor educaționale ce cără inovații și oportunități educaționale elevilor din sistemul învățământului preuniversitar.

Premile vor fi cerute în cadrul Conferinței Naționale a Educației Informațiate, ce va avea loc între 24-27 iunie a.c. la Atlanta (SUA).

Căștigătorii din acest an și "Premiile SIGTel - Educație Online" au fost selectați dintre proiectele internaționale cele mai deosebite, toate fiind evaluate în cadrul unui sistem online pus în dispozitie de către Global SchoolNet. Evaluatori au departajat proiectele în funcție de calitatea activității educaționale online, de la la planificare și până la evaluare, fiind cont în

special de felul în care fiecare proiect poate include activități didactice uzuale, în care se adaugă atingerea scopurilor și obiectivelor, că și reflectarea prezenței participanților la activitățile din proiect.

Locul I

Julie Lindsay, International School (Dhaka, Bangladesh) și Vicki Davis, Camilla (Ga., United States) - pentru "Flat Classroom"

Locul al II-lea

Sharon Peters, Lower Canada College (Montreal, Quebec, Canada), Reuven Werber și Karen Guth, Etzion Bloc (Israel) - pentru "International Collaborative Literature: From Jerusalem to Montréal"

Locul al III-lea

Cecilia Esteque, Agusan National High School (Butuan, Philippines), Adrian Asis, (Philippines), Collette Cotton (United Kingdom), Claudia Sluștioru și Călin Rudeanu (Romania), Mary Ruby Mangasep (Philippines), Alessandra Talamo (Italy) și Henk Slichte (Netherlands) - pentru "My Personal Encounter with the Little Prince: A Telecollaborative Project".

Mai multe informații despre "Premiile SIGTel-Educație Online": www.iste.org/sigtel

Ved articolul original și

confirmarea premiilor la adresaile:

<http://www.eschoolnews.com/resources/partnershowcase.cfm?ReleaseID=2439> și http://www.iste.org/Content/NavigationMenu/Membership/SIGs/SIGTel_Telelearning/_SIGTel_Online_Learning_Award/200710/2007_SIGTel_OLA_Winners.htm

Aș dori să menționez și premiul este-

mentul claselor:

XI C (coordonatori Iuliu Diaic și Vlad Bărsan)

XI B (coordonatori Alexandra Bujor și Dumitru Andrei)

XI A (Laurențiu Ionescu și Şerban Boboc)

X C (Adelina Ghimpu și Oana Berbece)

X E (Andra Rotaru, Teodora Bratu, Ioana Alexandru, Călinina Hescu și Irina Chirilă)

În prezent nu am rezistat nici la ultima provocare a finlandezilor, un nou proiect, LETHE-Learning Through Emotions, inteligența fiind punctul de plecare și invitația prin emoție,

<http://ejournal.eduprojects.net/thebeta/index.php?action=ArticleShow&showArticleID=26607>

Este un proiect experimental în colaborare cu universitățile finlandeze. Ne-am simțit onorați de această invitație.

Adresa noastră LOTUS PROJECT

(Parteneri Filipine și India) <http://www.ejournal.fi/lotus/index.php?action=Magazine>Login>

Mai colaborăm și cu Olanda în proiectul de dezvoltare scolară "Un nou concept de dezvoltare a computerelor în școală". www.comeniusnewtechnologies.com/news.htm

Cred că am devenit dependenți de aceste proiecte – "projects addicts". Recunosc

că cea mai bună colaborare din 2005 și până în prezent am avut-o cu XI C, cel care au spus "da" la toata provocările atât europene cât și asiatică, contribuind la promovarea ONU în plan internațional.

Multumirile sunt îndreptate către finlandezii care ne-au ajutat și încurajat din 2003 și către olandezii care ne-au invitat la căt mai multe proiecte din 2001.

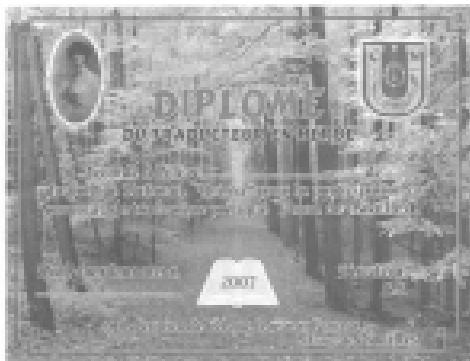
Voi pldea pentru mitul lui Mos Crăciun până voi avea din ce în ce mai mulți adepti....

Să putem răstăci și voi în labirintul provocărilor interculturale, populat de galerile de oglinzi, la început europene, acum euroasiatice... și multe alte oglinzi... poste moniale într-o bună zi...

Tentăția de a rămâne în labirint este astă de mare...

prof. CLAUDIA SLUȘTIORU

CONCURSUL DE TRADUCERE POETICĂ „ANNA DE NOAILLES” - 2007

PARTICIPANȚI:

43 de aspiranți la titlul de traducător

PREMII:

TRES BON NIVEAU

ANDREEA PALADE - *Tu, înimă... Le Coeur - Anna de Noailles*

CRISTIAN VECIU - *Sufletul Le Coeur - Anna de Noailles*

BON NIVEAU

IULIANA BĂTRINU - *Suflet Le Coeur Anna de Noailles*

MIHAELA TĂNASE - *Inima Le Coeur Anna de Noailles*

ALINA CRISTEA - *A trăi e o surpriză Vivre, permanente surprise! Anna de Noailles*

LAURA DASCĂLU - *Parcă Om dirăt que... Tudor Arhezi*

ANDREEA BĂNCILĂ - *Cea mai eșomplă... Dis-moi quelle est... Nichita Stănescu*

IOANA ALEXANDRU - *Trei fețe Trei viațe Lucian Blaga*

JURUL:

AURA SCHMOLL - profesor de limba și literatura franceză

DANIELA PLĂIĂSU - profesor de limba și literatura română

LEONTINA GHOC - profesor de limba și literatura franceză

CRENGUTA STANCIU - profesor de limba și literatura franceză

CLAUDIA LEPĂDĂTU - profesor de limba și literatura franceză.

Anna de Noailles

JUSTIFICĂRI

- 1) recuperarea textului poetic aproape absent în manualul de franceză
- 2) promovarea tinerilor care dovedesc aptitudini în domeniul traducerilor
- 3) redescoperirea poeziei din perspectiva practicii traducerii

DE CE TRADUCEREA POETICĂ ?

- 1) traducerea poetică presupune o lectură atentă a originalului, un efort de interpretare și în final o rescriere.
- 2) descrierea codurilor textului sursă și recodificarea lui, provocare, un exercițiu lingvistic și un exercițiu de creativitate. A traduce poezie înseamnă a concilia două elemente contradictorii: fidelitatea și eleganța, litera și spiritul textului. În traducere, litera e sensul conceptual al enunțului, iar spiritul, dimensiunea lui sensibilității (ritm, sonorități).
- 3) traducerea poetică e o operă similară creației poetice, nu un domeniu ce aparține specialiștilor, ci și poeților. Traducătorul co-autor restituie cititorului magia versului, forța de sugestie, vatra muzicăi originalului. Numai cel care are sensibilitatea unui poet, intuiția cadeniei și a muzicalității cuvintelor, poate traduce poezie. Un minim de cultură poetică, simțul armoniei și al ritmului prevalează orice specializare în domeniu. Poezia tradusă trebuie să fie în primul rând poezie și în al doilea rând traducere.
- 4) textul tradus procură satisfacție traducătorului temerar. Orice traducere e o pierdere, o trădare, dar și o victorie în sensul obținerii același efect cognitiv și emoțional asupra receptorului ca și originalului. Traducerea nu închide textul poetic într-o formă definitivă. Orice text poetic poate fi

recreat în același sau în altă limbă. Textul original nu strage, ne obligă să-l memorăm, să-l traducem. Păcerea textului declanșează adesea dorința de a traduce, de a comunica rezonanța efectului poetic.

DE CE ANNA DE NOAILLES ?

- 1) este o scriitoare română de limbă franceză mai puțin cunoscută în România.
- 2) după apariția volumului de versuri „Le Coeur innombrable” în 1901, a fost aleasă membră a prestigioasei Académie Royale Belge de Langue et de Littérature Françaises și a exclusivității Académie Française care i-a acordat Marele Premiu pentru literatură.
- 3) poezile sale sunt originale prin starea de spirit dionisiacă dubletă de un tragic curenț subteran.
- 4) prietenii săi literari sunt celebre. Marcel Proust, Anatole France, Jean Cocteau, André Gide, Paul Valéry au recunoscut talentul, cultura și spiritul său creator.
- 5) Anna de Noailles a creat în 1904 premiul literar Fémira pentru a stimula operele feminine ignorate de jurul premiului Goncourt.
- 6) din 1994 Academia Franceză acordă anual unei scriitoare premiul Anna de Noailles.

prof. CLAUDIA LEPĂDATU

O fereastră deschisă...

Povestea a început în primăvara anului 2005, atunci când Colegiul Național Unirea Focșani, datorită rezultatelor la informatică obținute de către elevii săi, și-a găsit locul pe o listă cu cele mai bune zece colegii din țară. Era lista celor de la firma Oracle România care dozeau să extindă în zece colegii, cele mai reprezentative, un proiect inițiat în 2004. A fost un telefon primit de la Oracle România, un angajament din partea mea să împom întreba.

Au urmat câteva luni de instruire și examene on-line, o abordare și o prezentare a continuturilor altfel decât eram obisnuită, în stil american. În august 2005 s-a derulat și ultima etapă de instruire și examenul final la UCLA-Universitatea California Los Angeles.

A venit toamna, a început anul școlar și am început cu elevii clasei a XII-a C de atunci cursul de „Database Design and Programming with SQL”, da, tota materialul și cursurile erau în limba engleză, testele și examenele erau în limba engleză: o situație provocare pentru noi toți. Am înțeles atunci încă o dată de ce am fost una din școala selectată pentru acest program: ceea cea mai valoroasă resursă a Colegiului Național Unirea este reprezentativă de elevii acestui școală.

Despre primul an în care am predat acest curs îmi amintesc ca despre prima dragoste; elevii erau în clasa a XII-a, dacă loarta ocupată, puțin apropiată de acolo multe teste și examene on-line, dar am simțit în ei și provocarea, dorința de ceva nou. Învățau în același timp cu mulți tineri din lume, același

elemente, în aceeași condiții, erau la fel evaluați; era deja o integrare într-o comunitate internațională, comunitatea celor inițiați în lucru cu baze de date în Oracle.

Primul semestrul s-a finalizat cu realizarea unor proiecte: se realiza și se prezenta modelarea unei baze de date pentru o afacere concretă. A fost o experiență deosebită pentru el dar și pentru mine. Au lucrat în echipă și la început a fost destul de greu, au realizat o cercetare legată de afacerea respectivă și au prezentat lucrarea lor în fața colegilor ca și cum erau în fața clientului. Cel mai bun proiect a fost prezentat de echipa care l-a realizat la concursul național și a fost trimis și la competiția internațională.

A urmat apoi semestrul al doilea cu și mai multe examene și cu examenul de certificare. S-au descurcat minunat. Încă le transmîn felicitări și le mulțumesc; pe mulți dintre acei elevi îi amintesc și atunci colegii mei, cineași pe care le poți baza, cineași pe care îl înveță, cu care înveț și de la care poți să înveță.

Am primit în urmă cu drag și am discutat (pe messenger desigur) cu Laurentiu Ionașcu, elev în clasa a XII-a C în 2005-2006, despre acest curs și despre informatică în liceu. Radau câteva frânturi:

Genovica Vulpoi: Despre cursul Oracle din clasa a XII-a spune ceva din perspectiva acestui moment?

Laurentiu Ionașcu: Da, m-am mai lovit de ea ceva, deocamdată nu foarte mult, dar

am mai avut căte cova pe la facultate referitor la baze de date și faptul că ştim că de căt săj a ajuta foarte mult.

G. V.: Ar trebui continuat și cu alți elevi acestă curs sau nu?

L. I.: Da, categoric. În plus, există o certificare Oracle; sincer vă spun că modulul lor e foarte bun pentru cel care vor să continue în domeniul acesta (informatică, calculatoare), pentru că e asemănător cu ceea ce se face pe la facultate. și platforma de e-learning finde să capete din ce în ce mai multă prezență, astă e și la CISCO și la multe alte cursuri de certificare.

Atunci când a început povestea am simțit că s-a deschis o ferestru... Poate căndva ei, elevii nostri, nu vor mai simții existența ferestrilor inchise, vor fi cu adevarat liberi.

prof. GENOVICA VULPOIU

The English Drama Club of "Unirea" National College

The English Drama Club of "Unirea" National College, participated in "The Little Shakespeare" Festival. We were awarded to "Midsummer Night's Dream" the 1st prize for "Best Choreography". In the 3rd edition 02-04 June 2006, "Best Music", "Best Supporting Actor", "Best Make-up", and the 2nd prize for: "Best Pronunciation", "Best Props", "Best Director", "Best Costume". The festival was supported by the Ministry of Education, by Inspectorate and C.G.D. "Simion Mehedinți" Focșani.

09-10 June 2007, we participated in the 4th edition of the festival "Little Shakespeare" with the play "The Merchant of Venice".

The 1st prize was awarded to "The Merchant of Venice" for the "Best Music"; and to Grima Alexandru the "Best Pronunciation".

The 2nd prize was awarded to Bogdan Irina for "Best Supporting Actress", and to Pavelescu Leonard for "Best Supporting Actor".

The 3rd prize was awarded to Călin Laura for "Best Main Actress" and Rusu Laura for "Best Pronunciation".

CĂLIN LAURA: I won the third the prize for "Best Main Actress". I prepared myself for this competition without material interests. I did it because I like performing in a play, it's one of my hobbies. Me and my classmates enjoyed learning the lines for the play. I was worried until I saw the other groups. We were better than them. Our teacher helped us and we got the necessary skills to give life to our characters. This play was very interesting and we learned many things performing it.

GRIMA ALEXANDRU: He won the first prize for "Best Pronunciation". He prepared himself for this competition enjoying it. He was worried but he performed well and he saw that there was nothing to worry about. He was very funny during the rehearsals and even before the

play, when he made us laugh. He was the heart of the play were very nervous.

BOGDAN IRINA: She won the second prize for "Best Supporting Actress". Irina took her role in seriously and she also made us believe in our success. She was to us like a second teacher. Of course, she was excited but she knew how to control herself and her performing was very good.

RUSU LARISA: She won the third prize for "Best Pronunciation". Like Irina, she believed in our talent and she didn't show her feelings. She didn't play a big role but her performance was enough for the jury

prof. MIHAELA RĂU

"Tea time" la ... MATE!

Pentru unii, viață de elev a căpătat cîldicătate: Învăț, că-mi trebuie nota - iau o pauză că... deh... am nota.

Doing, not doing.

Sunt motivat, nu-mi mai pasă.

Sus, jos.

Dreapta, stânga.

Mă tot întreb: n-ai fi obosit, care?!?

Pentru alții, însă, scoala e un început fără sfîrșit. E o dată pentru totdeauna.

Ne surprind mereu, suntem inspirații, incredibil de capabili, plini de resurse.

Datorită experiențelor lor.

Au ales să aibă o viață de elev incomoda (pentru alții, desigur) pentru că au înțelese că este prețul succesorului - și sunt gata mereu să-l plătească.

Într-un mod natural.

Adesea suntem întrebăți cătă engleză suntem uniristi. Păi, cătă să stea? Cât de niste premii la olimpiade, de niste diplome la Cambridge, pe la Kangoroo sau William Shakespeare și mai nou, la SE - la MATE. Adică la "Spoken English", concursul național de drama de la Iași, organizat de Moldavian Association of Teachers of English.

Despre ce este vorba? Concursul promovează creativitatea în rândul elevilor pasionați de limba engleză și de teatru, mai mult, îl ajută să-și dezvolte încrederea în sine, le dă libertatea de a-și exprima deschis ideile și atitudinile.

Anul trecut s-a înfăptuit în colegiul nostru, ca un mic experiment, o trupă de teatru în limba engleză pentru elevi claselor IX-XII, în vederea participării la acest concurs. Nimeni nu știa cum va ieși, sau dacă avea să lase ceva, dar entuziasmul și optimismul lor au dat roade în cele din urmă.

Tot greu a fost dus de elevi ai clasei XI E, titologie.

Cristi Vechiu ne-a pus la dispoziție una din piesele scrise de el, "Oră de cear" (speechless), iar Luciana Ignat, câștigătoarea premiului I la secțiunea Writing a același concurs, a tradus piesă în limba engleză. Înă patru elevi: Alina Caloian, Emilia Todirașeu, Julianne Bătrînu și Ana-Maria Negrea au completat trupa și, last - but not least, Adrian Dîmă de la IX E.

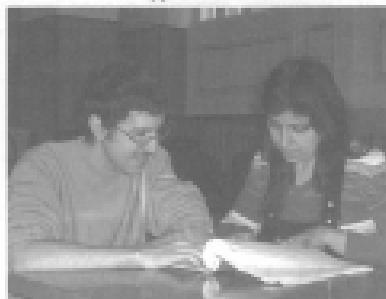
În urma concursului, la care au participat 35 de trupe de elevi din județ și unde juriul a fost alcătuit din cameri de teatru, critici și profesori de limba engleză, trupa "Vechiu" a coperțit un modest loc 9. Nu a fost chiar rău pentru prima dată, mai ales că Adrian a lăsat deliciul juriului, câștigând premiul special "The Best Natural Performer". The best ever - aş adăuga eu.

Așa că... fii incomazi, dragi uniristi!

prof. IRINA BICESCU

SPOKEN ENGLISH***Scenetă în două acte:******„Ora de ceai”******„It's tea time”***

autor: Cristian Vechiu (X) E)
 traducator: Luciana Ignat (XI) E)
 Actori: Adrian Dîrte - Domnul
 Alina Luciana Caloian - Doamna
 Nulan Bătrînu - Tânără
 Ana-Maria Negrea - Tânără
 Alina-Emilia Todușescu - Puștiul

Un domn în fața unei terase. Domnul imbrăcat cu frac, are pe cap o pălărie și e în aşteptarea culvei: se plimbă dintr-o parte în alta a scenei, cu mânile le spate și căteodată mai scoate căte un ouătăv în soaptă, oprindu-se imediat, apoi călătinând din cap a dezaprobație își reia sacadata mișcare.

Tabloul I:

Domnul: (plimbându-se): - Nu, n-are cum... pe ce motiv, eh, ce prostie! (se oprește): Sau poate că... Noah! Ce prostie, ce motiv ar avea, la o astăzi? Si pustul acesta nu mai vine odătilă! Zisă că întârziaz un start de coas. (caută într-unul din buzunarele de la pantaloni) Nu-i aici, poate în călătit. (caută și în călătit buzunar): Nici aici (caută în buzunarul interior al fracului): El, căciel! Nici aici nu-ai Unde să îl puș eu țigările îlea? Si micuț nenorocit care tot întârziaz...

In timp ce Domnul continuă să-și caute țigările, apare o Doamnă bine îmbrăcată, desigur mai mult sobră decât elegantă. Are o poșetă pe care o ține în mâna stângă cu mare grija. Cam doborâtă la vedere Domnului care își cautează țigările.

Domnul - Fir-aș Astă-II (își dă pălăria și scoate din ea un pachet de țigări) Evrika!

Doamna: (disgustată) - O, ce maniere!

Domnul: (abia atunci observă prezența Doamnei): - Ah! Într-o tempă și-a acos o țigără și a pus pachetul în loc! Dracă! (caută din nou prin buzunare)

Doamna: (strâmbă din nas): - Mitocan, nemainerat, afermat, poate și alcoolic, înțimpul liber pe la receptii și citește ce-i la modă.

Domnul: (se face că n-aude, continuă să steară lui de agitație, provocată de călătoare): - Astă-II ce chestie frățioare. (poartă din degete): Unde-i domile?!

A gentleman in front of a terrace. He is dressed in a tail coat, hat on his head, waiting for somebody: he walks from one side of the stage to the other, hands behind his back and sometimes whispering a word or two, stopping abruptly; then shaking his head in disapproval he resumes his jerky movement.

Picture I:

The Gentleman (walking up and down): No, it's impossible, on what ground, eh, how stupid! (he stops): Or maybe... Noah! How stupid, why should he be after all? And this lad is still running late! He said he would be 15 minutes late (he poking into one of his pocket pants). They're not here, maybe they're in the other one (he also looks into the other pocket): They're not here either (He looks into the hidden pocket of the tail coat). Bummer! I can't find them! Now where did I put those cigarettes? And that little rascal keeps running late...

While the Gentleman continues searching for his cigarettes, a well-dressed, although more sober than elegant Lady appears. She has a purse which she carefully carries in her left hand. She is rather puzzled at seeing the gentleman looking for his cigarettes!

The Gentleman: Well, I'll be damned! This is it! (he takes his hat off and takes a packet of cigarettes out of it): Evrika!

The Lady (disgusted): Oh, great manners!

The Gentleman (having just noticed the Lady's presence): Oh! (meanwhile he has chosen a cigarette and placed the packet where it belonged) Hell! (he searches his pockets again)

The Lady (turning her nose up): Boor, unmannered, ladiesman, maybe even an alcoholic, in his leisure time at receptions, the type who only reads fashionable magazines.

Doamna: (cu dispreț): - Când e singur se scoatește în nas și-i înjură colegii de serviciu pentru propile greșeli... buricăclar, mai că să pară...

Dominut: (se oprește din căutare, uitându-se în fața Doamnei, zâmbind lung și dându-i căteva tăioasă): - Pardon, un loc? Aveți curmea?

Doamna: (cu sfidă): N-am.

Dominut: - N-aveți?! El deține, as fi parat că fumează.

Doamna: - Nu fii mitocan!

Dominut: (rotindu-se în jurul ei în continuare): - Sau poate că v-ați lăsat...

Doamna: - Vă rog, nu vorbesc cu neconoscuți...

Dominut: - Da, sigur! Precis așa î-ați zis și răposetului...

Doamna: - Ca mizerie, e absurd! Nu supori asa cevi! (se întoarce cu spatele la Domnul)

Dominut: (moment de inspirație, pochetează iar din digezi): - Sigur, cum să nu! (și scoate pălăria și din pălărie o brișcă!) și mucosul acela care nu mai vine.

Doamna: (cu spatele la el): - Bă nu cumva să aprindă!

Dominut: - Pardon, dar ce „să aprind”?

Doamna: (își pierde din siguranță tonul): - Să dumneavoastră cel!

Dominut: (se uită o clipă în jurul său, apoi îl figări și achităză un rândeț): - A, țigara... da, mi se pare chiar normal, la fel bunăcară asă și procedat și eu. Exact așa.

Doamna: - „Normal”? Ce vă se para „normal”?

Dominut: - Doar nu-i cauză să vă prefaceți; să e simplu, după ce v-ați lăsat nu suporați nici mică răptul că altii să fumeze, mai ales în preajma dumneavoastră... E logic: vă deranjează fumul, vă repugnă fumători.

Doamna: - Terminați cu balverdele. Repet, nu vorbesc cu neconoscuți!

Dominut: - El, este-ți linistită-vă! (desi cu spatele în et, Domnul o scrutează înă îndată, degejăit și sigur): Iată ceva pe care îl cunosc bine, pe spinarea proprie, astăzi de bine, ca loc băncile din om. Puteți sta linistită acum.

Doamna: (bătă din picior): - Ut, ce mitocan!

Dominut: - Nu-i nimic. (motocicleta să fie să se pună brișca la loc în pălărie):

- Gata!

Doamna: (semîntoarsă): - Să ce-ati rezolvat?

Dominut: - Nimic, sper să uit că am șăgări. De tap, chiar ultasem, părăsesc mi-a trimis pustul acesta biletul și am venit aici. A zis că vine într-un sfert de ceas.

The Gentleman (he pretends not to have heard the insults, continues to be possessed by his state of agitation provoked by his search): This is it! Well, look at that! (he snaps his fingers): Where could he be?

The Lady (with contempt): When he is alone he picks his nose and swears his mates at work for his own mistakes... surely a bachelor... I could even bet on it!

The Gentleman (stops his search, staring at the Lady, offering her a long smile and dancing attendance on her): A lighter? Do you have one?

The Lady (with loathing): No, I don't.

The Gentleman: Is that so? To hell with it! I could have sworn you smoked.

The Lady: Don't be such a boor!

The Gentleman (continually closing her into circles): Or maybe you have quit...

The Lady: Excuse me, I don't talk to strangers!

The Gentleman: Yeah, sure! I bet that's what you told your late husband too...

The Lady: How dreadful, it's absurd! I can't take it anymore (she turns her back to the gentleman).

The Gentleman (a moment of inspiration, he snaps his fingers again): yeah, of course, and pigs might fly! (he takes his hat off and out of it a lighter). And that boy is still running late.

The Lady (her face turned away): Don't you dare light it!

The Gentleman: Light what?

The Lady (loses the safety of her tone): You know what!

The Gentleman (looks around him for a moment then at the cigarette and gives the ghost of a grin): Oh, you mean the cigarette, yes, I find it quite normal. I would have done so myself. No doubt about it.

The Lady: "Normal"? What looks normal to you?

The Gentleman: There's no need to pretend: it's simple, after quitting, you can't even stand others' smoking, especially near you... it makes sense: the smoke bothers you, you loathe smokers.

The Lady: Quit talking nonsense. I say it again, I don't talk to strangers!

The Gentleman: Come on, relax. (although with her back at him, the gentleman takes a close, casual but sure look at her): You must be working at some bank, this is where you got your attitude from. You give information, don't you? It's obvious, that's where you got it from! I well know from my own experience what banks turn men into. You can cool down now.

The Lady (kicking her feet): what a jerk!

The Gentleman: Alright, alright! (he rumpled the cigarette and places the lighter back to its place inside the hat): I'm done!

The Lady (half-turned towards him): Where did that get you?

Doamna: (se întoarce de tot, cu față la Domn): - Cine arume, mă rog? Un pușcă? Așteptăți pe cineva?

Domnul: - Să deschidă terasa! Am venit pentru că „m-ai chemat” la casă.

Doamna: - Cine? Pușcăl?

Domnul: - Nu sălu, cred că mucosul său! Dar ce motiv ar avea, ved că prostie, zî și tu!

Doamna: - Nu vă cred! Dumneavoastră nu bate oasă!

Domnul: - Nici dumneata nu bate! Crezi că nu stii? Dar dacă m-ai chemat, am zis să vin să beau un oasă.

Doamna: - Ce absurd! Nu văd rostul. (se întoarce la ei)

Domnul se cautează prin buzunar. Între timp pe o parte intră Tânărul, pe alta Tânără. Domnul pare impăsabil.

Domnul: - El drăguț, pe unde le-am pus? Moreu uit. Să mucosul acela cu ceaușul lui păi, ce motiv ar avea?

Tânărul: (fusescă-n sac): - Scuzăt-mă!

Tânără: (privind-o pe Doamna): - Lipsă de stil, vicioză, pudică, exhumătoare, de amonul artei, poete snoșoi.

Tânărul: (ezitant, face doi pași înainte, către Doamnă): - Aveți un coas?

Domnul: (abia atunci îl observă): - Ah! (un alt tip de „A” decât de cel scos la vedere Doamnei; sănătatea). - Coas? Nu! (caută în continuare)

Nu cred, dar ce vă pasă? Oricum vine, trebuie să vină, va deschide, doar aștepțăm să luăm ceaușul.

Tânărul: - Așteptă să deschidă? De cât timp?

Domnul nu-i mai dă atenție, Doamna nici de cum, iar Tânără nu se sincrisește.

Tânărul: (bîntie ricăt din piciorul drept și își frântă înțindă mălinile; către Doamnă) - Doamna e cu dumneavoastră?

Domnul: (îl întârcă-se la Doamna, răspunde cu sătăcă Tănărului) - Mofturoasa? Nu, dar curând, se prea poarte...

Doamna: (nemîșcată) - Uh! Ce mizerie, ce absurd!

Tânără: (socote un pașech de sigări, pe urmă o brișcă; către Domn): - Fumat?

Domnul: (elegant, făcând feri pași către Doamnă) - A, nu, nu! Toamăi m-am lăsat. (continuă să se scoarcă înapoi)

Doamna: (se depărțează și încă trei pași de Domn și bate indignată din picior): - Ce mitocan! **Tânără:** (către nimeni) - El, astăzi nu mi se pare nimic dintr-amundosul.

Tânărul: (își frânează nervos bârbia) - Căt e domile ceaușul? (către Doamna) Cucoană pentru ce te află aici? Pe cine așteptă?

The Gentleman: Nowhere. I wish I could hope I'll forget about them. And I had actually really forgotten about them until the lad sent me this note and I came here. He said he would be here in 15 minutes.

The Lady: (now completely turned towards the Gentleman): May I ask who precisely? A young man? Are you waiting for somebody?

The Gentleman: Somebody to open the terrace! I came here because I "was called in" for tea.

The Lady: By whom? By the lad?

The Gentleman: I don't know, I guess that rascal is behind all this! But on what ground, what a ridiculous situation, see for yourself!

The Lady: I don't believe you! You don't look like a regular tea-drinker!

The Gentleman: Neither do you! Don't you think I know? But since I was invited for a cup of tea, I said I might as well come!

The Lady: How absurd! What for? (she turns away again)

The Gentleman searches his pocket. Meanwhile the Young Man appears from one side, from the opposite one the Young Lady.

The Gentleman doesn't pay any attention to her.

The Gentleman: To hell with them! Where did I put there? I'm always forgetting! And that nasal with his stupid tail! What reasons could he have?

The Young Man: (laughs dryly): Excuse me!

The Young Lady: (analysing the Lady): Complete lack of style, just a widow, an old maid who used to smoke for the sake of it, maybe a snob.

The Young Man: (hesitant, making two steps forward, towards the Gentleman): Got the time?

The Gentleman: (just then noticing him): Ah! (another type of "Ah" than the one said when seeing the Lady; in low spirits): No. (he continues his search): I don't think so, but why do you care? He'll come no matter what, he has to; he will open the terrace, we are waiting for tea.

The Young Man: How long have you been waiting for?

The Gentleman stops paying attention to him.

The Lady doesn't bother at all, and the Young Lady ignores him.

The Young Man: (judging, tapping his right foot and wringing his hands; towards the Gentleman): Is the Lady with you?

The Gentleman: (looking at the Lady answers in dislike): The precious one? No, but she might as well... soon... enough...

The Lady: (still): Oh! How ridiculous, almost absurd!

The Young Lady: (takes out a packet of cigarettes, afterwards a lighter and towards the Gentleman): Do you smoke?

The Gentleman: (in an elegant manner, making 3 steps towards the Lady): Oh, no, no! I have just quit (he keeps searching his pockets)

Doamna: (cu scârțir) - Când pentru un ceai,
invitație de la un anonim, dar dumneata nu ești
pe regulă nu bei ceai.

Tânărul (înseric): - De unde să fi? De băut, într-
adevăr nu beau, dar am fost chemat aici și pe
urmă cine îmi spune că e un ceas?

Dominuț: - Tinere, aveți năbdare, mi se va
deschide. Ce-i cu graba asta? Credetă-mă
doar... eu șiu deja cum e... ca la banca...

Tânlăra: - Cine va deschide? Să dumneavoastră
tot la ceai?

Tânărul: - Da' ce are a face ceaușul cu ceaușul?
Cât e ceauș?

Doamna: (cu interes; se întoarce) - Păi, a zis
că întârzie un start de ceas...

Tânlăra: - Cui li pasă? Important e ceauș.

Dominuț: (caută în buzunarul interior al
fracului și rănește cu subințeles) - Ce prostiel
Pe ce motiv? N-ar avea de ce, vedeți voi, e cam
aurea... și în definitiv pustul va veni...

Tânărul: (și măsoară buzale, convinsiv) - Pustiu?
Sînt, cred că e târziu, al dracului de târziu și
pe aici nimănii nu mai au un ceas.

Doamna: - Când mesimținel să îngă o doamnă s-
aspete...

Tânlăra: - El, azi! (ironic) Cât tupeul! (și-a aprins
igura) Da' mai contează? Vom bea ceal!

Apare Pustiu, 16-17 ani, zângâine niște
chei și flutură.

Pustiu (cînd Tânărul): - Fără de-aștea! Fumurile
aici nu sunt acceptate.

Dominuț: - Ai întârziat.

Pustiu: (lăptărește lîs, apoi se uită la ceas,
zângâine din chei, zefemist) - Păi, credetă? chiar
așa să fie? Cam căt a trecurt? Mai și?

The Lady (moves 3 steps further from the Gentleman
and kicking her foot): What a prick!

The Young Lady (to herself): Oh, well, nothing could
be further from the truth...

The Young Man (attività his chin irritably): What is the
time, if I dare say? (towards the Lady): My Lady,
what are you here for, who are you waiting for?
The Lady (with boredom in her voice): Supposing
for a cup of tea, an invitation from an anonymous
person, but you are not welcome, you're not used to
drinking tea.

The Young Man (mysteriously): How can you know
for sure, it just happens that I'm not accustomed to
drinking tea, but I was called here and, after all, who
can tell me what is the time?

The Gentleman: Be patient, young man, sooner or
later the terrace will be open. What's all the rush?
Believe me, I already know how things go around
here, it's just as it is with the bank...

The Young Lady: Who will open? Are you here for
the same reason? ... the tea, I mean...?

The Young Man: What has tea got to do with time?
What's the time, by the way?

The Lady (with interest; turns round): well, he said
he would be a quarter of an hour late.

The Young Lady: Who gives damn? It is the tea that
counts.

The Gentleman (searches for his cigarettes the interior
pocket of his tail coat and gets a meaningful grin on
his face): That's silly! On what ground? Why did he
call us here anyway? It's kind of weird and the lad
will eventually come.

The Young Man (biting his lips, convincingly): The
lad? Oh my God, I think it's late, it's too dam late and
nobody seems to be having a watch around here!

The Lady: How rude! To have a lady wait for you!

The Young Lady: Oh well... (ironic): What a nerve!
(she lit her cigarette): But does it matter anymore?
We'll be having tea.

The Young Lad shows up, 16-17 year old,
jigling some keys; whistling:

The Young Lad: Get your nose down from the air...
or better yet from the smoke!

The Gentleman: You're late.

The Young Lad: well, is that so? How long has it
been? Can you tell?

The Young Man (breaks out): Yeah, right, what's the
time?

The Lady (insecure): Are we still having tea?

The Lad: Patient! I have the answers to all of your
questions. Right here (jigling the keys, looking for the
right one and finally opens the terrace): Now you
can get it, you are free to...

The Young Lady (putting out her cigarette): So, what's
new?

Tânărul: (se aprinde) - Toamnă, căt e ceasul?
 Doamna: (nesigură) - Vom băsca ceasul?
 Pugilat: - Răbdare! Pentru toate ale voastre
 am răspunsul. Chiar aici... (zângâne din chei,
 apoi caută cheia potrivită și deschide locația)
 Acum putem intra, sunteți liberi...
 Tânără: (a stină țigara) - Și ce urmează?

Tablou_II:

In local la o masă Doamna Iată în față
 cu Tânărul, la o altă, Domnul cu Tânără.
 Domnul: (se ridică, se primbă, caută prin
 buzunar) - El, drăcule! Unde le-o fi pus? Și
 apoi... neșă, pe ce motiv,
 tot nu cred că ar avea de
 ce... ca prostie.

Doamna: (scrutându-l
 pe Domn disprețitor,
 dând din cap) - Cât
 primitivism, ce mai
 mitocan!

Tânărul: - Cât e ceasul?
 Tânără: - Și unde li
 e ceasul?
 Domnul: (se oprește,
 privind pe cel doi tineri) -
 Răbdare, a zis că
 întârzie un sfert de ceas,
 a zis că vine și deschide,
 a zis că...

Tânărul: - Păi, atunci
 pentru ce ne-a închis?!

Doamna: - Și pe deoseptea, voi da aici nici
 măcar nu beți ceai. E totalmente revoltător și
 absurd.

Domnul: (scoate țigările din pătrînie) - Evrikal
 Tânără: - Deacă a zis că vine, vine! N-o să ne
 lase aici, prea mult timp, un sfert de ceas...
 Domnul (către Doamna, cu țigara clusă în gură)
 - Un foc?

Tânără: (prompt) - Am eu!

Tânărul: - Ce? Un ceas?

Doamna: (privindu-l pe cel trei cu simț) - Uff! E
 de nelintește!

Domnul (cu țigara în gură) - Lăsați că vine,
 acușu vine mucoșul acela.

Tânără: (consemnat) - Păi, până atunci treo
 ceasurile, treo... nu înțelegeți?! nu este nimeni
 că e ceasul și împărtășim lăbuță să-i știm noi mai!
 Ce-i de făcut?

Domnul (impasibil) - După cum văd nu rămâne
 decât să așteptăm ca la început, mai întâi să
 ni se deschidă, adică acum să ne desculce,
 apoi... (paузă, caută brișceta, o scoate din
 pătrînie, se uită atent la ea, cără și la țigara, însă
 le pună pe amândouă înapoi în pătrînie; vesel) -
 Apoi, dragilor, ceaiul!

Cade corina.

Picture_3

Inside: at a table the Lady and the Young
 Man sitting in front of each other, at another table
 the Gentleman and the Young Lady.

The Gentleman (gets up to his feet, searches his
 pockets): I'll be damned! Where did I put them?
 And then, no, on what ground, I still don't think he
 would have a reason for it... it's stupid!

The Lady (looking contemptuously at the Gentleman,
 nodding): What a neanderthalian, that's a hell of a
 past!

The Young Man: What's the time?

The Young Lady: And where is the tea?

The Gentleman (steps
 looking at the two
 youngsters): Patience,
 he said he would be a
 quarter of an hour late
 and he would come
 and open the terrace,
 he said...

The Young Man: Then
 why did he look us
 inside?

The Lady: Moreover,
 you people don't even
 drink tea. It's completely
 revolting and absurd.

The Gentleman (takes
 the cigarettes out of the
 hat): Evrikal!

The Young Lady: If he said he would be here, he
 will! He can't let us here for too long, a quarter of
 an hour...

The Gentleman (towards the Lady, with the cigarette
 in his mouth): Have a lighter?

The Young Lady (promptly): I do!

The Young Man: What? A watch?

The Lady (looking at the three with loathing):
 Unbelievable!

The Gentleman (with the cigarette in his mouth):
 Don't worry, he will come, that good-for-nothing,
 he'll come.

The Young Man (astounded): Well, until then, time
 is ticking away, don't you get it? Nobody knows the
 time and it passes away without our noticing it! What
 is to be done?

The Gentleman (impassive): as far as I can see, we
 can only wait. As we did in the beginning, we wait
 for him to open the door, I mean to unlock the door
 now, then... (he pauses to look for the lighter, takes
 it out of the hat, carefully looks both at it and at the
 cigarette, but he changes his mind and puts them
 both back inside the hat; cheerful): Then, my beloved
 ones, tea will be served!

profesori coordonatori:

Irina Bîcescu și Simina Comănescu

Unirii - reprezentanții României în Europa

În buna tradiție a parteneriatelor europene, Colegiul Național «Unirea» a participat în anul 2007 la două întâlniri de lucru în cadrul a două proiecte europene : «Bilateral Romania-Franța» 9-21 aprilie 2007, Focșani și «XXXE-Jeunes Europe» - desfășurată în perioada 26 octombrie-5 decembrie în Vic-en-Bigorre, Franța.

Pregătirea activităților a început din luna octombrie 2006, când s-a stabilit graficul celor două întâlniri pe o temă de interes comun: tradiții locale. Profesorii și elevii din cadrul Colegiului Național «Unirea» au decis că activitățile programului «Bilateral Romania-Franța» să se desfășoare în România în perioada sărbătorilor de Paște ca moment favorabil al exemplificării obiceiurilor și tradițiilor din zona noastră.

Elevii unirii, antrenăți în concursurile de cetățenie europeană au dorit ca acest program să fie expresia sărbătorilor intrările României în Comunitatea Europeană la 1 ianuarie 2007. În pregătirea și realizarea programului s-au implicați 20 de elevi din clasele a IX-a care au luat lecții de dans popular, elevii claselor a X-a care au pregătit melodii și repertoriul coral sub închirierea doamnei prof. Maria Pădulescu, elevii claselor a XII-a B care împreună cu doamna prof. Antoaneta Munteanu au organizat o expoziție de costume populare din zona Moldovei, expoziție la care elevi și profesori uniristi au contribuit cu piese de colecție moștenite de la bunici și străbunici.

Pentru o mai bună înțelegere a evoluției social-economice și culturale a Vrancei au fost previzionate vizite de documentare în localități păstrătoare a tradițiilor românești precum Sovata și Băilești, prezentarea în atelierele multimedia și unor materiale cu informații despre istoria și geografia județului Vrancea, precum și o prezentare în limba franceză a bibliotecii Colegiului Național Unirea, prezentare susținută de doamna prof. Daniela Păltăgu, secundată de doamna bibliotecară Cireșica Chițar.

În atelierele de lucru, pe durata celor 10 zile, elevii francezi au învățat melodii vrâncenești, dansuri populare românești, cunoștințele lor fiind aplaudate la scenă deschisă de către 500 de spectatori într-un spectacol franco-român realizat în colaborare cu ansamblul local «Tara Vrancei».

Evenimentele fiecărui zile au fost surprinse de reporteri de la revista «Ce Ne Se vede» coordonată de prof. Angela Sîrbu,

suportul tehnic a fost realizat de centrul multimedia coordonat de prof. Remus Buzătu iar catedra de franceză a asigurat traducerea materialelor și permanența în desfășurarea atelierelor. Elevii francezi au participat și la ora de fizică prezentată de doamna prof. Ioana Popescu. Bilateralul Romania-Franța a fost coordonat de prof. Carmen Atărcioiu și prof. Marilena Oprea, care au stabilit programul și au realizat interfața cu instituțiile implicate.

Corespondenții francezi au ales ca perioadă de desfășurare a programului XXXE-Jeunes Europe finanțat de Comunitatea Europeană, sărbătorul lui octombrie și începutul lunii noiembrie. În această perioadă având loc multe sărbători călămnesci cu ocazia strângeri recoltelor. El au dorit ca prin acest program să marcheze și sărbătoarea a 30 de ani de la fondarea asociației franceze Association Vacances Jeunes, una dintre organizațiile acestui schimb european.

A treitorindul elevilor uniristi să cunoască modul de lucru și viață a locuitorilor din Hautes-Pyrénées, economia locală bazată pe mici afaceri familiale (comerț, turism, ferme de pasări și vite, ateliere mesteșugărești, mici fabrici de mobilă, firme de transport, etc.) un mod de viață îmbelsugat, ecologic, în care fiecare își aduce aportul personal.

Cei 18 elevi și profesori din CNU participanți la proiect au avut posibilitatea să deguste bucătăria tradițională locală foarte bogată și variată, să învețe dansuri, să observe modul în care noi, români, suntem priviți ca cetățeni europeni comparativ cu reprezentanții altor țări, să discută cu corespondenții francezi

modul în care reglementările comunității europene influențează viața și tradițiile locale.

În Vic-en-Bigorre 80% din activitățile sociale se desfășoară în cadrul asociațiv. În zona sunt peste 100 de asociații prin care

localnici își promovează zona: organizează festivaluri internaționale de jazz, folclor, artă medievală, protejarea patrimoniului local etc. În familiile franceze sunt găzduiți anual tineri din toată lumea: America, Mexic, Bulgaria, România, tineri care participă la proiectele locale. Fiecare Tânăr din Vic are către unu sau mai mulți corespondenți din țări diferite.

Elevii unirii și-au implicat în toate activitățile, fiind actori, regizori, camerameni într-un spectacol romano-francez, au realizat împreună cu corespondenții francezi o treșă de 4x2m cu asemănările și deosebirile economice și culturale dintre zonele noastre. Împreună au discutat despre mobilitatea europeană, cetățenia europeană, rasism și toleranță.

**prof. MARILENA OPREA
FLORINA NEMUT**

“CUMETRELE” C.N.U.

pe scena S.T.E.V.-ului

STEV 2007, acesta este momentul în care 15 fete și anume: *Nicoleata Lazăr* (Linda), *Alessandra Michelișea* (Germaria), *Cătălina Todirașcu* (Marie-Ange), *Sorina Ioneșcu* (Rose), *Alina Olaru* (Des-Neiges), *Roxana Pantazică* (Gabrielle), *Larisa Andoniu* (Yvette), *Mihaela Vilăceanu* (Therese), *Iuliana Grosu* (Ginette), *Andra Rotaru* (Lise), *Iulia Stoica* (Angelina), *Cătălina Voineag* (Rheane), *Adelina Lazăr* (Perrine), *Bogdana Dîmă* (Olivine) care au făcut parte din distribuție, au realizat primul musical din istoria STEV-ului prin intermediu piesei de teatru "Cumetrelle" de *Michel Tremblay*. Așa cum afirmă și *W. Gordon Smith* "Cumetrelle", scrisă în 1965 și prezentată în 1968, "este o pietră preioasă teatrală, care strălucește cu reflectiile vulgare de minune ieftin, dar în acărei ascunzători mochesc flăcările diamantului verității".

Piesa "Cumetrelle", ea a fost pusă în scenă pe 31 mai 2007 în cadrul STEV-ului și adus "ceva-n" de care era nevoie în cadrul Stagiunii. și acel "ceva" s-a regăsit în musical.

Adrian Damian (cel care ne-a învățat primii pași în această lume a teatrului, cel

care ne-a dezvăluit din secretele sale actoricești și cel care ne-a învățat să prețuim ceea ce se numește teatru și ce înseamnă cu adevărat munca în echipă) ne-a fost coordonator, iar *Paul Lungu* (cel care a realizat versurile pieselor, cel care și-a dedicat timpul său liber celor 15 fete, cel care ne-a învățat că lucrurile se rezolvă mult mai simplu atunci când le privești cu calmi, optimism și cel care înță să scoată vreun sunet în timpul piesei a emulsat valuri de aplauze doar prin simțul-i prezentă și *Vlad*

Mihu (înărul actor care ne-a aprijinit moral și cel care ne-a răadus echilibrul necesar atunci când răbdarea, oboselă și emoțiile ne-au coplesit), sunt aceia care s-au ocupat de adaptarea textului și regia acestui spectacol. Iar cel ce ne-a îndrumat a fost domnul profesor Romulus Buzălu.

Elevale Colegiului Național "Unirea" au oferit tinerilor tocășaneri un spectacol remarcabil prin text, mesaj, interpretare și mai ales muzică, dând fiecarui personaj posibilitatea să se nașă și să evoluze pe scenă Casei de Cultură Leopoldina Bâlănată.

Jocul de lumini, melodii și deopotrivă scenografia se imbină într-un montaj felicit. Zâmbetul amar altemează cu râsul nebun și lacrima uitată în colțul ochiului, la fiecare melodie interpretată de "cunemete" având ca temă comună drama femeiei ce intrușipează alienarea și frustările unei întregi generații. Cel mai greu cred că a fost să ne organizăm din moment de am fost NUMAI fete. Poate părea ciudat cum un bărbat a putut scrie roluri sătă de bune pentru femei, dar autorul declară că și-a luat ca sursă de inspirație propria familie: mătuși, mamă, surori, vecine. Să cred că prezența unui bărbat în această lume creată de Trembley (de exemplu politistul, despre care se vorbea la un moment dat în piesă) ar produce dezamorție.

Iată ce ne-au declarat cățiva dintre tineri actori ai Colegiului Național Unirea:

- "Pentru mine "Cumetrile" nu a fost o comedie, ci drama trăită de generații diferențiate. Fiecare personaj se confruntă cu o problemă care-i va schimba viața. Piepteni reprezintă un destin tragic. Ea plângă pentru naivitatea ei, devenind prostițuată. De la "ea" am învățat că oricând problema ei poate deveni a mea..." (Adelina Lazăr)

- "STEV-ul a fost o experiență faimă... să stai circa 12 ore pe zi cu niște oameni care râd, plâng și sunt nervoși în același timp și cova..." (Mihaela Vlăsceanu)

- "Mă întrebam adeseori de ce aveam năvoie de teatru dacă noi jucăm în mod natural niște roluri? Dar STEV-ul mi-a oferit posibilitatea să-mi extindereze sentimentele care nu sunt permise de societate. Atunci când îl lipsești pe oameni de adăpost și de bunătate, de bătrâtură și de mișcare ei mor în mod vizibil. Pe când atunci când îl lipsești de pictură, muzică, povestiri și teatru ei mor pe dinăuntru

și din păcate asta nu se vede. De aceea nu voi regreta niciodată experiența STEV-ului..." (Nicoleta Lazăr)

- "Am pus niște note pe un portativ și, armonizându-le, a ieșit o melodie" (Bogdana Dima)

- "Cumetrile a fost o adevarată provocare pentru mine pentru că a fost un musical, pentru că a ridicat stacheta și pentru că a fost o muncă (foarte grea) alături de atâtă fete! Bravo Vlad, Paul, Bogdan! Mulțumim Loni..." (Cătălina Roșu)

- "Reamemorând momentul din cadrul STEV-ului nu pot decât să afirm cu bucurie că sacrificiile, răbdarea, toate m-au determinat să descopăr jocul de repici ca fiind unul dintre cele mai dificile exerciții. Curiozitatea m-a determinat să bal să "vea teatrul" și să afiu decât ceea ce căutăram și ceea ce îmi doream. El bine, nici acum nu am găsit răspunsul, dar simt că fiecare clipă reprezintă o nouă provocare, iar asta implică identificarea cu variate personaje: cu tine, cu ea, cu el; relaționarea cu voi, adaptarea cu ei ca, în final, să mă rezum la noi, să reprezint o legătură între tine și personajul meu..." (Andra Rotaru)

NICOLETA LAZĂR
clasa a XI-a E

Vizită în "Castelul lui Ceasă"

M-am trezit ca de obicei cu 5 minute înainte să sună ceasul. Deși aveam lista cu lucrurile pe care trebuia să nu le uit... nu stăteam cu ce să înceap. Ce să pun mai întâi în geamantan? Cu ce să mă îmbras? Banii? Unde sunt banii? Să încărăționul de la telefon? Buri! Încep, încep să pun pe toate în ordine. La 11:30 încă nu eram în gară... la 11:45 îmi cumpăram bilet, peste 5 minute deja plecam. Era un început bun, nu pierdusem trenul. Deși se presupunea că... Rapid, am fost mai rapidă decât el în comportament am crezut că sună singură, până când au apărut o bătrânică și al ei nepotul de 5 ani cu ceasul lui chinându-se de la punghile de purtători pe care tot încerca să-l facă vîlzel, o doamnă "bino" și soțul său... păreau oameni cuțui. În Gara de Nord mă aştepta verisoara mea. Am făcut o oprire să măcalm undeva, apoi m-am instalat în apartamentul său și al celor două colegie. Astăzi era miercuri, înaintea de marei vizite la Casa Poporului. Să vă explic... pe 12 noiembrie trimiteam la insisterile verisoarei, trei fotografii către un concurs intitulat "Ce aduc eu în Europa", organizat de Consiliul Tinerilor din România... fiind ultima zi de înscrădere.

Anunțul l-am primit pe 2 noiembrie, seara, târziu, la ora 12. Înainte să mă pregătesc de culcare mă am verificat "posta" și... surpriză! Alu că sună una din cele trei câștigătoare. Eram invitată la Casa Poporului! la ora 11:00, pentru a ne primi premile de la CTR. Credeam că își bat joc de mine, credeam că este o gresie! Nu mă puteam concentra asupra celor patru rânduri, eram prea fericită și încă nu sfâmberă că, joi dimineață... ce dimineață! Trezirea la 9:00 să fiu sigură că nu o să întârzii. Trebuia să mă întâmnesc la 10:40 la iesință din metroul Izvor cu Cătălina Jordache, studență la Facultatea de Litere, membru CTR și AEGEE... Iata căruia mă anunțat prin mail că am câștigat. Am ajuns... sămătăciu pe o listă, așa că mi-au cerut buletinul pentru a verifica datele. O angajată a "caselor" a spus să o urmăm. Ne-a amintit prin toate holurile, sălile, lăturile până să ajungem la destinație. Îmbrăcată într-o sală mare și mă aseza la o masă, alături de alți membri ai Consiliului... sătăeam că parlamentari cu sticla de apă și microfonul la nas. O oră și jumătate au vorbit Bianca Neagu Bedreag, președinte CTR,

Nicolae Rogoz, responsabilul de proiect, și alții membri. La sfârșit se înmânează diplomele; astfel, spre surprinderea mea, că sună singura din cele 3 câștigătoare care a putut fi prezentă.

Deci diploma: Se acordă Mihaela Vlăscăeanu pentru colaborarea în cadrul Campaniei Naționale de informare și mobilizare a tinerilor pentru un vot responsabil EU-RO Caravana, câștigătoare a Concursului Foto "Ce aduc eu în Europa". Toată lumea aplaudă... Unuuu!

Mai lipseau cel de la presă cu camerele de filmat! Ne ridicăm de pe tronuri, cel din jur discutau probleme politice, eu schimb câteva vorbe cu Cătălina, îi mulțumesc încă o dată și... plec. Bineînțele, mă întrebă dacă mă descurg să ajung la ieșire și, sfînd că am un spirit de orientare foarte bun, i-am spus să nu-mi facă probleme. Da, gresieala mea. Casa Poporului se vede de pe Lună și eu... rătăcioamprin ea. Mă întâlnesc cu un parlamentar (cred) și-l rog frumos să mă îndrume spre ieșire, iar dansul buhnestă în râs. Deja înțelesem... "Înainte, apoi ajungi în holul mare, de acolo faci stânga în sala Adăgăiniceanu... apoi dreapta, apoi iar stânga, dreapta, înainte, stânga, dreapta..." ... Ce???? Tot au m-am descoscat în celă din urmă. Am ajuns la una din ieșiri și m-am adresat frumos paznicului:

- Nu vă supărăti, pe aici este ieșirea?
- Dar pe aici și intrăt, domnișoară?
- Nu, clar acum vreau doar să ieș

Începe și dansul să zică... și îmi dă voie să ieș. Aaaahh... în sfârșit atârni! Mă am dat seama că eram în spațiale Casei, pe unde urcau mașinile luxoase. Mă uit puțin în spațiu meu și îmi urez privirea... și urez și urez... nu se mai termină! Acum înțeleg de ce se vede Casa Poporului de pe Lună.

A fost o experiență interesantă, neșteptată. M-am simțit, pentru câteva clipe, importantă în România (asta doar când eram înăuntru) și am simțit, pe pielea mea, că bucurile vin atunci când te aștepți mai puțini.

MIRHAELA VLĂSCĂEANU
clasa a X-a D

GRĂDINA SECRETĂ A VRANCEI

Haidări să vorbim despre comunitatea din care venim!

Nu vă lăsăti păcălit, de unde vin eu e prea puțin verde. Eu vin din locuri numite orașe, unde toată lumea încrearcă să păstrească relieful bloc, stradă, bloc, stradă și să fertilizeze astfelul în care nu crește decât o specie năstășă de felinare. De pe o bordură mă gândesc că orașul e ca săpunul, nu-i mai pot face reclamă, nu e nimic nou de zis despre săpun. Cine nu este că la oraș ne e obicei să găsim în atică un fel de flăntănuș pe care o decocjm usor și-o lăsăm la prăjitură, pentru că mai apoi, oare să o tăiem în felii, iar a doua zi dimineață ne întocăm mereu la societă - serviciu - casă ca și cum cu flăntănuș nu se întâmplă nimic.

Greci ar spune cineva că în loc de cocosi, nouă ne cărtă dimineața aliaș colorate. Fiecare îl are pe vecinul de vizavi ale căruia vaci moară de cafea și ciocolată sau trezirea din balcon. Mâncărurile tradiționale sunt cri tripele ori prăjite, camenii le spun zile și răbdări.

N-are rost să vorbim despre curvinte pe care să devină tradiție: letită, mică, tabu, aloc? Sau despre „a zapa”. N-are rost să vorbim despre manele prezente din noi. Să vorbim mai bine despre „a ultă”.

Ultimul satul. Pentru un moment, eu am uitat, în schimb, astăzi. Am plecat spre munti. Am plecat să descoțără măștile și chipărăușul. Trebuie să simtим, trebuie să ne amintim.

Casa din Paltin mișcase a patră. Abandonată. Îi și catrințe de sute de ani. Costumul popular nu se aşeză tocmai bine peste tricou și peste pantalonii largi. Lada de zestre n-a stat niciodată în balcon. Sună trimisă pentru a căuta cămașă bărbătească sol. Numai bătrâni, la privighi, dansează chipărăușul. Si sunt veseli. La oraș lumea plângă. Dar mortul beci după însecăt pleacă trist.

Obiceiul e de la doar, dar se mai joacă încă. Vorbim despre el cu camenii care au cărunte cu roți de lemn. Tărani au înșă celulat. Acum își aduc și ei aminte. Am venit și i-am rugat să-și aducă aminte. Recompunem tradițiile pe

scene. Alteoava e să așeză farfurii pe masa astăzi de mică, purtând maramă. Alteoava e să-ți primești vecina și să-ți așeză pe patul cu corgi. Încercarea nu dezvoltă. Dar te face să îți amintești.

Cine trece noaptea prin Nereju și vede toc mână într-o curte să fie că acolo se odihnește un mort. Trei nopți durează privighiul. Mascății sau unchiișii sunt străbunii morțului care vin să-l ferescă de rea. Se apucă de cingăritori și încep dansul. Sar pesta loc, se sterg de ochișă, bat ritmul cu toalagul și jocul devine vijelios... se purifică și preamăresc scărelile... Chipărăușul nu înseamnă deghizare, nici travestire, ci tocmai transcenderea sufletului în tracut, transformarea totală, din Tânăr, în bătrân. Măștile schimonosesc fațele într-un olăscăt, nasul și dinții de lemn, părul din brăde de coale și pălăriile ciudate apar în lumina focului mai vîlă ca obrajii parca cenușii ai privitorilor. Puternici colorații, măștile sunt în evidență boala, decrepitudinea,

descompunerea. Măștile funerare din Vrancea declinăsează adevarata alteritate de spirit... –

„A ultă” nu „a se ultă” noi nu ne mai ultim pe geam decât pentru a-i spune vecinului să hrănească odății veche moară și vorbăreată. De urat, ultim orașul, împins spre rădăcini, ultim satul, cramponaș în modernitate. Dar prinși de tradiții, suntem tentați să ultim că la fel de viu este și relieful bloc – stradă.

Mulțumesc tuturor doamnelor mele profesore: Daniela Pălașu, Dumitra Alexandru, bunica mea și Roxana Vîrnic, părinților care au devenit soferi, bucătari și hotelieri pe timpul pregătirii, Nelușei Dudu, Drăguței Mihai, domnului Plăun Neacșu, colegilor mei: Bogdan și Irina, doamnelor profesore Nicolăia Stăcu și Cristina Chiriac, Colegiul Național „Unirea” și Inspectoratului Școlar Vrancea pentru susținere materială și morală.

Scriu în memoria lui Pavel Tertiu, mestor popular, Nereju.

IOANA ALEXANDRU

clasa a X-a E

Proiectul a obținut mențiune și premiu special pentru creativitate la Olimpiada Internațională de Limba și Literatura Română, ediția 2007

VRÂNCENII vs. Vrânceanu

Pe 9 noiembrie 2007, în Vinerea Mare, a avut loc prima ediție oficială a întâlnirii, ce se vrea să fi una de tradiție, dintre Colegiul Național UNIREA Focșani și Colegiul Gheorghe Vrâncenău Bacău. Un schimb de experiență, astăzi pentru profesori cătă și pentru elevi, cu tematică sportivă. În principal, dar și cu o mare dorință de împrejmuire între cele două unități de învățământ, cu dorință de a cunoaște împreună, problemele din aria cunoașterii, toate pe un fundațional solid de fair-play.

Colegiul Național UNIREA Focșani, în primele 10 colegii din România și în primele 50 de licee din Europa, începe o amplă campanie de imagine în țară și în străinătate. Un punct de plecare pentru redatărea trăsucelor europene pe care delegații ale uniriiștilor focșăneni, profesori și elevi, le-au făcut prin Europa încă din secolul XIX.

Editia a I-a, a întâlnirii cu Colegiul Vrâncenău, nu este de loc întâmplătoare. Vrâncenii vs. Vrâncenau, poate îl consideră un amical în familie. În perspectivă, poate, împreună, putem plăcea în Europa. Regizorul evenimentului a fost domnul profesor de matematică, Cornel Noană, care împreună cu catedra de educație fizică și sport a colegiului, au aruncat mănușa bădușarilor.

Jocurile vrâncenesti, prima ediție oficială, s-au disputat la baschet elevi, fotbal profesori, fotbal elevi, volei elevi, handbal elevi și sah elevi. Momentul oficial, a fost marcat de cuvințul de deschidere a JOCURILOR, de către director Colegiului Național Unirea Focșani, doamna profesoră Carmen Atarcov. Acest moment a îost la ora 9.30, în sala de educație fizică și sport „profesor Zigmund Lupu” a Colegiului Național UNIREA, unde au avut loc și întâlnirile sportive directe.

Delegația de profesori CNU Vrancea: Prof. Carmen Atarcov-director, prof. Cornel Noană-director adjuncță, prof. Dan Popolu, prof. Enache Pătrășcu, prof. Cristinel Sîntu, prof. Marius Mohonea, prof. Sorin Bodas, prof. Viorel Paizan, prof. Marius Avram, prof. Cătălin Preda, prof. Romulus Buzăluță, prof. Bardas, prof. Maria Rusan, prof. Carmen Greu, prof. Janet Voineag, prof. Corina Ciucu, prof. Angela Sărbu. Invitată specială din partea ISJ Vrancea, doamna profesoră Vica Minca, inspector de educație fizică și sport.

Întrecerile au desfășurat la baschet, fotbal, volei, handbal, sah și majoretele elevi și fotbal profesori. Colegiul Național Unirea a câștigat la fotbal elevi, fotbal profesori, volei elevi. Colegiul Național Vrâncenău Bacău a câștigat la handbal elevi, baschet elevi și volei elevi. Scorul general a fost de 3 - 3.

Organizatorul principal a fost domnul profesor Cornel Noană, directorul adjunct al Colegiului Național Unirea care a fost și suflarea întregii acțiuni, împreună cu catedra de educație fizică și sport.

În exclusivitate pentru Revista Noastră, domnul profesor Cornel Noașă ne-a declarat:

"Acțiunea Unirea cu Vrăneșanu este continuarea unei activități mai vechi a CNU, Cupa Consolidării, desfășurată până la un

moment dat împreună cu prieteni de la CN N. Bălcescu din Brăila. Din nefericire, după trei ediții, simultan cu schimbarea conducerei dela CNUB, întrecerea a luat sfârșit, clasă paracanal, unul dintre noi directori este chiar profesor de educație fizică! Ideea unei astfel de întâlniri era însă prea frumoasă pentru a nu supraviețui unor "mofturi", aşa că am prelungit în mod natural o competiție bianuală la matematică cu una de sport, astăzi de mai vechi și mai noui nostri prieteni de la CN Gh. Vrăneșanu din Bacău. Că întârzieș acțiunea a fost un succes stăvămintul participanților din ambele tabere, precum și invitați neutri. Remarcabil spiritual de fair-play care a patronat toate întâlnările și pentru a fi și mai frumos, scorul perfect egal cu care s-a încheiat, deși nici un blar!"

prof. VIOREL PAUZAN

UN UNIRIST PENTRU BEIJING

Alin Moldoveanu s-a născut la Focșani, pe 3 mai 1983. În zodia taurelui. A învățat în clasele I-IV la școala generală nr. 7 din Focșani și a avut-o învățătoare pe doamna Lidia Andrei. Gimnaziul și liceul au fost hotărâtore pentru viață sa. Colegiul Național Unirea a fost timp de 8 ani „laboratorul” unde s-a format un mare campion. În clasele V- VIII a avut-o dirigintă pe doamna profesoră Angela Aluporul și profesorul de educație fizică și sport pe Maria Rusu, iar în clasele IX - XII și a avut-o dirigintă pe doamna profesoră Maria Dochia și profesor de educație fizică și sport pe Viorel Pațcan.

Revista Noastră vă oferă, în primul său număr din 2008 un interviu cu „Printul sportului valcean”, uniristul Alin Moldoveanu!

Ai înălțat sportul de mic copil ca un curs normal și vieții sau a fost o întâlnire necunoscută?

Am practicat și alte sporturi că am fost mic, începând din clasa I am încercat pe rând gimnastică, karate, fotbal, handbal dar nici unul din ele nu a avut un magnet atât de puternic ca tirul.

Când s-a produs legătura dintre Alin Moldoveanu și curiozitatea „dărîl la semn”?

Întâlnirea cu tirul a avut pe la 13 ani și jumătate, eram la începutul clasei a VII-a, mai precis în octombrie 1996. Îmi aduc aminte că la o oră de sport domnul antrenor Adrian Alaci a venit la școală și ne-a întrebat cine ar fi

interesat să practice tirul sportiv... Atunci am decisă împreună cu mai mulți colegi să mergem și noi... dar la sala de tir efectiv am mers împreună cu bătălitul doamnelor diriginte Aluporul, cu Octavian Guzu care practica și el tirul de ceva timp!

Total a început ca o joacă care a devenit serioasă pe parcurs, după primul concurs care a avut la Bacău, la numai 6 luni de la primul contact cu sportul de performanță, am înțeles că am mari perspective și că ar trebui să iau mult mai în serios situația.

Am înțeles că în Focșani este cel mai bun antrenor din tantă la proba de pușcă și că numai alții de ei pot obține cu adevărat marea performanță... condițiile au fost proaste peste tot iar în poligonul din Focșani... trăi iarna și căld vară. Adrian Alaci omul care m-a descoperit, mi-a pus pușca în brațe și mi-a arătat ce să fac cu ea, este cel care m-a format ca sportiv de performanță dar cel mai important, m-a format ca om! Pentru asta l-am respectat și l voi尊重ă până închid ochii!

În locu erau un elev care la ora de educație fizică, când se juca fotbal, prefera să stea în poartă ca să îl „jucă la tîrnat”. În timp acest lucru s-a schimbat, tu fiind cel care „ai fixat tîrnat”? Mai ai legături cu colegii de clasă?

În locu, la ora de educație fizică, când se juca fotbal stăteam în poartă pentru că numai asa îmi puteam pune în evidență calitățile fizice, respectiv reflexele și coordonarea ochi-brat-

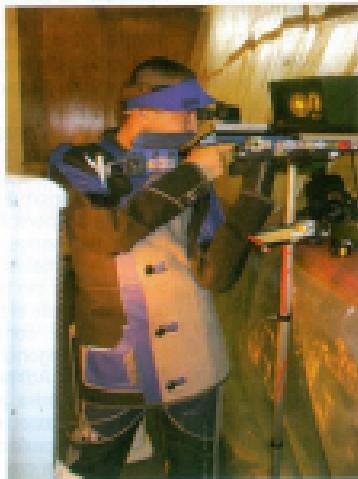
pilon! Mai în legătura cu unii colegi dar nu cu toți, de unii nu mai stiu chiar nimic cu toate că mi-ar face mare plăcere să ne întâlnim și să mai depășim amintiri!

Colegiul Național Unirea, în 8 ani din viață, și-a pus amprenta pe cariera ta?

Da, evident și într-un mod pozitiv, decât ar fi să aleg din nou să alegu cu siguranță Colegiul Național Unirea Focșani!

Ce obiecte de învățământ te-au captivat și care te-au „spălat” pe perioada scolii și ce amintiri păstrezi cu profesorii tăi?

Mi-eu plăcut mult stințele exakte, în special matematica și, gândindu-mă la liceu, nu pot să nu-i amintesc pe domnul profesor Popolu, iar în gimnaziu pe domnul Pătrăscu. Mi-a plăcut mult și chimia și când zic asta domnia dirigintă Dochia este despre ce vorbești, chiar dacă nu învățăm chiar tot sau măcar că mi-as fi dorit... sincer mi-au plăcut... apoi fizica și alți o amintesc pe doamna profesoră Grigoriu care mi-a înțeles întrebarea și nu mi-a făcut zile grele când veneam din competiție și la biologie am amintiri foarte frumoase din gimnaziu alături de doamna dirigintă Alupului și... ce pot să vă spun? Am amintiri frumoase legate de fiecare profesor din liceu, dar este prea mic spațiu pentru a-i aminti pe toți... mi-a plăcut școala în general, chiar dacă aveam aminti când veneau extemporale

sau lezele pentru că timpul meu era limitat și învățam cam pe jumătate!

Ce studii universitare a urmat Alin Moldoveanu?

Am terminat Facultatea de Psihologie, Sociologie și Asistență Socială din cadrul Universității Petre Andrei din Iași cu specializarea Psihologie iar acum urmăz cursurile Facultății de Drept și Administrație Publică din cadrul Universității Spiru Haret din București.

A fost pe traseul vietii tale la un moment dat un om care îți-a înțins o mână Andrei Tănase!

Pot să vă spun cu mână pe înțimă că, dacă nu există domnul Andrei Tănase, nu ar fi existat sportivul Alin Moldoveanu. Domnul Andrei Tănase m-a ajutat într-un moment critic din viața sportivă și socială, adică la o vîrstă în care eram pe punctul de a decide ce pe drum să așept școală (unde nu se săste ce perspective și fi avut și nu m-ar fi cunoscut nimeni) sau performanță (unde aveam reale perspective de alțimani), dumnealui m-a ajutat să aleg performanța și în să luam multumesc și pe această cale, fără ajutorul dumnealui nu ar fi ajuns unde sunt pentru că viața socială numai ar fi permis și tot ceea ce am obținut din sport îl datorez dumnealui!

Vîrful alberghului carierei unul sportiv este calificarea la Jocurile Olimpice! L-al atât Tobuș va aduce Alin Moldoveanu României o medalie?

Acest răspuns chiar nu îl stiu, pot numai să vă spun că voi face tot ce îmi stă în puteri să ajung acolo pregătit în așa manieră încât, cel puțin teoretic, să obțin o medalie! Ce va fi întrăovăr vom vedea la sfârșit locului pentru că sunt multe variabile pe care nu le putem controla!

Revista Noastră se alătură campaniei inițiată de cotidianul Sportul de Vrancea pentru ca Alin Moldoveanu să primească titlul de cetățean de onoare a municipiului Focșani.

*A consensul
prof. VIOREL PAZIN*

Rezultate obținute de elevii Colegiului Național „Unirea” în anul școlar 2006-2007 la concursuri de matematică

Concursul „C. Catlude”, Galați

Savin Lucian, clasa a V-a, premiu III
 Tarbă Nicolae, clasa a V-a, meritjune
 Chișana Daniel, clasa a V-a, meritjune
 Puțari Ionut, clasa a VII-a, meritjune
 Sonea Andromeda, clasa a VII-a, meritjune
 Francisc Andrei, clasa a IX-a, meritjune
 Ivan Ionut, clasa a IX-a, meritjune
 Avramescu Andreica, clasa a IX-a, meritjune
 Ionescu Laura, clasa a X-a, meritjune
 Sîrvescu Cristian, clasa a XII-a, premiu III
 Au participat 20 elevi, însoțiti de prof. Mirela Pîrvu, Noemă Cornel, Marius Mohonea.

Concursul „Memorial St. Dărău”, Valea Domel

Tarbă Nicolae, clasa a V-a, premiu I
 Savin Lucian, clasa a V-a, premiu III
 Chișana Daniel, clasa a V-a, meritjune
 Puțari Ionut, clasa a VII-a, meritjune
 Sonea Andromeda, clasa a VII-a, meritjune
 Francisc Andrei, clasa a IX-a, meritjune
 Avrîntă Marius, clasa a IX-a, meritjune
 Avramescu Andreica, clasa a IX-a, meritjune
 Andrei Alexandru, clasa a X-a, premiu II
 Ionescu Laura, clasa a X-a, meritjune
 Sîrvescu Cristian, clasa a XII-a, premiu III
 Au participat 15 elevi, însoțiti de prof. Enache Pătrașcu

Concursul „Unirea”, Focșani

Francisc Andrei, clasa a IX-a, meritjune
 Avrîntă Marius, clasa a IX-a, meritjune
 Sândulescu Dragoș, clasa a IX-a, meritjune
 Ionescu Laura, clasa a IX-a, premiu III
 Albin Andrei, clasa a X-a, meritjune
 Andrei Alexandru, clasa a IX-a, meritjune
 Sîrvescu Cristian, clasa a XII-a, premiu I
 Sușu Livia, clasa a XII-a, meritjune

Concursul „Speranțe”, Comănești

Chișana Daniel, clasa a V-a, premiu II
 Savin Lucian, clasa a V-a, premiu III
 Tarbă Nicolae, clasa a V-a, premiu III
 Anghel Daniel, clasa a V-a, premiu III
 Sonea Andromeda, clasa a VII-a, meritjune
 Andrei Alexandru, clasa a X-a, premiu I
 Au participat 12 elevi, însoțiti de prof. Mariana Guzu și Enache Pătrașcu

Concursul „D. Pompeiu”, Botoșani

Tarbă Nicolae, clasa a V-a, premiu II
 Andrei Alexandru, clasa a X-a, premiu I
 Au participat 8 elevi, însoțiti de prof. Marius Mohonea și Cornel Noemă

Concursul „Pitagora”, Râmnicu Vâlcea

Chișana Daniel, clasa a V-a, premiu II
 Savin Lucian, clasa a V-a, premiu II
 Echipaj
 Savin Lucian și Chișana Daniel, premiu I
 Au participat 10 elevi, însoțiti de prof. Mirela Pîrvu și Enache Pătrașcu

Concursul „A. Salligny”, Focșani

echipa liceu, premiu I
 Sîrvescu Cristian
 Sușu Livia
 Chirilă Dan
 Ionescu Laura

Concursul „Euclid”, Focșani

Savin Lucian, clasa a V-a, premiu I
 Tarbă Nicolae, clasa a V-a, premiu III
 Radu Adrian, clasa a V-a, meritjune
 Chișana Daniel, clasa a V-a, meritjune
 Anghel Daniel, clasa a V-a, meritjune
 Mărici Cătălin, clasa a V-a, meritjune

Concursul „Gazete Matematice”, Pitești

Sonea Andromeda, clasa a VII-a, meritjune

Concursul „Gangurul”

12 elevi de clasele V-VII s-au calificat la banchetul județean
 Andrei Alexandru și Ionescu Laura, clasa a X-a,
 s-au calificat la banchetul de la București
 Ionescu Laura, clasa a X-a, premiu II, la banchetul național

Tabără Națională de Matematică, Muncea

Chișana Daniel, clasa a V-a, meritjune
 Chișana Daniel în echipă județului, clasele V-VIII, premiu III

LAUREATI

LA OLIMPIADELE NATIONALE

Ioana Alexandru – IX E – Premiul I - Limba română

și 3 premii speciale (prof. Daniela Pălășeu)

Cristea George – XII C – Premiul I - Economie (prof. Simion Enă)

Raluca Ciomăgiu – XII A - Premiul II - Limba germană (prof. Laura Pogan)

Cristian Sâlvescu – XII C – Premiul III – Matematică (prof. Marius Mohoneanu)

Bogdan-Stelian Cașu – IX C – Premiul III – Informatică (prof. Marilena Oprea)

Teodor Roșu – XII C – Calificat lot național – Informatică (prof. Liliana Neșu)

Alexandru-Victor Andrei – X A – Meritjuna – Matematică (prof. Cornel Noșan)

Teodora Bratu – IX E – Meritjuna – Istorie (prof. Carmen Atardecov)

Laura Dasculiu – X D – Meritjuna - Limba franceză (prof. Crenguța Stanciu)

Andreea Palade – XI C – Meritjuna - Limba franceză (prof. Leontina Ghică)

Paul Lungu – XI B – Meritjuna - Limba română (prof. Crina Capotă)

Oana-Iulia Bondroiu – IX B – Meritjuna - Limba engleză (prof. Irina Bicescu)

Crina Cluciș – IX E – Premiu special - Limba latină (prof. Elena Soare)

Maria-Ramona Diac – X E - Premiu special - Limba latină (prof. Elena Soare)

Luciana Ignat – XI E – Meritjuna specială - Limba engleză (prof. Irina Bicescu)

Alina Cristian – IX B - Meritjuna specială - Chimiă (prof. Maria Dochia)

Echipa de fotbal gimnaziu - Locul II pe zonă (prof. Viorel Paizan)

Programul LMT

o investiție de succes în educație personală

Proaspăta vizită la C. N. „Unirea” a președintelui Fundației CODECS pentru Leadership – Marian Staș, m-a determinat să scriu acest articol. Voi încerca să vă descriu în „linii mari” activitatea mea în calitate de trainer și a elevilor în cadrul acestui program educational.

În primul rând, pentru cei care nu stiu, LMT înseamnă „Liderii Mileniului Trei” și este un program în „artă de a conduce”. Programul este oferit de Fundația CODECS pentru Leadership cu acordul Ministerului Educației și Cercetării, în parteneriat cu British Council.

El răspunde nevoilor de dezvoltare a competențelor de lideri începând cu vîrstă adolescenței, pentru ca aceasta să

se poată manifesta eficient de-a lungul carierei. Viziunea sa construiește un model educational armonios și pragmatic, orientat pe crearea noilor generații de lideri în România, la un nivel înalt de excelенță

academică și competență profesională. Misiunea acestui program este să contribuie la facilitarea schimbărilor în viața socială și economică a României prin educație în Arta de a Conduce (Leadership), la nivel individual și de grup, oferind sprijin licenților pentru construirea unei cariere profesionale de succes. Obiectivul principal este de a dezvolta un set nou de atitudini și competențe cerute de societate astăzi tinerei generații: comunicare, lucru în echipă, autocunoaștere, soluționarea conflictelor, negocieri, managementul diversității și al schimbării.

În cadrul acestui program cultivăm valori precum: Încrederea în capacitatea și eficiența acțiunii adolescentilor; Onestitate; Transparentă; Comunicare + multă Delegare și mult – mult – mult Coaching; Asumarea „Ja vîr”, publică și explicită, în numele întregii echipe, a Responsabilității proiectului; Arta de a inventa Oportunități pentru participanții la proiect (voluntariat, trainer asistent, trainer); să iubim ce facem și să ne pese de ceea ce facem; să dăm feedback corect.

De ce ar dor elevii să se înscră pe aceste cursuri? Motivul principal este că programul LMT a devenit Scoală de Joburi și Networking pentru absolvenții săi, oferind oportunități frumoase de dezvoltare profesională (voluntariat, locuri de muncă – există deja elevi de liceu traineri). Alte motive semnificative sunt: faptul că programul dezvoltă competențe necesare construcției unei cariere profesionale (comunicare; lucru în echipă; inteligență emoțională, negocieri și soluționare de conflicte, capacitate de rezolvare de probleme, dezvoltare personală). Lucrurile învățate în program sunt direct aplicabile în relațiile de zi cu zi cu părinții, colegii, profesorii. Este un program plăcut, în care participanții se simt bine pur și simplu.

Motivele mai sus precizate au determinat un rezultat spectaculos: din

martie 2008 și până în prezent (ianuarie 2008) 127 de elevi din CNU au absolvit unul sau mai multe module LMT (Ex: Alexandru Dumitrasche – a XI-a B – 4 module absolvite). Dintre acești, 9 elevi sunt traineri asistenti, urmând să parcurgă alte 2 etape pentru a deveni traineri (iață oportunitatea de job plătit!).

Să-i felicităm, să-i încurajăm și să-i sprijinim pe: Alina Emilia Todirașcu – XII E, Luciana Ignat – XII E, Monica Gabriela Bercariu – XII D, Alina Baciu – XII D, Alexandru Dumitrasche – XI B, Andreea Nagler – XI F, Bogdana Gabriela Dîma – XI A, Andra Suzana Rotaru – X E și Cristina Elena Vasiliu – X B în eforturile lor de a fi „muguri” în cariere profesionale.

„Ecourile” acestui program educațional au lăcut ca elevi din Colegiul Economic „Mihail Kogălniceanu” și din Liceul Pedagogic să ni se alăture.

Un alt aspect promovat de Programul LMT este educația de client. Învățăm împreună că investiția în dezvoltarea personală este un lucru foarte important și că orice pregătire de calitate costă. Elevii învăță să ceară servicii de calitate pentru banii pe care îi plătesc, iar trainerii învăță să ofere aceste servicii cu bună – credință, onestitate și competență de cel mai înalt nivel.

prof. ANISOARA MUNTEANU

CORNEL NOANĂ

Absolvent al Facultății de Matematică din Universitatea București (1982), a obținut gradul didactic I în anul 1995, director al Liceului Unirea în anul 1990, iar din anul 2006 director adj. al Colegiului Național Unirea.

Autor și co-autor a numeroase culegăi de matematică, dintre care o amintim pe ultima "Olimpiade națională și olimpiadele balcanice de matematică pentru juniori", Ed. Teida, Iași, 2007.

Elevii preață au obținut numeroase premii la olimpiada națională, precum și la diverse concursuri județene și interjudețene, totul culminând cu rezultatele obținute în competițiile internaționale de elevul Virgil Petrea:

- Medaliile de Aur, Olimpiada Plus-disciplinară, Yacutia, 2001;
- Medaliile de Argint, Olimpiada Balcanică, Belgrad 2002;
- Medaliile de Aur, Olimpiada Internațională de Matematică,

Glasgow, 2002 (mentionăm că este singura medalie de aur din județ)

Activitatea didactică a fost răsplătită prin acordarea Diplomei «Gh. Lazar», clasa I, Diplomă de excelență acordată de MEdCT în anul 2002 și Ordinul «Meritul pentru Împărtășire», în grad de Comandor, distincție oferită de Președinția României.

Organizator (împreună cu colegii de catedră) a Concursului Interjudețean de Matematică "Unirea", în anii 2001 - 2006, în parteneriat cu Consiliul Local și Primaria Municipiului Focșani.

Nu poate lipsi din această prezentare faptul că a initiat în anul 1996 Festivalul de absolviție, care într-o timp a devenit una dintre manifestările de marcă ale Colegiului Unirea.

Sunt produsul unei societăți, așa cum era, cu bune și cu rele

Gheorghe Zaharia: Profesorul Noană este o personalitate nu doar a CNU ci și a întregului învățământ vrâncean și nu numai. Omul, însă, este mult mai puțin cunoscut. De fapt, cine este ca persoană, domnule Noană?

Cornel Noană: Sunt produsul unei societăți, așa cum era, cu bune și cu rele, al unei generații despre care unii zic că ar fi fost bună, o generație care a terminat liceul în 1977, adică o generație care a avut în adolescență și chiar și în liceu aceea mică perioadă de deschidere spre cultură, spre unele valori occidentale, nu chiar spre toate, o perioadă în care s-a scris mult, s-a rescris, s-au reîmpărtăsunumite cărți, interzise până atunci, iar în particular sunt produsul unei activități numite Explorări Geologice pe care au destilat-o părintii mei, cu care m-am plimbat prin toată țara, mai puțin Moldova, paradoxal, deci am fost în Banat, Transilvania, am făcut primele patru clase în săptă locuri. Multe locuri mi le aduo aminte foarte vag, pentru că, de exemplu, am fost doi ani în săptă locuri, învățând cu învățători mai mulți sau mai puțini calificați, în călăre, deci cine îmi spune mie cum se desfășoară învățământul în zone defavorizate nu-mi spune noutăți, și lucrurile asta. M-am

strâns de pe drumuri, că să zic că, prin clasa a V-a, când sora mea a terminat facultatea și a luat post la Brăila, sora mea fiind un soi de mama mea, fiind mult mai mare decât mine. În minte de acolo primul extemporal la români unde am luat 8 pentru că am scris "le" legat și trebuie despărțit și drept urmare a trebuit să învăț tot dicționarul acela: vecchi, verde, cartonat, îi văd și acum, îndrumar ortografic și ortopedic și de atunci mi-am trudit să nu mai fac greșeli de ortografie și de exprimare. Am continuat acolo un liceu, acum colegiu, la fel de celebru ca și al nostru, Colegiul "Nicolae Bălcescu".

Aveam ca opțiuni la terminarea liceului să mă fac inginer, informatician sau profesor

Cornel Noană: Aveam ca opțiuni la terminarea liceului să mă fac inginer, informatician sau profesor. Mărturisesc că după o luptă lungă și surdă cu al meu, am reușit să-l conving să dău la facultatea de matematică, cu doar o seară înainte de a se termina înscrisările, ce-l drept, cu condiția pusă de tacăt-meu, ca nu cumva să-l cer vreodată banii, sau să-l spun că nu găsesc părțile sau că nu am un loc pe unde să stau. Dar lucrurile s-au întâmplat exact așa, cum se temeau ei, după ce am terminat facultatea și am luat post

INTERVIURILE REVISTEI NOASTRE

la Vaslui am fost un întreținut al familiei primii vreo 2-3 ani. Am predat, sase ani de zile, la un liceu de construcții, o școală foarte interesantă. Să faci matematică la un liceu de construcții unde se întâlnește cu media 0 și 0.50, cum era pe vremuri, era o provocare. Cea mai mare grija era dacă reușeai să-i faci să calculeze căt de căt căte ceva. Era un mare caleig profesional. Programele erau la fel la toate profiliile, la toate nivelele de școlă, la toate nivelele de inteligență. Toți trebuiau să găsească fel și noi trebuia să facem chestia asta. Cam sinistră, dar, mă rog...

Marea mea sănătate a fost că am găsit post la Liceul Unirea

Cornel Noașă: Anumite probleme de familie m-au facut să părăsesc Vaslui și să ajung la Focșani. Marea mea sănătate a fost că am găsit post la Liceul Unirea. E adevărat, că pe atunci era liceu industrial, numai că într-o perioadă de creștere, care nu poate fi dissociată de numele domnului profesor Dîma, director po-vremea aceea, care înțelegea său cu activitățile culturale și de numele profesorului Popolu care încerca să se lupte,esa cum putea, cu zei sacri de la "Cuza". Lucrul acesta ne-a permis să facem mai ușor pasul în '90.

Gheorghe Zaharia: Cum v-ai adaptat în Vrancea?

Cornel Noașă: Reamintesc, suntem un copil care pleacă din Olténia natălă la vreo patru ani și săte pe sanctier până pe la zece ani, cu lumea acununată din toate zonele țării, cu figuri legendare ale sanctienei, cu intelectuali surgiți, dar și cu luminea lor pestriță. Eu acolo am invățat să joc săh, pentru că cineva nu avea ce face și juca săh non-stop cu mine. Am invățat să lucru redit, clar am invățat și să ţiu care sunt bune și care sunt rele. Eram supus la tot solul de provocări aritmetica pe vremea zilei. Chiar mi-aduce aminte că se punneau perfuri dacă și tu nu să rezolv unele probleme de aritmetică. Mutatul acesta din loc în loc nu putea să mă facă altfel decât adaptat. Adaptabilitatea asta apre exemplu, puțin vizibilă în Vrancea, se manifestă și în modul în care vorbești. Adică eu vorbeam ca-n Banat atunci când mă duceam în vacanță în Banat, vorbeam ca-n Ardeal atunci când mă duceam la ei și pentru că relația să-a păstrat, în sensul că ei au iesit la pensie și eu în fiecare vacanță, chiar că nu tăceam școala scola, mă duceam cel puțin în vacanță mare și stăteam cu ei. Sotia mea s-a speriat când am ajuns prima dată în

Olténia și m-am dat jos la Craiova și am vorbit în cel mai curat grai olténesc și a rămas cu ochii mari că nu știa cu cine se căsătorise. Nivelul de adaptabilitate pe regiuni într-o tanără că a noastră, nu cred că este idilică. Cred că este vorba mai mult de adaptabilitatea via-a-vie de oamenii pe care îl întâlnesci în diverse locuri.

Despre spiritul unitarist

Gheorghe Zaharia: Iată-vă, deci, profesor al Liceului "Unirea", cum se numea atunci. Cum vi se pare, după atâtia ani, conceputul de unitate?

Cornel Noașă: Mi se pare mult mai bogat decât cum este privit din afară. În clădirea acesta trăiește un anumit spirit, care nu se vede din afară decât de către elevii nostri, care nu peste foarte mulți ani, un an, doi de facultate, său ce au trecut în urmă. Acest spirit unitar există deci și guvernează foarte mult din acțiunile Colegiului Unirea. Acest spirit este cu totul modestă, și producător unei nopti de veghe la revoluție. Atunci, în 1989, mi-am amintit, pentru prima dată, de un elev de la Vaslui cu care am luptat la națională de matematică. Din 1988, când mi-am propus (năiv lînd) să obțin și elevii mei premii la olimpiadele internaționale. Bine... chestia asta... de la a-lă propune, până la a ajunge, este o cheată care înseamnă foarte multe lucruri și de foarte mult noco.

Atunci, în noaptea aceea, la revoluție, eram împreună, biceam de serviciu cu Dan Popolu la secretariat, parcă văd și acum, și-l mai invitasem pe domnul Pătrășcanu, care era atunci profesor la Cuza, deșaseat de la Vulturul și stăteam noi așa și am hotărât că trebuie să tacom gimnaziu, că trebuie să selecționăm clasele pentru gimnaziu, că trebuie să punem informatică pe primul loc, ne prinsem sănătățile asta este vîtorul, mai stiam că limbi străine vor fi foarte importante. Stiam foarte multe lucruri pentru data aceea, 23 cred că era, nu mai stiu exact, în iunie Crăciunul, imediat după revoluție. Zis și lăsat. Numai că lucrurile au mers pe un lăgăs puțin ciudat, în sensul că la Liceul Unirea, au fost primele alegeri pentru funcția de director din Focșani la revoluție. Opinia generală din liceu era că director la Liceul Unirea trebuie să fie Dan Popolu. Într-un gest de generozitate, crezând că rezolvă astfel și titularizarea mea, Dan a spus că el nu donează să fie director, și mi-a dat voturile meje.

Am fost ales la o vîrstă cam fragedă director al Liceului

Cornel Noană: Am fost ales la o vîrstă cam fragedă director al Liceului Unirea, din care m-a ajutat foarte mult în perioada aceea. Nu aveam nici 32 de ani, nici eu nici Dan Popely cu care fussem coleg de armătă în Focșani în '77, când am jurat că nu mai calc pe acii, colegii de facultate, ba chiar mai mult decât astăzi, colegii și de cameră în timpul facultății.

În primul rând am realizat un lucru benefic pentru liceu, aproape tot de spirit, am încercat în acel moment să clătesc o generație nouă de profesori, căci mulți dintre cei titulați, profesori decedători, pe motive de vîrstă și beneficiind de o lege favorabilă atunci au plecat. Îl amintesc aici pe doamna și domnul Stanicu, doamna și domnul Nagler, domnul Dîma, domnul Pădineancau, adică profesori cu greutate a liceului. Să era nevoie de profesori noi, mai ales că mărisem numărul de clase, prin adăugarea unei clase de gimnaziu deoarece erau sase clase când am început în anul 1990. Nu a fost usor. Aveam nevoie de profesori și bineînțele că prima idee a fost să aducem profesori recunoscuți pentru rezultatale lor. Am obținut de la ministrul, regimul de concurs pentru liceul nostru. Am fost primii care am obținut asta ceva în oraș. Apoi ministerul a hotărât ca toate școlile normale să aibă acest statut și după care și Cuza, a hotărât și a.m.d..

În acel moment s-a făcut o infuzie de sânge extrem de proaspăt și de valoare. E vorba de profesori tineri care așteptau să se tituleze, așteptau concursul care nu se dăduse de niște când și care au vizitat chestia asta ca pe o pană și au tratat-o ca stare. Profesori buni atrag elevi buni și invers. Prezența elevilor buni într-o școală duce inevitabil la schimbarea atitudinii profesorilor față de ei. Răspunzând la ceea ce l-am întrebat ce le dăi Deac și scăpare, ei înțrebă, însă mai cers și altceva pentru că ei îl dau mai mult decât în rândul elevilor medii. E un lucru clar. Îl răspund atât, cu mai mult... și atunci se crează o legătură din asta care a existat după revoluție între profesorii și elevii de la Unirea.

Noi am avut mustări din foarte multe școli în liceul acesta. Si pe plan sportiv și pe plan științific și pe plan cultural, schimburile de experiență. Toti elevii care au venit aici, toti profesorii lor și-au minunat de relație care există.

Gheorghe Zaharia: Suntem cunoscute drept un profesor dur și cu toate acestea elevii va iubesc. Cum vă explicați acest lucru?

Cornel Noană: Suntem un profesor Iubit, zică? E mult spus sunt Iubit, bântuiesc că sunt mai deosebită respectat, dar nu de frică. Adică elevilor mei, că e o diferență aici, nu le e frică de mine pentru că mă cunoște și știu că își primește nota după merit. Când nu o să mă mai pot juca în ochii lor când le pun o notă și nu o să pot zâmbe și am să pun nota astăzi nervos, am să mă gândească bine ce am de făcut în continuare. Stiu că avem de făcut un lucru împreună, lucrul fizic de făcut împreună este să învățăm matematică.

Despre intransigentă și verticalitate în relațiile sociale

Gheorghe Zaharia: Vă stiu ca un profesor foarte intransigent cu pești săi și vă vad comportându-vă astăzi, de cănd sunteți director adjunct, cu destul de multă eleganță față de subalterni. E ceea nouă?

Cornel Noană: În principiu spun ceea ce găndesc. În funcția astăzi de director, încerc să fac lumea să înțeleagă că sunt. Aveam și replici de genul: dacă vrei să îmi spui că ai întârziat la prima oră, nu îmi spune, că știu. Să observăți pe care le fac, le fac călă de călă de giumă. Urmăresc ceea ce pot urmări. Să mai este o diferență. Mereu am fost intransigent cu greselile sefilor, dar și cu ale mele, căci că sunt director. Cu colegii mă port nuanțat, nu înțeleg lucruri mărunte, pe care mă fac că nu le văd, sau chiar nu le văd, pentru că directorul trebuie să fie mai mult decât un administrator într-o școală.

Am suzit în județul Vrancea de tot felul de directori foarte buni care "includ școală". Dar, a înclușă școală, mie mi se pare o chestie... și le figură sună urât. Școala trebuie să fie deschisă. Ideea că o școală deschisă e mai interesantă. Să vă spun un lucru. Dirigintele meu de la Brăila se numea Dogăroiu, Dumnezeu să-l ierte, era un profesor extraordinar de matematică. Dar care facea doar asta. Doar matematică. Deși avea disponibilități. Era un om deschis, cătă, avea simțul umorului, obiceiuri și mine, dar, eu îmi am propus să nu astfel. Faptul că am fost, cu domnul Pătrăscu, primnicare, în 1993 am jucat primul meci de fotbal cu absolvenții clasei a XII-a, a devenit tradiție. Tot astfel și cu festivitatea de absolvire. M-am chinuit foarte mult în 1996 când am făcut robe. Copiii de atunci și-au cumpărat și robe, pentru că nu am plătit înțelegere la școală. Festivitatea aceasta a fost copiată de toate liceele orașului. În Bacău

INTERVIURILE REVISTEI NOASTRE

apă exemplu, face un singur liceu această festivitate, la Brăila la fel, ambele după modelul CNU. De doi ani am introdus premile generatiilor, acordate de fiecare catedră, lărzi și o activitate care "a prins". Si enumerarea poate continua.

Gheorghe Zaharia: Cum este să fi profesorul propriului copil? Stiu că atunci și primii asemenea experiență. Cum privești liceul, raportul cu profesorul Cornel Noandă?

Cornel Noandă: Cred că mă privește mai exigent decât pe alți profesori. și aici au fost niște discuții înainte de a veni la clasa respectivă. Discuțiile au fost aspre, soția mea a spus că e problema noastră dacă suntem de acord să lucrăm unul cu altul. Dar să nu ne certăm. Asta era singura chestie. Că ne puteam certa, ok, dar să nu avem probleme acază legată de același. Au fost și acolo niște reguli de stabilit. S-a constatat că subiectele de lucrări nu le fac acază, s-a constatat că nu mai dău extemporale anumite și lucrurile astăzi, puse la punct și respectate, ne-au creat un statut special atât mie cât și ei. Ea nu a fost privită cu suspiciune în clasă, decât la început, era inevitabil. După ce și-a luate și 2-ul la matematică, la fel ca orice elev, nu a mai fost nici un dubiu că nu se va tratază la fel și nici eu nu am fost privit ca un profesor subiectiv.

Cred că m-as plăcă să moarte într-o clasă cu elevi idealii

Gheorghe Zaharia: Ce părere aveți despre profesorul ideal? Dar despre elevul ideal?

Cornel Noandă: Am mai spus, domnule Zaharia, că nu există profesor ideal. Deci eu o să încep cu elevul ideal, despre care cred că nu poate fi băgat în tipare și sunt convins că m-as plăcă să moarte într-o clasă cu elevi idealii sau să căsară cu cărțea. Hai unu, doi și mai supări că mai pot să gliuștești cu el. Am cățva elevi de genul acesta, aproape de a fi ideali, dar mai întotdeauna îmi nești. Îl dau exemplu pe Laurențiu Ionașcu. L-am pus să se roage de un profesor să îl pună media 9 la ceva, că nu curva să îl laseă media generală 10, pentru că nu da bine pentru un olimpic la matematică să aibă media generală 10 fără să nu poată... e ceva fals aici. Ori că este olimpic la matematică, ori că este elev de media 10. Să am zis astăzi că dacă nu își face rost de medie de 9, î-o strică la matematică. și acum este un student deosebit. Dar timpul este același, nu ai cum să faci de toate cu același

rândament... iar ca profesor... este greu de găsit un ideal. E un pas foarte greu, dacă chiar imposibil. Eu am avut o perioadă, în care eram foarte convins că un copil ca Virgil face bine dacă să îl lucreze 8 ore la matematică pe zi. Într-o timp lucrurile au evoluat și nu sunt la fel de sigur. Tare mi-e teamă că avem foarte mulți elevi pe care îi condamnăm să ajungă, în cel mai fiericat caz, în clasa de mijloc.

Eu îl iubesc și îl respect pe elevi CNU, așa cum sunt, pentru că au ceva deosebit. Privirea lor îl spune totul.

Gheorghe Zaharia: Ce părere aveți despre modul în care este privit CNU de către oficialitate?

Cornel Noandă: Mă deranjează că nu se recunoscă prin nivelul investițiilor locul pe care îl ocupă liceul în învățământul din Vrancea. Stînga că s-a întâmplat din cauza asta? În planul de investiții de la Inspectoratul școlar pe 2008, nu apara deloc CNU. Să răstejoi probabil au citit în ziar și și-au zis: ba dacă nu apără, înseamnă că asta au de toate. Să atunci hai să spargem să vedem ce au ăsta de nu au nevoie de nici un ban. Au venit și au furat.

Sunturi un liceu a căruia consolidare a început în '96 și nu este gata nici acum... adică... grupurile sanitare sunt de pe la 1900... Scaune în sala de festivități nu avem (o facem moschee)... CNU este privit bine de oficialitate.

Gheorghe Zaharia: În încheiere vă rugăm căteva cuvinte despre Revista Noastră?

Cornel Noandă: Să Revista Noastră are aceeași scară ca și Liceul Unirea. Întra noi în lind vorba. Să ea este privită cu adversitate. Supără teptul că este a noastră, a profesorilor și a elevilor de la CNU, suntem bănuiti și aici pe nedrept ca noi le-am scris articole copilor, ceea ce nu este cazul. Revista și-a primit bobâlnașe la diverse clasificări după criterii mai mult sau mai puțin...

Mai cred că Revista Noastră îi trebuie un ziar, un supliment care să apară o dată pe lună, să fie mai actual, să fie mai viu iar revista să rămână o scriere de cultură, produsul unei activități de un an a elevilor și profesorilor.

Elevilor și profesorilor liceului Unirea nu le urez decât să fie toți demni unii de numele lor!

A continuat
prof. Gheorghe Zaharia

Nu te întreba ce poate să facă REVISTA NOASTRĂ pentru tine, întrebă-te ce poți face tu pentru eal

REVISTA NOASTRĂ își reîmprospătează colectivul redacțional.

Ești pasionat de fotografie și ai "ochi artistic" sau "simți" realitatea imaginii ca un adevărat reporter?

Trimite un portofoliu de poze pe o adresa
revista_noastră@yahoo.com

Ortografia și punctuația nu mai au secrete pentru tine?
Oferă-ti colaborarea și CV-ul pe aceeași adresă de e-mail.

Te interesează o carieră în publicistică, scrii poezii, proză,
eseuri și-ți trebuie o rampă de lansare, contactează-ne și-ți vom
ofi paginile **REVISTEI NOASTRE**.

Pictori, faci grafică, web design și vrei să fi vizibil?
Nu ezita și trimite creațiile tale pe mail-ul nostru.

REDACTORI

Ioana Alexandru - clasa a X-a E

Teodora Bratu - clasa a X-a E

Andra Rotaru - clasa a X-a E

Cristian Vechiu - clasa a XII-a E

GRAFICĂ

prof. Anișoara Munteanu

Andra Noană

Mihai Păduroiu

FOTOGRAFIE

Irina Chirină - clasa a X-a E

Andreea Dragomir - clasa a XII-a E

PROFESORI COORDONATORI

Daniela Plăieșu

Romulus Buzătelu

Tipar: s.o. ATEC s.r.l., Focșani
str. Razboienii nr. 24/1
Tel.: 0723/218.950, 0740/133.316
www.atec-group.ro; e-mail: info@atec-group.ro

SHOO